FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 488· CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

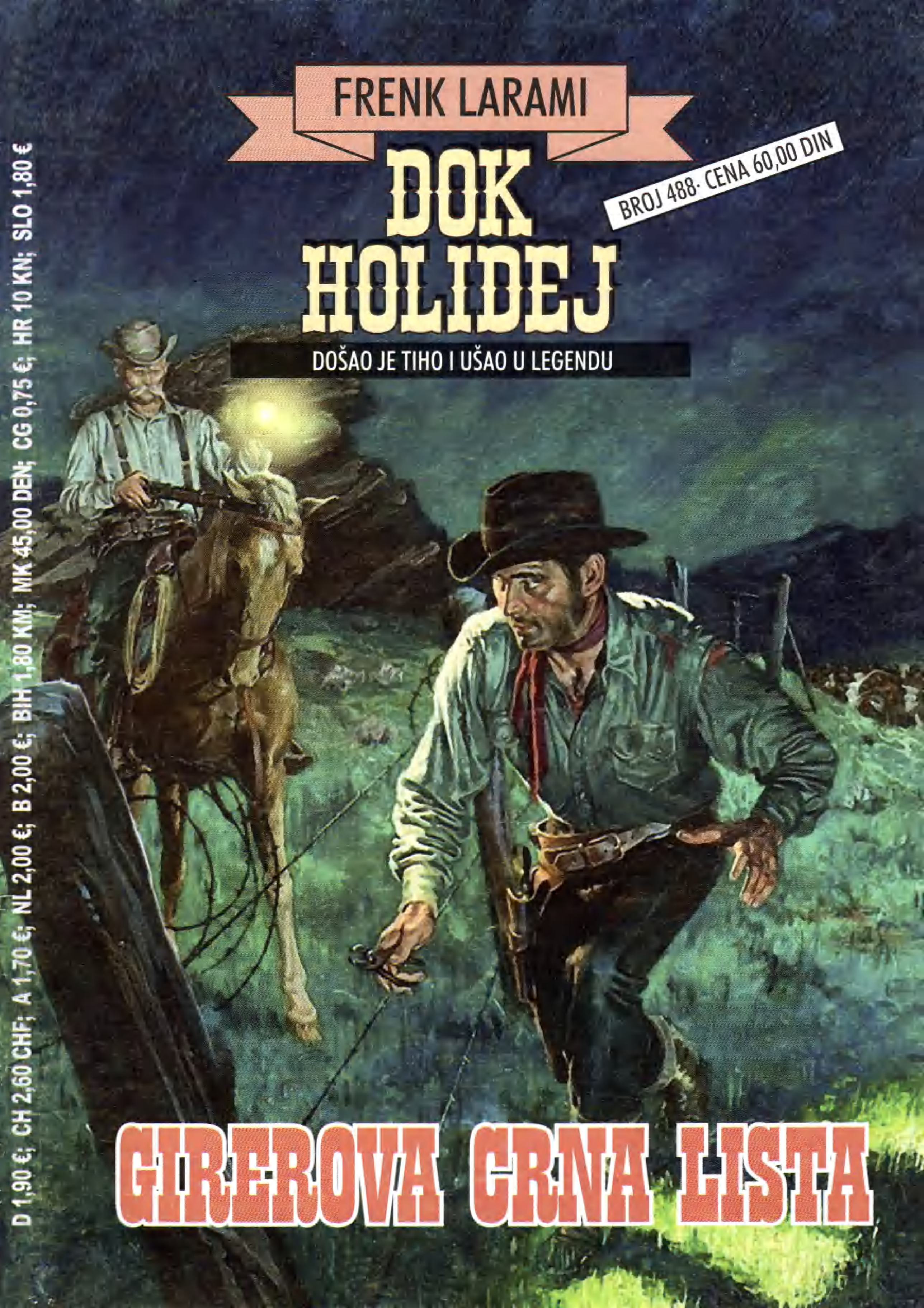

GIREROVA CRNA LISTA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★DOK HOLIDEJ★

488

Frenk Larami

GIREROVA CRNA LISTA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 488

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
GIRER'S BLACK LIST

Recenzija i adaptacija
MAP

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 28. I 2015.
Tržište: 6. II 2015.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint, 1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – GIRER'S BLACK LIST
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Šerif Kepi Lening navukao je šešir još niže na čelo, bolje namestio opasač sa revolverom, i odlučnim korakom izašao iz kancelarije. Zaključao je vrata za sobom i pošao u noćni obilazak svog gradića, San Simona, u okrugu Kočiz.

Kroz prozore trgovina i saluna probijala se svetlost petrolejki bacajući na ulicu mutne, nejasne senke. Prolaznici su šetali trotoarima, jer je još uvek bilo dosta rano. Sem tog prvog, ranog obilaska, Lening je išao i u kasniji obilazak grada, negde oko ponoći. Tada su bila otvorena samo dva saluna, a na ulicama su se mogli sresti jedino pijanci, „salunske zabavljačice", kao i poneki kauboj koji je izašao da popuši cigaretu pred spavanje.

Ljubazno pozdravljajući gradske gospođe, Lening je svaki čas dodirivao obod šešira. Bilo mu je drago što mu se svi ljubazno javljaju i uživao u vidljivoj činjenici da je cenjen, i veoma poštovan. To je bilo potpuno tačno, jer je Lening zaista uživao veliki ugled: bio je brz na revolveru, prilično oštrouman i spretan, a neki su pričali da je bio u stanju da prati trag zmije, čak do sredine reke Kolorado.

U svoje vreme, Kepi je uspeo da naplati dve ili tri značajne ucene i to mu je pomoglo da na ulazu u grad izgradi veoma lepu kuću, gde su ga čekali žena i dvoje dece. Bio je ponosan što je obezbedio udoban i srećan život svojoj porodici i sa još više žara smišljao planove za budućnost. Časni i cenjeni građani su ga uvažavali, a to mu je bilo izuzetno važno. I on i njegova supruga Suzan voleli su da budu u centru zbivanja, tako da su pre nekoliko dana dobili poziv za zabavu koju sledeće nedelje priređuje gradonačelnik. Ta privilegija do sada je bila rezervisana samo za bogate rančere i njihove porodice, bankare i lekare, a on je bio prvi šerif koji je pozvan na takav skup.

Sada su i oni bili uključeni u to i razmišljajući o počasti koja ih čeka, Kepi se osmehnu i požuri prema kući. Želeo je da večera sa porodicom i, sedeći sa Suzan na tremu uživa u mirisnom vrtu ispred kuće.

Ali, šerif Kepi Lening nikada nije stigao do verande.

Iza velikog ružinog žbuna iznenada je iskočio čovek sa već uperenom skraćenom dvocevkom koju je nekako čudno naslonio na kuk. Kepi je za trenutak zastao zaprepašćen poznatim licem, a onda je njegova ruka munjevito krenula ka opasaču. Pošto je bio brz, uspeo je da izvuče svoj kolt i podigne ga prema napadaču, ali se u tom trenutku začuo strahovit prasak.

Udar snopa tanadi i barutnog pritiska odbacio je Kepija Leninga skoro deset stopa i on je pao usred leje mladih božura koji su bili u punom cvatu. Već sledećeg trenutka, ubicaje nestao pod okriljem tame, a onda je strašan ženski vrisak odjeknuo kroz noć.

* * *

Kasno popodne, sledećeg dana nešto severnije, u Kaktus Flatsu, rendžerska stanica bila je zatvorena i zaključana. No, to nije smetalo grupi ljudi koji su na konjima dojahali do solidno građene drvene brvnare i lagano se popeli na prostrani trem. Čovek u sredini, srednjih godina i razbarušene kose, stajao je sa rukama vezanim na leđima. Ostala četvorica bila su naoružana revolverima i puškama, a jedan od njih nosio je skraćenu sačmaru teškog kalibra. Jednooki Maskalero sa crnim povezom preko lica preleteo je pogledom po poternicama prikucanim na veliku tablu pored vrata i zlobno se iscerio. Zatim je klimnuo glavom ostalima i dohvatio za rame dečačića u pocepanoj odeći i izdvojio ga iz poveće grupe koja je bezvoljno zazjavala na ulici.

– Hoćeš li da zaradiš četvrt dolara, dečko? – upitao je Maskalero.

Dečačić iskolači oči, dok ostali iz društva uzbuđeno zažagoriše; to što je trebalo da učini njihov drugar, mora da je bilo veoma važno. Jer, u tim krajevima niko nije tek tako davao „četvrtake".

Iako još uvek pomalo zbunjen, dečak brzo klimnu glavom. – Da, mister, naravno da hoću.

Maskalero iz džepa prsluka izvadi novčić i stavi ga dečaku pod nos. U istom trenutku, sunčevi zraci odblesnuše se na sjajnom metalu i on se uplašeno trže. Ipak, sve dok je Maskalero govorio, on nije skidao pogled sa novčića.

– Hej, mali, znaš li gde možeš naći rendžere?

Ovaj klimnu glavom.

– Naravno, oni su u hotelu gospođice Džeki, u jednoj od zadnjih soba, kao i uvek u ovo doba dana.

Neki u grupi se glasno nasmejaše.

– Vidi, vidi! – ponovo se isceri Maskalero. – Za tako malog mangupa si odlično obavešten...!

Pritom je hitnuo novčić uvis, ali ga je spretno dohvatio, uzeo dečakovu ruku i stavio mu ga na dlan.

– Uzmi sad ovaj „četvrtak", drugar, i otrči do kuće gospođice Džeki. Odmah nađi rendžere i reci im da se što je moguće brže dovuku ovamo! Ali pazi: kada kažem odmah, ja to zaista i mislim! Reci im da smo uhvatili bandita, Harva Girera i da želimo da naplatimo nagradu koja je za njega raspisana. Da li si zapamtio?

Dečak zgrabi novac i, uzmičući nazad, bojažljivo odmeri čoveka sa vezanim rukama, a onda se okrete i potrča, krčeći put kroz grupu besposličara.

– Dovraga, zar je to Hauard Girer? – progunđa jedan od njih.

Maskalero ču ovu primedbu i osvrte se.

– Naravno da je to on, draškane! Šta je, ne izgleda ti opasno?

Na čovekovom licu moglo se videti iskreno razočaranje.

– Pa... on je... on je... kepec.

– Kepec ili ne, taj ti je mnoge poslao na dragi svet – dobaci mu drugar koji je stajao pored njega i mirno posmatrao šta se dešava.

– I zašto sad ovde stojimo? – povika zarobljenik začuđujuće dubokim glasom za osobu koja nije bila viša od jedno sto šezdeset centimetara. I zaista, začuvši taj grubi, pomalo preteći glas, svi posmatrači se neprijatno lecnuše. Neki priđoše bliže, ali Maskalero mahnu puškom i dvojica–trojica najsmelijih se brzo povukoše.

– Bilo bi bolje da se povučete i ostavite mesta za rendžere – rekao je. – Mi smo uhvatili ovog „lisca", ali previše ga dobro poznajemo da bismo poverovali kako je sasvim bezopasan.

– Gde ste ga uhvatili? – zapitao je neko.

Maskalerov pogled preteći prošara kroz gomilu.

– To je naša stvar, mister – odvratio je pomalo odbojno. – To ćemo reći samo rendžerima, da znate. I to kada naplatimo lovu – dodao je neprijatno se kezeći.

Za to vreme, užurbani dečak je bez kucanja upao u stražnje odaje Džekinog hotela „Crvene podvezice" i oba rendžera zatekao u Džekinom zagrljaju, i jedne od njenih devojaka. Prizor koji je ugledao prilično ga je iznenadio, tako da je neko vreme stajao pored vrata kao ukopan, nesposoban da progovori ijednu reč.

– Šta ti tražiš ovde? – povika ljutito Ken Palmer i nehotice zakopčavajući košulju. – Ko ti je dozvolio da uđeš bez kucanja?

Pošto dečak nije reagovao, pridružio mu se i kolega Bobi Dejvis. On se brzo izvukao iz Džekinog zagrljaja.

– Šta je, šta zijaš? Gubi se odavde dok te nismo izbacili naglavačke!

No, dečak je i dalje nepomično stajao, pa je Džeki Majers shvatila da nešto nije u redu. Mladi Bazi je bio poslušan dečkić i nikada nije ovako upadao. Sada se sigurno desilo nešto neuobičajeno...

– Čekajte malo, momci! – dobacila je žustro. – Bazi je sav zadihan i čini mi se da se trese od straha. Zato pretpostavljam da nije došao ovamo samo da bi nas gledao. Jesam li u pravu, Bazi?

Tek sada dečak se nakašlja i klimnu glavom.

– Gospođice Džeki, imam hitnu poruku za ovu gospodu.

Rendžeri se zgledaše.

– Kakvu poruku, đođavola? – povika Ken Palmer.

– Nemoj plašiti dečka, Kene – zamolila je Džeki ljupko i svojom punom, nežnom rakom obgrlila dečaka oko ramena. – Čuj, Bazi – dodala je lagano – sada, kada si se malo smirio, lepo ćeš nam reći zbog čega si uleteo ovamo kao da je ceo grad u plamenu?

Dečak se zacrvene i pažljivo, ali spretno se izmigolji iz njenog zagrljaja.

– Jedna grupa nepoznatih ljudi upravo je dovela vezanog Harva Girera i sada želi da naplati ucenu.

Rendžeri su nekoliko sekundi sa nevericom posmatrali dečaka, a zatim izmenjali kratke poglede.

– Girera? – ponovi Palmer pomalo zbunjeno. – Jesu li sigurni da je to on? Poslednje što smo o njemu čuli bilo je da beži negde prema Meksiku.

– Pa... oni kažu da je to Girer – odvrati dečak. – I taj... stvarno izgleda opasno – dodao je. – Samo... jako je nizak...

– Izgleda da je zaista on – konstatova Džeki. – Iako sam mislila da je već u Meksiku, još bolje ću se osećati kada znam da je iza brave.

Ken Palmer se lecnu. – Đođavola, šta ti ima da brineš, Džeki? Ti i Lin pazite na Bobija i mene, a mi obećavamo da ćemo te štititi. Naravno, to podrazumeva i potpunu zaštitu zbog Girerove pretnje da će ti zapaliti lokal zbog toga što si pokušala da ga predaš vlastima.

Džeki se usiljeno osmehnu, a ni Lin nije bila bolje raspoložena.

– Dobro, dobro, samo... Da vas dvojica niste bili tako spori, uhvatili biste ga ovde. Ipak ste pustili da se probije i svuda okolo pravi dar–mar...

– Ipak smo ga ranili – dobaci Bobi Dejvis uvređeno. – I to ravno u stražnjicu! Ha, ha, kladim se da tri meseca nije mogao da sedne.

– Dobro, dobro... – odvrati Džeki, očigledno želeći da smiri situaciju. – Hajde, požurite tamo i vidite da li se zaista radi o prokletom Gireru. Ako je u pitanju baš on, stavite mu dupli katanac na ćeliju, a ključeve donesite meni. Ja već znam gde ću ih sakriti.

Ken Palmer vragolasto namignu. – Ne sumnjam da imaš gde – odvratio je sa osmehom, ne skidajući pogled sa njenih bujnih grudi.

No, Džeki nije delila njegovo raspoloženje.

– To nije smešno, momci – priznala je. – Ja se zaista bojim tog prokletnika.

Bobi joj stavi ruku na rame. – Budi spokojna, Džeki. Ako je tamo zaista Girer, pobrinućemo se za njega, a ti smatraj da već putuje na vešala. Ako nije... oh, pa onda ćemo se uskoro videti.

Oba rendžera su žurno izašla iz sobe, neprestano gurajući ispred sebe zbunjenog Bazija. Kada su se našli napolju, Palmer dečaku zavrnu ruku.

– Ako još jedanput upadneš bez kucanja kod gospođice Džeki, živog ću te odrati! Jesi li me razumeo?

– Razumeo sam... – promuca dečko, jedva čekajući da se iskobelja iz Palmerovih čvrstih ruku.

Pošto se našao van rendžerovog domašaja, on dodade – Neću nikada više tako upadati, časna reč. Ali... neću reći ni gospođi Palmer šta sam malopre video – dobacio je, a onda se okrenuo prema Bobiju.

– Ni gospođa Dejvis neće saznati ništa – dodao je.

Rendžeri zastadoše ukopani. Shvatili su da ih je Bazi nadmudrio i da mu sada ne mogu ništa. Kao po dogovoru, posegli su za džepovima i trenutak kasnije, Bazi je u ruci imao još dva sjajna „četvrtaka".

Palmer i Dejvis pohitaše prema stanici ispred koje je još uvek stajala grupa ra-

doznalaca. Videvši ih da dolaze, jednooki Maskalero nervozno povika – Hajde, sklonite se! Pustite predstavnike zakona da prođu!

Kada su se rendžeri popeli na trem, članovi grupe se odmakoše i otkriše čoveka sa vezanim rukama.

– Evo, gospodo, to vam je Hauard Girer. Želeli bismo da se procedura završi što brže, tako da odmah uzmemo tih prokletih dve hiljade dolara na koje je ucenjen!

Ken Palmer huknu i zabaci šešir na potiljak.

– To je zaista Harv Girer... – promrmlja više za sebe. – Kako si, stari kučkin sine? – dobacio je nešto glasnije i obazrivo se osmehnuo. – Još uvek ne možeš da sedneš dok ručaš?

Ovaj ga besno odmeri – Samo se vi smejte – promumlao je. – Uskoro ćete videti da sve nije tako smešno.

Palmer se isceri. – Zar? A šta ćeš ti da uradiš? Možda da nam pljuneš pod prozor?

– Ne – odvrati „kratki" čovek mirno. – Za vas dvojicu imam sasvim drugi plan.

Kao da naslućuje zlo, gomila znatiželjnika se brzo povuče na bezbednu daljinu. Sve što se zatim dogodilo, odvijalo se munjevitom brzinoim.

Naime, svi „čuvari" su kao po komandi koraknuli u stranu, kao da žele što je moguće više da se udalje od Girera. S druge strane, Maskalero je koraknuo prema njemu i dobacio mu svoju skraćenu dvocevku. Girerove ruke bile su slobodne i to je bio pokazatelj da je cela predstava hapšenja bila velika obmana. Još u letu je prihvatio dvocevku i zategao oba obarača i pre nego što su se rendžeri mašili oružja. Naime, oni su bili toliko zaprepašćeni razvojem događaja, da nisu reagovali dovoljno brzo.

U deliću sekunde shvatili su da su najpodlije prevareni i da ne postoje šanse za spas.

Odmah zatim, dvocevka u Girerovim rukama je planula i Palmer se bez glasa srušio na zemlju. Dejvis je instinktivno okrenuo glavu da vidi šta se događa, ali baš tada ga je sustigao drugi banditov metak.

Nekoliko trenutaka je vladala potpuna tišina, a onda Girer besno osmotri dva nepomična tela i promrmlja – Smejte se sada, psine...

Zatim je bez reči dobacio kratku dvocevku Maskaleru, a neko od ljudi mu je dodao opasač sa revolverom. Veštim pokretom ga je pripasao oko bedara i glasno odahnuo. Minut–dva kasnije, grupa bandita je pojahala konje glavnom ulicom vičući, pucajući u prozore i plašeći već, ionako poplašene građane.

Zaustavili su se pred hotelom „Crvene podvezice" gospođice Džeki, a zatim je Girer podigao ruku, što je bio znak da stanu. Onda je lagano iskoračio, hicem iz pištolja odbio bravu na vratima i dao znak ljudima da uđu unutra. Očekujući da nađe unutra Džeki i grubo joj se osveti, bio je strašno ljut kada je shvatio da unutra nema nikog. Lukava Džeki je, vođena instinktom, negde šmugnula sa svojim devojkama, a on nije imao vremena da je traži. Zato je naredio momcima da sve što je moguće izrešetaju meci-

ma... Pošto su obavili posao, on lično je zapalio zavese u velikom salonu.

Kada su izlazili iz Kaktus Flatsa, Girer se samo jednom okrenuo i sa zadovoljstvom osmotrio ogroman stub dima koji se vio sa mesta gde se donedavno nalazio Džekin hotel „Crvene podvezice".

* * *

Diližansa za Vilkoks prilično je kasnila, tako da je vozar Pol Leni kajasima šibao zapregu koja je neravnim planinskim putem vukla teška kola kompanije „Stejdž kouč". Naime, on je znao da, vozeći tom brzinom, izlaže opasnosti kola i putnike, ali je morao da nadoknadi bar deo vremena izgubljen na poslednjem odmorištu. Pored toga, imao je još jedno neplansko zadržavanje kada je sa kola, zbog gubitka osigurača, gotovo potpuno spao jedan točak. Sva sreća što nisu bili u punoj brzini, tako da niko od putnika nije povređen.

U stvari, nevolja je bila u tome što nije na vreme primetio gubitak osigurača. Obaveza mu je bila da na poslednjem odmorištu promeni zapregu i izvrši rutinsku kontrolu sigurnosti diližanse. No, zbog incidenta koji se tamo odigrao, on je to potpuno smetnuo sa uma. Pravdao je sebe da je za tako nešto imao razloga, ali je istovremeno slutio da te razloge baš niko ne bi uvažio.

U stvari, pukim slučajem se desilo da je na toj stanici bilo više putnika nego mesta, tako da se neko morao popeti gore i sedeti na krovu sa prtljagom. Po nepisanom pravilu to su morali biti oni koji su se ukrcali poslednji, tim pre, što je u kolima već sedeo jedan senator sa ženom i kćerkom, jedan putujući trgovac, kao i elegantni tridesetogodišnji čovek, ozbiljan i ćutljiv, jednom rečju, osoba kojoj se nije moglo pogoditi zanimanje. Do nevolje je došlo kada je počela rasprava ko će sedeti na krovu sa prtljagom. Naime, trojica poslednje pristiglih putnika, malo pripitih kauboja, nisu želeli ni da čuju da to budu oni, žustro se svađajući i govoreći da gore treba da se popnu trgovac i senator. Pritom su se blesavo osmehivali i neukusno buljili u ozbiljnu i još uvek lepu senatorovu suprugu i njegovu kćer, koja je ličila na mirisnu ružu u cvatu. Posle prave svađe i grubih reči, pripiti kauboji su naprosto izgurali senatora i trgovca na krov, a kada je vozar Leni pokušao da interveniše, grubo su ga ismejali.

Uplašena ponašanjem izgrednika, kći senatora Robertsa je pokušala da izađe iz kola, ali su je oni smejući se zadržali. Možda nisu mislili ništa loše, ali to se nije svidelo ozbiljnom tridesetogodišnjaku u elegantnom odelu koji je upravo tog trenutka izašao iz stanice. Lagano je zastao i osmotrio situaciju, a onda prišao kolima.

Zaokupljeni zadirkivanjem devojke, kauboji ga nisu ni primetili. Trgli su se tek kada je oštro povikao – Prestanite! Ti što stojiš na vratima, skloni se i pusti mladu damu da uđe!

Za trenutak je zavladao tajac. Plavokosi kauboj koji je stajao na vratima, podsmešljivo je odmerio elegantnog gospodina, i već u sledećem momentu „krenuo" nogom nagore, verovatno že-

leći da ga udari u lice. No, ma koliko je njegov pokret bio brz, neznanac je bio još brži. Izmakao je glavu u stranu i, dohvativši kauboja za nogu, tako ju je snažno povukao, da je ovaj u potpunosti izgubio oslonac i kao klada tresnuo u prašinu. Padajući, čelom je malo „zakačio" stepenice, tako da mu je već sledećeg trenutka lice bilo obliveno krvlju. Kada je pokušao da ustane, čovek čeličnosivih očiju je priskočio i za kraće vreme ga smirio „dobrim" udarcem pesnice.

Zbunjeni i iznenađeni, njegovi drugovi su nekoliko trenutaka posmatrali sve to bez pokreta. Savladavši prvo iznenađenje, jedan od njih oprezno krenu rukom ka revolveru. Ali pre nego što je uspeo da izvadi oružje, elegantni neznanac je munjevito izvukao svoj kolt sa drškom od slonovače. Metalni zvuk povlačenja obarača jezivo je odjeknuo u potpunoj tišini.

Kaubojeva ruka se u mestu ukoči. Nekoliko časaka je izgledalo kao da se dvoumi, a onda je lagano podigao ruke.

– Obojica ruke uvis! – povika neznanac. – Hajde, hajde, napolje iz kola! Samo polako i bez glupih pokreta.

Kauboji su mirno izašli i pomogli svom drugu da ustane. Sva trojica su stala pored kola i ljutitim pogledima streljali čoveka sivoplavih očiju.

– Budite bez brige, moje dame – dobaci elegantni putnik gospođi Roberts i njenoj kćerci. – Ova gospoda će bez ikakvih problema putovati sa prtljagom. Nema razloga da se zbog toga brinete, zar ne gospodo? – dodao je i upitno pogledao kauboje koje je i dalje držao na nišanu.

Jedva primetno su klimnuli glavama, još uvek ne želeći da podignu pogled.

– Oh... ja zaista ne znam kako da vam se zahvalim! – ljubazno je rekla gospođa Roberts. – Zaista ste hrabri... Ne smem ni da pomislim šta bi se desilo da nije bilo vas, gospodine...

– Holidej – predstavi se putnik zvučnim baritonom. – Džon Holidej.

Trojica siledžija prebledeše. Ako senatorovoj ženi to ime ništa nije značilo, njima svakako jeste. Sada im je bilo jasno da im je sudbina bila naklonjena, jer su bili živi i bez problema su mogli da nastave put. Znali su da je moglo da se završi i mnogo gore. Radosni zbog toga, kupili su u krčmi još viskija i kada je kočija krenula, nastavili su da piju i da slave što je sve prošlo u redu. Malo su galamili i prepirali se, ali su se dobro čuvali da ne stupe u bilo kakav kontakt sa ostalim putnicima.

Uzbuđen je bio i vozar Leni. Tek sada saznavši koga vozi, odmah je otišao u kantinu i vrteći glavom, nadušak ispio tri viskija. Zbog svega što se desilo, zaboravio je da obavi svoju dužnost i pregleda kola. Takvo ponašanje mu se osvetilo, jer mu je pola sata kasnije spao točak, što je srećom prošlo bez žrtava, ali je prouzrokovalo dalje zakašnjenje i još veću ljutnju senatora Robertsa. Zabrinut da će zbog svega biti problema kada stignu u Vilkoks, Leni je iz boce sakrivene ispod sedišta popio još nekoliko dobrih gutljaja. I pored svega, viski nije mogao da otkloni brižne misli koje su ga zaokupljale.

Da nije bio tako turoban i zabrinut, Leni bi možda, izbijajući iza poslednje okuke, primetio prepreku na putu i bio u stanju da na vreme zaustavi kola. Ovako su prepreku od balvana grana i lišća primetile same životinje i počele spontano da se zaustavljaju. Trgnut iz sumornih misli, Leni je snažno povukao ručicu za kočenje i jako zategao uzde, polegnuvši svom težinom unazad.

U istom trenutku čuvar diližanse koji je sedeo pored njega, trgao se iz dremeža i jednom rukom se instinktivno uhvatio za naslon sedišta, dok mu je druga krenula prema vinčesterki koja je ležala tu, pored nogu. No, gotovo istog časa je odjeknuo pucanj. Stražar je ustao i, čudno se savivši, bez glasa, stropoštao na zemlju.

Nekoliko sekundi kasnije, zaprega je naletela na prepreku i nastao je haos. Njiska i rzanje konja, lomljenje diližanse, uplašeni povici isprevrtanih putnika i serija psovki vozara Lenija koji se u poslednjem trenutku bacio a sedišta...

Kada se minut–dva kasnije, oblak prašine razišao, diližansa je ležala na zemlji prevrnuta na stranu, točkovi su se još uvek lagano okretali, dok je prtljag bio razbacan svuda okolo. Vodeći konji u zaprezi bili su mrtvi, a oni iza njih stajali su drhteći među ostacima kola...

Ošamućeni Leni je sa naporom ustao i prineo ruku čelu sa koga je curila krv. Ipak, posrćući je pošao ka diližansi i skoro istovremeno zastao, jer je ugledao petoricu konjanika koji su sa uperenim revolverima izašli iz gustog žbunja. Drhteći od straha, odmah je podigao ruke uvis.

– Nema... nema ničega od vrednosti u kolima – promucao je.

Hauard Girer je mamuznuo svog snažnog ždrepca i prišavši mu, grubo se iscerio.

– Mislim da mnogo grešiš, druškane. Ako baš hoćeš da znaš, tu se nalazi nešto veoma interesantno za mene. A sada stani tamo u stranu i posmatraj! Možda ćeš ostati živ i moći šerifu u Vilkoksu da ispričaš da „kratki", Hauard Girer ponovo jaše, i sada vraća dugove sa stostrukom kamatom. Je li ti jasno? Zapamtio si moje ime?

Leni udahnu vazduh i žurno zaklima glavom. – Jesam... naravno...

– Da te čujem!

– Hauard... Girer... – promuca ovaj prestrašeno.

„Kratki" bandit zadovoljno klimnu glavom. Pričinjavalo mu je veliko zadovoljstvo kada je video da se neko plaši pri samom pominjanju njegovog imena.

– Da, da... stari moj, govoriš sa Harvom lično. Ako preživiš ovaj dan, to će ti obezbediti piće do kraja života. Jer, kada završim sa ovim, ime će mi biti poznato širom zemlje, a ne samo u Arizoni. Jesi li me čuo? Do kraja života nećeš morati da platiš piće, već će te svi čašćavati da čuju šta imaš da im ispričaš.

Posle ovih reči, Girer se nasmeja i udari Lenija nogom u lice. Okrenuo je zatim konja prema svojim ljudima među kojima je bio visoki Maskalero sa crnim povezom preko oka. Banditi su „pokupili" trojicu onesvešćenih i pijanih ka-

uboja koji su se otkotrljali malo dalje, i poređali ih pored tela ostalih putnika naslonjenih na stenu.

Girer im žurno priđe: kauboje je samo ljutito udario nogom, a na trgovca koji se držao za rame gotovo da nije ni obratio pažnju. Kada je stigao do Holideja koji je onesvešćen ležao bez pokreta, pažljivo ga je odmerio, a onda čučnuo zapazivši koltove ispod kaputa. Besnim pokretom mu je izvukao oružje i zagledao se u neobične drške od slonove kosti. Revolveri mu se očigledno nisu dopali, jer ih je nonšalantno prebacio preko glave, još jednom prezrivo odmerivši njenog vlasnika. Verovatno je Holideja ocenio kao jednog gradskog kicoša koji nije vredan bilo kakvog truda. Zato je žurno koraknuo prema senatoru Robertsu koji ga je interesovao najviše od svih.

No, odmah je pobesneo spazivši da je mlada senatorova kći u dubokoj nesvesti, dok mu je žena nešto nerazumljivo buncala. Jedino je Roberts bio svestan: jednom rukom je pridržavao ženinu glavu držeći je na krilu, a drugom opipavao veliku čvorugu na čelu.

– Prokletstvo! – opsova Girer i pogleda u Maskalera. – Izgleda da su žena i devojka gotove! A mislio sam da se lepo zabavimo! – dodao je ljutito i prišao sasvim blizu gospođi Roberts koja je u međuvremenu podigla glavu.

– Šta je? – povikao je besno. – Imaš li primedbi, otmena gospođo?

– Moja... moja kćerka... – promucala je žena. – Šta je sa...

–Tvoja ćerka nas je prešla – odbrusi Girer besno, hvatajući je za kosu. – Mislio sam da se malo zabavimo, ali... prokletstvo! – povikao je.

Pol Leni proguta knedlu. Spazio je kako je devojka u jednom trenutku otvorila oči, a onda ih brzo zatvorila. Bilo je očigledno da je čula banditove reči... Iako nije pripadao osetljivim ljudima, njegovo srce uzbuđeno zakuca. Molio se u sebi da devojka istraje i ostavi prokletog kepeca u uverenju da je mrtva.

Žena zacvili od bola, a njen muž se trže i instinktivno krenu na Girera. No, ovaj hladnokrvno pritisnu oroz i senator Roberts se izvi i pade bez glasa.

– Gospodine Holideje! – povika žena prestrašeno. – Pomozite, molim vas!

Iznervirani Girer uperi pušku, već sledećeg trenutka telo gospođe Roberts ležalo je pored njenog muža. Hauard Girer se namršti i priđe trgovcu koji je čučao na kamenu i drhtao od straha.

– Ko je ovde Holidej? – upita besno. – Ti?

Čovek se okrete i pokaza na onesvešćenog Doka, koji se, probuđen ženinim vriskom, počeo lagano meškoljiti.

– Oho, znači tako! – podsmehnu se Girer prilazeći. – Kicoš i kockar! Revolveraš–džentlmen! E, pa... sada bih mogao da ga dokrajčim i ceo Zapad će pričati kako je pobesneli Hauard Girer ucmekao Doka Holideja!

Lagano je podigao pušku, a onda je izraz mržnje zamenio likovanje koje mu se ogledalo na licu. – Ne, ne, nešto drugo ću učiniti... – kazao je više za sebe. – Neka ostane u životu i neka svi zna-

ju da nije mogao ništa da učini kako bi spasao Robertsa i njegovu porodicu. Da, da... nikada neće moći da spere ljagu sa svog imena – dodao je prezrivo iskrivivši usne. – Hm... ko bi rekao da je ovaj kicoš Dok Holidej?

Još uvek nesvestan onoga što se događa, Holidej pokuša da ustane. No, strašar koji je stajao odmah iza njega vrhom cevi ga je snažno udario u grudi. Osetio je strašan bol u prsima, i za trenutak mu je ponestalo daha. U glavi mu se vrtelo, a pred očima su mu igrale stostruke silute ljudi pomešane sa svetlacima koji su neprestano treperili. Činilo mu se da se onaj prodorni vrisak neprestano ponavlja i pomisli da nikada neće prestati da ga sluša.

* * *

– Taj čovek mora da je lud! – prokomentarisa ljutito crnokosa Sendi Perlmen, konobarica u salunu „Zlatni dolar". Pomalo bleda i uplašena, razrogačenih očiju zurila je u svog sagovornika, šerifivog zamenika, Elgina Perija. Dok mu je sipala viski u čašu, ruka joj je i nehotice podrhtavala.

– Potpuno si u pravu, Sendi – odvratio je Elgin, palcem zabacivši široki „stetson" šešir i otkrivši svoje plave uvojke slepljene znojem. Zatim je lagano pružio ruku i željno prihvatio ponuđenu čašu. – Čekaj samo da šerif Stivens čuje za to... ako već i nije... Hauard Girer mu je bio trn u oku i kada sazna da ponovo jaše... neće biti baš sjajno.

– Ali, nešto ne razumem, Elgine – umešao se u razgovor bradati kovač koji se hvalisao da poznaje sve prestupnike u tim krajevima. – Nikada nije bio na velikom glasu, zar ne? Sada me čudi da je krenuo ovako...

– U pravu si – složi se zamenik šerifa zamišljeno. – No, meni se činilo da je uvek bio malo uvrnut, a po ovome što smo čuli, izgleda da je potpuno poludeo. Posle onog događaja u Kaktus Flatsu, jedva je uspeo da umakne. Kada su svi mislili da će preći granicu, on je oko sebe okupio najgori šljam i krenuo da se sveti. Da, da... osveta bi bila prava reč za tako nešto! Ali, stostruka! Vratio je milo za drago sa velikom kamatom svakom čuvaru reda sa kojim je poslednjih godina bio u ma kakvom dodiru – konstatovao je Peri. – Najpre je ubio Kepija Leninga, nešto kasnije Roda Ravena; u Kaktus Flatsu dvojicu rendžera. Zatim je stradao pomoćnik federalnog šerifa Ralf Felon, i onda senator Roberts i njegova supruga. Kćerka im je preživela sasvim slučajno, pošto je bila u dubokoj nesvesti, tako da je prokletnik pomislio da je mrtva.

Po prirodi osetljiva na nasilje, Sendi podiže ruku kao da se brani.

– Dosta, Elgine, molim te. Te grozote smo čuli već nekoliko puta.

On sa razumevanjem klimnu glavom.

– Izvini, Sendi, ali hteo sam da dodam još samo ovo: čini mi se da Hauard Girer maše „mačem smrti". Gori je od kuge i po svaku cenu mora biti onemogućen. Treba da se organizujemo i učinimo sve što možemo.

Sendi se s nežnošću zagleda u njegovo mladalačko, ali muževno i šarmantno

lice. U gradu nije bila nikakva tajna da su njih dvoje mnogo više od prijatelja i da bi lepa devojka svoje mesto za šankom rado zamenila mestom u Elginovom domu. To je znao i mladić i bilo mu je drago zbog nje, ali... Iako je voleo Sendi, smatrao je da njegov položaj u gradu još nije dovoljno siguran, odnosno ne garantuje dovoljan prihod za solidan porodični život. Ali, bio je mudar i strpljiv, pošto je šerif Stivens uskoro trebalo da ide u penziju... S punim pravom se nadao da će zauzeti njegovo mesto, a tada će se mnogo toga promeniti.

– Elgine – upitala je Sendi posle nekoliko trenutaka – da li... jesi li i ti na Girerovoj „crnoj listi"?

On lagano odmahnu glavom. – Mislim da nisam, pošto nikada nisam imao bilo kakav kontakat sa tom uštvom. Ali, ne zaboravi da sam ja ipak, čuvar reda i da je Girer sumanut čovek. U takvoj kombinaciji sve je moguće.

– A šerif Stivens?

– To je već nešto drugo. On mu je dva puta bio bukvalno za petama i „kratki" mu je jedva umakao. No, ne brini se, Sendi, već ćemo ga srediti ako naiđe.

– Čitavo tuce čuvara reda traga za njim, a da ne pominjemo federalce i tajne agente – ponovo se umeša u razgovor radoznali kovač. – I – šta se desilo? Baš ništa.

– Ne znam zašto toliki dobri i pošteni ljudi treba da rizikuju zbog... zbog jedne životinje – dobacila je Sendi. – Zašto? Da li je on vredan toga? Zar ne bi bilo bolje da ga neki strelac smakne iz daljine i svršena stvar?

– To ne možemo dopustiti, devojko – odvrati Elgin odlučno. – Postoji nešto što se zove čast i dostojanstvo, da, da... Naravno, ne kažem da tako nešto neće biti iskorišćeno kao poslednje sredstvo, ali, tome će se pribeći samo u krajnjem slučaju. Vidiš, taj bandit je oko sebe stvorio već takav oreol da su ljudi počeli da veruju kako mu zakon ne može ništa. Zato će morati da bude uhvaćen i izveden pred sud, jer se svetu mora pokazati da niko ne može nekažnjeno da prkosi društvu. Zato po svaku cenu moramo pokazati da je zakon jači od zločina.

Sendi rezignirano slegnu ramenima i uzdahnu.

– Ne znam šta ćete dokazati, ali mislim da će Gireru jedan čovek ipak, doći glave – dobacio je omaleni, ćelav čovek koji je stajao pored kovača, baš na samom kraju šanka. – Za njega je taj tip opasniji od svih šerifa u državi. Mislim da je „kratki" strašno pogrešio kada mu se zamerio.

– A ko je taj, moliću lepo? – upita mladi zamenik pomalo uvređeno. – Ne znam nikoga ko vredi više od velikog broja ljudi, pogotovo uvežbanih predstavnika zakona.

Čovek se nasmeši. – Ja, znam takvog, zameniče, verujte mi na reč. Zove se Dok Holidej, i ako niste čuli za njega, uskoro će sve to biti nadoknađeno. Za Girera bi bilo bolje da je dirnuo u osinjak, pre nego što mu se zamerio.

Elgin sumnjičavo zavrte glavom dok nekolicina prisutnih izmenjaše podmešljive poglede. No, kovač se nije dao zbuniti.

– Mislite šta hoćete, ali ja vam tvrdim da će ga Dok Holidej srediti. Koliko znam, još se nije desilo da taj nekome ostane dužan, a... toliko toga sam se naslušao o njemu. Znate, ono što se govori o obračunu kod O. K. korala nisu samo priče. Osim toga, lično sam video kako poteže revolver.

– Da... čuo sam za taj O. K. koral – odvratio je pomoćnik šerifa. – Naravno, u takvoj gužvi je sve moguće.

Kovač otpi gutljaj viskija i raspoloženo nastavi:

– Jeste li ikada videli munju? Naravno da jeste! E, pa to vam je Dok Holidej! Živa munja, verujte mi. Nema toga ko se može porediti sa njim!

Mladi Elgin Peri ga ponovo sumnjičavo odmeri.

– Mislim da su to preterivanja. Čuo sam da je brz, ali ne verujem da je sve baš tako kako ljudi pričaju. Girer je mali rastom, a veliki zlikovac, ali sigurno nije otporan na metak. A verovatno nije ni taj Holidej – dodao je, štipnuo devojku za obraz i nasmešio se. – Ne brini, Sendi, sve će biti u redu – umirivao je. – Uhvatićemo mi Girera i bez tog gospodina Holideja!

Crnokosa lepotica se osmehnu, ali taj osmeh je bio iznuđen. Pored svih strašnih stvari koje je čula o tom Gireru, nije mogla da se ne zabrine za čoveka svog života, mladog i hrabrog, Elgina Perija.

* * *

Šerif Šon Stivens bio je čovek pedesetih godina, prosede kose iznad visokog naboranog čela, koščat i mršav. Šerifsku zvezdu nosio je već više od dvadeset godina i to mu je pošlo za rukom najviše zahvaljujući njegovoj lukavosti i opreznosti koja mu je uvek bila na prvom mestu. Naravno, to nije značilo da Stivens nije bio hrabar čovek, daleko od toga, no... hrabrost je kod njega uvek bila poslednje sredstvo. Pre toga, svaki put je pribegavao razumu i logici. Takav specifičan način obavljanja šerifskog posla dugo godina ga je i „održao u sedlu". Zato je, čim se vratio sa odmora, odnosno iz posete sestri u Daglasu, odredio šta treba činiti. Odmah je krenuo u poteru za Girerom, jer su vesti koje je dobijao od svojih uhoda govorile da se zlikovac muva po okolini. Naravno, njemu se to nije svidelo, pa je zaključio da je mnogo bolje ako krene u poteru, nego sedi u gradu i čeka šta će se dogoditi. Lukavi čuvar zakona znao je da je bolje odabrati vreme i mesto obračuna, nego strepeti od iznenadnog udara. Tim pre što je pretpostavio da se i on nalazi na Girerovoj „crnoj listi".

Zato je brzo sakupio poteru i pošao tamo gde je čuo da su razbojnici poslednji put viđeni. Cilj mu je bio da im nađe trag, neko vreme ih prati, a kada odluči da je to najpovoljnije, bez milosti udari po njima.

Posle pola dana jahanja kroz pustinju, naišli su na gotovo izbrisane otiske petorice konjanika. Trag je bio star nekoliko dana i jedva vidljiv, ali sledili su ga sve do pred mrak kada su se i poslednji obrisi izgubili na stenovitom, vulkanskom tlu. Sutradan su pokušali da nastave, ali sve je bilo uzalud. Proveli su

tako ceo dan u bezuspešnom vrtenju u krug, izloženi suncu i prašini, zakrvavljenih očiju i ispucalih usana. Početno oduševljenje se topilo sa svakom pređenom miljom, a zaključak o neuspehu svima je bio „na vrh jezika". Na kraju su se dogovorili da pretraže još nekoliko uvala i, ako ništa ne nađu, polako okrenu konje i pođu kući. Šerif Stivens se duboko u duši nije slagao s tom odlukom, ali je morao da popusti, gledajući izmučena i umorna lica ljudi.

Pola časa kasnije, kada je sunce zašlo za vrh jednog kamenitog uzvišenja, zašli su u prvi kanjon ne širi od dvadesetak metara. Između polusenki koje su stvarale kamenite litice jasno je odzvanjao topot potkovanih kopita. Opreznom i iskusnom Stivensu to se nije ni najmanje dopadalo. Jer, bučno i razgovetno oglašavanje sopstvenog prisustva u ovim krajevima bilo je više nego opasno. I baš kada je pomislio da bi najbolje bilo da se vrate, na jedno petnaestak metara ispred njih iskrsnuo je čovek koji kao da se samo „odlepio" od stene.

Neznanac je bio visok, širokih i snažnih ramena, odeven u „levis" pantalone i kožnu jaknu. U desnoj ruci je držao pušku okrenutu prema zemlji. Stivens je trgao vođice čak pre nego što je primetio da im nepoznati rukom pokazuje da stanu. Lagano je prišao neznancu koji je u međuvremenu zabacio šešir uvis, tako da je mogao da vidi njegovo lice prefinjenih crta, naglašenih tamnih obrva ispod koga su ga posmatrala dva sivoplava oka.

– Ako već nekoga gonite – obrati mu se neznanac zvučnim baritonom – onda nije potrebno da najavljujete svoj dolazak. Mislio sam da jedan iskusan šerif to zna.

Stivens pokunjeno klimnu glavom. – Mislili smo da su oni koje tražimo već odmaglili.

– Kako se uzme – prokomentarisa neznanac. – Možda jesu, a možda i nisu. Uostalom, zavisi koga tražite, mister. Verovatno ste za petama nekim kradljivcima.

Stivens se u međuvremenu malo smirio i povratio samopouzdanje.

– Ja sam šerif Stivens i zajedno sa ovim ljudima tragam za Hauardom Girerom. – A ko ste vi, mister? – dodao je brzo i još jednom ljubopitljivo odmerio stranca. – Mogu da pitam... šta radite u ovoj pustoši?

Čovek poćuta nekolo trenutaka, a onda mirno odvrati – Zovem se Dok, odnosno, Džon Holidej, i ovde sam po istom poslu kao i vi, šerife. Mislim da sam blizu cilja i zato sam izašao na put da vas upozorim.

– Šta? – iznenadi se Stivens, dok ostali članovi potere uzbuđeno zažagoriše. – Zar... zar je Girerova banda u blizini? – dodade šerif tiho. – Jeste li ih videli?

– Ne, ali... – zastade Dok i pokaza rukom ka jednom uzvišenju. – Sa onog vrha spazio sam providan stub dima koji može poticati samo od vatre zapaljene od strane nekog begunca. Uočio sam još neke stvari koje nagoveštavaju da na tom mestu ima više ljudi. Pretpostavljam da je u pitanju Girer, ili neko sličan

njemu. Da ste nastavili ovako kako ste pošli, uleteli biste im pravo u čeljusti.

– Vaši smo dužnici, mister... – promucao je Stivens. – Ali, šta nam garantuje da je sve baš tako kao što kažete? I... ovaj... ne znamo da li ste vi zaista Dok Holidej?

– To je vrlo lako proveriti – odvrati Dok spremno. – Možemo se brzo popeti do onog prevoja odakle se lepo vidi kraj kanjona.

Stivens se okrenu prema svojim ljudima i klimnu glavom.

– Sjašite momci i za mnom. Prethodno dobro vežite konje, a Stivi neka ostane da ih čuva – rekao je i ponovo se okrenuo prema Holideju.

– U redu, povedite nas, mister. No, ne zaboravite da vas jedan od mojih ljudi ima na oku.

* * *

Jedan čas kasnije grupa je stigla do vrha grebena, mesta sa koga je „pucao" pogled na uvale i stenovite planine, na brda i doline obavijene tamom. Pošto je sunce odavno zašlo, koliba u udaljenom kanjonu videla se samo kao svetla tačka i podsećala na morski svetionik u tamnoj noći.

S ivice prevoja potera je jedno vreme posmatrala svoj cilj, a onda je šerif Stivens naredio – Lari, uzmi tri čoveka i idi sa južne strane. Džej, ti uzmi dvojicu i priđi sa zapada. Ostali momci sa mnom! Naravno, ako želite da učestvujete, možete i vi da nam se pridružite, mister Holideje.

Dok samo kratko klimnu glavom.

– Dobro – odvrati šerif zadovoljno i ponovo se okrenu svojim ljudima.

– Imajte na umu da ću lično upucati svakog ko napravi i najmanji šum, i upozori one zlikovce da smo ovde.

Ljudi iz potere bez reči se raziđoše, ličeći u tom trenutku na duhove koji lutaju po tmini. Zvezde koje su uspele da se probiju iza oblaka bacale su slabu svetlost na celokupan predeo pod sobom. Ipak, videlo se toliko da su gonioci mogli da izbroje više od pola tuceta konja u ograđenom koralu na levoj strani od kolibe.

Šerifovi ljudi pažljivo su oslobodili konje i izveli ih iz ograđenog prostora. Lagano i bez šuma doveli su ih iza podalje gomile stena i tu ih ponovo privezali.

Kada je prvi deo posla okončan, Stivens se zadovoljno osmehnu.

– Bez obzira šta se bude desilo, ne mogu nam pobeći. Hmm... snaći se bez konja u ovakvom kanjonu, gotovo je nemoguće. To je kao da već imaju lisice na rukama – dodao je i pogledao na sat. – Pričekaćemo još samo minut–dva, a onda napadamo.

Minut je prošao i šerif pokaza ljudima da krenu u napad i pritom se razviju u polukrug. Pogledao je levo i desno očekujući sa obe strane dogovorene signale. Prošlo je nekoliko napetih trenutaka, a onda je na južnoj strani primetio mahanje bele maramice, dok se sa zapada oglasilo cvrkutanje noćne ptice.

– Sada! – povikao je i svom snagom potrčao prema kolibi, neprestano pucajući. Ljudi su sledili njegov primer, tako da se stvorila neopisiva gužva i buka.

U strahovitom naletu, vrata su razvaljena kao od šale, i napadači su se za tili čas našli unutra. Blesak puščanih i revolverskih zrna obasjao je za trenutak malu odaju, a onda su se začuli jauci pomešani sa očajničkim krkljanjem i ljutitim komentarima gonilaca.

Pucnjava je trajala još nekoliko trenutaka, a onda se u kratkoj pauzi koja je nastala začulo kašljanje, da bi jedan glas molećivo zavapio – Dosta! Ugh... prestanite... Predajemo se.

– Prekini paljbu! – začuo se šerifov glas i pucnjava je gotovo istog trenutka zamrla. Oblaci dima ispunjavali su celu prostoriju, a sa svih strana se čulo samo kašljanje.

– Neka neko upali svetlost! – povika Stivens.

Pošto se nije čuo nijedan šum, on ljutito dobaci – Hajde, đavola! Neka neko kresne šibicu!

– Kresnite je vi! – dobaci neko od njegovih ljudi.

On opsova i kresnu palidrvce o bedro. No, istog trenutka se začu pucanj i Tark Stivens jauknu, uhvativši se za butinu. Palidrvce mu ispade iz ruke i pade na drvene crvotočne daske koje su neprestano škripale. Zatim su se začula još dva pucnja, pa tiho stenjanje, tup pad nečijeg tela na pod.

– To je bio poslednji kučkin sin! – povikao je jedan glas zadovoljno – Sada kresnite šibicu da upalimo lampu!

Pri bledoj svetlosti šerif pogleda svoju ranu i odahnu sa olakšanjem. Jeste da je bio pogođen i da ga je rana strahovito pekla, ali odmah je mogao da oceni da u pitanju nije ništa opasno. Dvojica ljudi su ga brzo podigla i pomogla mu da sedne na stolicu, a Rendi Skil je prišao da ga previje. Ostali su pregledali tela na podu i videli da su dva bandita još uvek živa. Bez milosti su ih podigli i dovukli do šerifa koji je, stisnuvši zube, pokušavao da zaboravi bol. Video je da je jedan od bandita ranjen u bok, dok je drugi bio lakše pogođen u šaku. Krajičkom oka spazio je Holideja koji je stajao sa strane sa revolverom u ruci.

Ledenim pogledom je odmerio obojicu i besno procedio – Vas dvojica mi nikako ne ličite na Harva Girera.

– Nijedan od njih nije Harv Girer – dobacio je Holidej sa strane.

Šerif se osloni na jednog od svojih ljudi, i ispravi se, ustavši sa stolice. – A jeste li videli tog prokletnika? Čuli smo da se ovde skrivao.

Banditi se zgledaše, a onda jedan odvrati – Pa... jeste... Zadržao se ovde nekoliko dana, ali to je sve. Kada smo čuli šta je uradio, rekli smo mu da se čisti.

– Kako da ne! – podsmehnu se Stivens. – Vi ste mu to rekli i on vas je poslušao! Ne misliš valjda da ćemo poverovati?

Bandit se zbuni. – Ovaj... nije da je hteo da ode, nego... I njega i ostale smo držali na nišanu.

– Ostale? Baš dobro što si spomenuo i ostale. Reci mi ko jaše sa tom prokletinjom?

Bandit je ćutao i gledao u pod.

Šon Stivens stisnu zube, jer mu je njegov čovek malo jače pritegao zavoj na butini.

– Ne znate? – povika on besno. – Ili ste naprasno ogluveli? Ako je tako, hajde, Džej, obradi ih malo kako bi mogli da se sete!

Ranjeni bandit pokuša da se podigne sa poda i zavapi – Molim vas... ne želim da umrem. Reći ću vam ko je...

– Umukni! – prekide ga besno drugi, šutnuvši ga nogom u leđa. – Samo se usudi!

Čovek zaćuta, a Džej Kriger i Marfi Šapel zgrabiše siledžiju za ruke.

– Gle, gle, pa ti još „kevćeš"... – dobaci mu šerif podsmešljivo. – Džej, Marfi, nađite neko drvo i obesite skota! Jasno?

Pošto je bio ranjen samo u ruku, bandit poče da se otima.

– Ne možete, nemate pravo! Vi ste ipak šerif...!

– A, je li? – odbrusi Stivens i dade znak ljudima da stanu. – Evo, glasaćemo o tvojoj krivici, druškane – dodao je i pogledao svoje ljude. – Šta kažete, momci? Kakva je presuda?

– Kriv je! Samo konopac! Ima drvo napolju! – začuše se povici sa svih strana.

Šerif se isceri.

– Eto, suđenje je gotovo i sada će se presuda i izvršiti! – dodao je dajući jedva primetan znak ljudima.

Iako je bandit vrištao i otimao se. Džej Kriger i Marfi Šapel ga izvukoše napolje, još nekoliko trenutaka se čula vika, a onda je svuda zavladala tišina. Kada su se ljudi vratili unutra, šerif se obrati preostalom banditu čije je lice bilo bledo kao krpa.

– Dakle, da čujemo... Ko jaše sa Hauardom Girerom?

– Reći ću vam, naravno – dodade ovaj brzo. – Sa njim je jednooki indijanac koga svi zovu Maskalero. Tu su, zatim, Kventin Koks, Čarls Mek Alpin i Dan Hensam... Da... govorili su nešto i o tome da treba da im se pridruži još jedan momak koga Hensam poznaje i koji...

– Ime! – presekao ga je šerif.

– Ne znam... nisam siguran... – odvrati bandit drhteći. – Čini mi se da su rekli Denis... ili možda Denton. On bi trebalo da ih odvede do nekog Grifita.

Stivens besno opsova. – Je li to sve?

– Da, gospodine, kunem se!

– Znaš li kuda su se uputili?

Bandit odmahnu glavim.

– Gde je trebalo da se nađu sa tim novim?

Ovaj nemoćno odmahnu glavom.

– Osveži mu pamćenje, Džeje – naredi šerif besno.

Iako je čovek počeo da moli i viče da ništa ne zna, dobio je nekoliko „dobrih" udaraca od kojih mu je lice za tren oka podnadulo.

– Hoćeš li mi sada odgovoriti na pitanje? – dobaci Stivens.

Bandit odmahnu glavom i sklopi ruke kao da moli.

– Verujte... zaista ne znam ništa više...

Šerif se zamisli, a onda kratko klimnu glavom.

– U redu. Izgleda da govori istinu...

– Hvala, gospodine – dočeka bandit sa uzdahom. – Ranjen sam i...

– Pošto od tebe nemamo nikakve koristi, mislim da bi mogao da se pridružiš

svome drugu na drvetu. Hajde, momci, završite to „časom"!

Bandit poče da urla i otima se, ali sve je bilo uzalud. Četvorica su ga čvrsto zgrabila i ne obraćajući pažnju na molbe i zapomaganja, bez problema iznela u mrak.

Kada se sve utišalo, Holidej se bez reči okrete i pođe prema vratima.

– Kuda ćete? – upita šerif Stivens radoznalo.

Dok za tren zastade i hladno ga odmeri.

– Svojim putem. Sreli smo se slučajno i više nema razloga da ostanemo zajedno... pogotovo što mi se vaši metodi ne sviđaju.

Stivens se trže.

– A šta biste vi hteli? Da milujem te probisvete i ubice? Pa takvi ne bi oklevali da vam u prvoj pogodnoj prilici ispale metak u leđa!

– Znam – odvrati Holidej mirno. – Ipak mislim da su imali pravo na regularno suđenje – dodao je, a onda se okrenuo i izašao u noć.

* * *

– Šta, dođavola, znači to tvoje „ne"? – grmnuo je Hauard Girer, lica gotovo modrog od besa, dok je zurio u cevi pušaka uperenih na njega i njegove ljude. Nije bilo šale, jer su ih desetorica momaka držala na nišanu u jednom pustom kanjonu ispunjenom jarom. Vođa bandita koji se obično skrivao u tom lavirintu stena i uvala, mirno je posmatrao Girera koji se vrpoljio na svom velikom šarenom ždrepcu.

– Rekao sam „ne", Harvi i nadam se da ti je jasno šta to znači. Ako nije, kažem ti da ti neću dopustiti da se sa ljudima kriješ na „mom terenu". Znaš, ja nisam posebno pametan, ali znam šta znači kada mi neko kaže „ne". To je sasvim prosto i jasno – dodade krupan, proćelav čovek rošavog lica i bokserski spljoštenog nosa. Zaudarao je na znoj, a čupava brada bila je zamašćena jelom i uprljana prašinom.

Girer je s mukom obuzdavao rastući gnev, jer je bio svestan da su na nišanu kao i da ih ima duplo manje. Naime, očekivao je da će veoma lako dojahati u taj kraj i neko vreme se sakrivati u stenovitom lavirintu, pretpostavljajući da će uživati u novostečenom ugledu koji je, kako se nadao, „bratstvo lupeža" trebalo da iskaže prema njemu. Ali, desilo se nešto što je Frenka i njegovu bandu pokrenulo protiv pridošlica.

– U redu, recimo da sam razumeo – odvratio je Girer, trudeći se da mu glas zvuči ravnodušno. – Ti kažeš da ne dopuštaš da se ovde krijemo sa vama, zar ne? Onda mi samo preostaje da pitam zašto.

Debeljuškasti Frenk klimnu glavom i za trenutak se osmehnu. – Pa, ne mogu poreći da mi nije drago što si uspeo da pošalješ na onaj svet nekoliko najgorih šerifskih hulja koji su gazili ovu zemlju. Zbog toga si imao podršku svih pripadnika našeg soja i...

– Imao? – ponovio je Girer s nevericom.

– Da, imao si podršku koju više nemaš, druškane. U svakom slučaju, nemaš podršku moje grupe.

Girer tiho opsova.

– Zašto je, đođavola, nemam? Možeš li da mi objasniš zbog čega?

– Naravno, reći ću ti – odvrati Frenk i podiže sa vrata svoju prljavo plavu vratnu maramu. – Kao što vidiš, nemam nikakav ožiljak od omče, niti nameravam da ga steknem. Naravno, to važi i za moje ljude. Razumeš li? Hoću da sve ostane kao što jeste.

Girer baci pogled prema Maskaleru, ali njegovo lice je bilo potpuno bezizražajno. Ostali su se neprijatno meškoljili pred uperenim cevima.

Frenk se tiho nakašlja i nastavi – Zar nisi čuo? Zbog svojih postupaka, navukao si na sebe skoro sve što predstavlja zakon u Arizoni, draškane. I da znaš, sada kod njih nema šale. Pre tri večeri napali su Dezmondovu grupu, sve pobili, a one koji su preživeli hladnokrvno povešali. Šta ti to govori? Više im ne trebaju ni uhapšenici, ni sud! Prvo su ih mučili da saznaju šta hoće, a onda ih jednostavne povešali. Nadam se da si shvatio šta hoću da kažem, Girere? Tako nešto se ovde neće desiti i zato hoću da nastavite put što brže.

– Mogli bismo da se dogovorimo.

Debeljko odlučno odmahnu glavom. – Ja sam svoje rekao i mislim da sam bio fer.

Hauard Girer ga je još nekoliko trenutaka posmatrao, lica crvenog od besa. Videvši da je svaki dalji razgovor uzaludan, on naglim trzajem okrete konja i dobaci – Zapamtiću ti ovo, Frenki.

No, ovaj se ponašao kao da nije ništa čuo.

– Ispratićemo vas do izlaza iz kanjona – rekao je mirno. – Hajde, krenimo momci! Ispratićemo naše „goste" jedan deo puta!

Dok su jahali prema izlazu iz kanjona praćeni ljudima sa puškama na gotovs, najbliži Girerov saradnik se malo nagnu prema vođi i jedva čujno promrmlja – Nadam se da nas neće svuda ovako dočekivati, Harvi.

Ovaj nije odgovorio, već je mrgodnog lica nastavio da jaše svog ždrepca strmim, vijugavim putem.

Ovo je bila prva neočekivana stvar u njegovom dobro smišljenom planu, i zato nije mogao da suzbije strašan bes.

* * *

Geri Grifit „operisao" je u ovom kraju tako što bi, kad god bi mu se za to pružila prilika, nabacio laso na vrat nekog tuđeg goveda. Brda u ovoj oblasti bila su poznata kao „Skrovište", jer se u njoj mogao lako sakriti svaki lopov i dugo koristiti prednosti teško prohodnog terena, odnosno, kontrolisati gotovo svaku potera.

Naime, Geri Grifit se godinama bavio krađom stoke, „ekspresnom" izmenom žiga na životinjama i još bržom prodajom. Niko u toj oblasti nije poznavao „Skrovište" tako dobro kao on, i to je bio jedan od glavnih razloga zašto svih ovih godina nije dospeo iza brave. U stvari, bio je zatvaran po nekoliko dana zbog

nekih sitnih prestupa, a kada je izašao i dokopao se „svog" terena, odmah bi nastavljao po starom.

Pošto su kroz tu teritoriju prolazili mnogi begunci pred zakonom, on je svoje izvore prihoda dopunjavao time što je tim ljudima pružao utočište za visoku cenu, mada je pazio da iznos koji traži odgovara težini počinjenog zločina. Bilo je slučajeva, doduše veoma mali broj, kada je begunce proveo kroz splet brda bez ikakve naknade, nalazeći zadovoljstvo u činjenici što je izigrao predstavnike zakona.

Grifit je u svom životu upoznao dosta nasilja, ali je poslednjih godina tome veoma retko pribegavao. Iako se približavao pedesetoj, mogao je jednim udarcem da onesvesti čoveka ili ga, pak, metkom iz zasede, pošalje na drugi svet. No, sve je činio da takve stvari izbegne, ne želeći da remeti svoje relativno mirne dane. Znao je da se predstavnici zakona šunjaju svuda okolo i nije bio rad da se okupljaju u njegovoj blizini.

No, ponekad je nasilje bilo neizbežno, jer u nekim situacijama nije mogao da bira. Tako je bilo one noći kada je hteo da ukrade malo krdo goveda sa ranča „Skaj". Naime, kauboji su danima prikupljali stoku po brežuljcima, pa su jedno omanje stado ostavili u kanjonu s namerom da ga poteraju kada iz obližnjih uvala pokupe raštrkana grla. Spazivši da stoka nije čuvana, Grifit nije mogao da se suzdrži. Nije voleo vlasnika tog ranča i rešio je da za sebe uzme bar jedan deo kolača.

Ali, šunjajući se po mraku naleteo je na stražara za koga nije znao da postoji. Uplašen iznenadnim susretom, čovek je počeo panično da puca, tako da je Grifit morao da mu uzvrati. Iako mu nije bila namera, uspeo je da pogodi stražara i pobegne u noć neobavljena posla. U stvari, puščana paljba privukla je i druge kauboje, tako da je morao što pre da se udalji. Hitao je kao bez daha znajući da neće uspeti da ga uhvate ako se dočepa „Skrovišta". Tako je i bilo. Posle nekoliko sati uspeo je da zavara trag i otrese se gonilaca.

Bar tako je on mislio.

No, već dva puta mu se učinilo da je iza sebe čuo konja, iako se radilo o putu za koji je mislio da ga samo on zna. Jednom bi mogao i da pomisli da se prevario, ali je dva puta, već bilo isuviše. Pošto nije smeo da rizikuje, rešio je da proveri o čemu se radi. Još malo je išao napred, a onda je na mestu koje mu se učinilo pogodno sjahao i sakrio se između stena. Nebo na istoku postepeno je bledelo. Svaki konjanik koji bi se pojavio iz tog pravca bio bi jasno vidljiv kada „izroni" na vrh uzvišenja. Znao je da bi baš tada mogao da zaustavi radoznalca i strpljivo je čekao. Ipak nije mogao da sakrije radoznalost, pošto još nikome nije uspelo da ga prati tako daleko unutar „Skrovišta".

Samo nekoliko minuta kasnije na uzvišenju se začuo topot kopita. Kradljivac stoke se zadovoljno nasmešio i prineo pušku ramenu, pažljivo i lagano nišaneći. Prvo je ugledao konjske uši, a onda, malo po malo, celu konjsku glavu. Prst

mu je lagano dodirnio okidač, pošto je očekivao da će svakog trenutka ugledati konjanikov šešir, a zatim i gornji deo tela. Pošto je bio vrstan strelac, nije ni sumnjao da će uspešno rešiti problem.

Ali, onda je opsovao, spustio prst sa okidača i digavši glavu, s nevericom pogledao niz put.

Stazom je dolazio konj bez jahača.

– Gle, sto mu muka! – izustio je glasno. – To je samo neko kljuse koje je išlo za mirisom moga konja... Bez razloga sam se zabrinuo... – nasmejao se. – Znao sam da mi niko ne može prići blizu.

– Ne bih se u to kladio, Geri – začuo je neki dubok glas iza sebe.

Grifit se instinktivno okrenuo, jednom rukom zaneo pušku u pravcu okreta i sa kundakom oslonjenim na kuk opalio kao da drži revolver. Obuhvaćena samo jednom rukom, puška je od trzaja poskočila uvis, ali je i tako ispaljen hitac bio prespor. Iz revolvera u ruci onog drugog čoveka suknuo je plamen i sekundu kasnije, Grifit oseti strašan bol. Odmah zatim uhvatio se za ranu, dok mu je puška ispala iz ruke i zvečeći pala na tlo. Bol je bivao sve jači, tako da nije mogao da obuzda jauk. Već u sledećem trenutku vrh nečije čizme ispod brade prisilio ga je da legne na stenu. Polako je podigao glavu i ugledao siluetu nekog visokog čoveka čiji je kolt još uvek bio uperen u njegove grudi.

– Hoćeš li još jednom da pokušaš? – upita neznanac mirno.

Grifit žurno odmahnu glavom.

– Vraga! Ne pada mi na pamet! Ionako si me dobro udesio! Oh, za ime boga, zar ne vidiš kako krvarim?

– Ništa ne brini, preživećeš.

Kradljivac ponovo zajauka.

– Poznajem li te, mister? – upitao je grčeći lice.

– Sreli smo se – odbrusio je nepoznati i sklonivši mu čizmu sa grudi, brzim pokretom mu oduzeo kolt, a pušku podigao sa zemlje. Zatim je i jedno i drugo bacio daleko među stene, a onda lagano podigao Grifita u sedeći stav naslonivši ga na jednu kamenu gromadu. Sunce je do tada izašlo iza horizonta i bleštava svetlost obasjala je odlučno lice oštrih crta, neobrijanu bradu staru dva–tri dana, markantne, lučno izvijene obrve i upečatljive čeličnosive oči.

– Sto mu muka, Dok Holidej! – uzviknuo je Grifit.

Dok samo hladno klimnu glavom.

– Hm... – promrmlja kradljivac stoke s divljenjem. – Vi ste jedini koji mi je doskočio na mom sopstvenom terenu. Stvarno, svaka vam čast! Samo... ne znam zašto? Koliko se sećam, nikada vam nisam „stao na žulj".

– Eh, u to čovek nikada ne može biti siguran, Geri. Uostalom, tek sada ću videti kako ćeš se ponašati, pa ću u skladu s tim i ja preduzeti određene mere. Nego, moraš priznati da nije lepo od tebe što si me vrebao u zasedi... očigledno nisi imao nameru da me poslužuš kolačima!

Grifit zbunjeno pocrvene.

– Nisam hteo da vas... nisam znao da ste to vi.

– Ah, očekivao si nekog drugog? Pa to znači da si opet zabrljao! Pomislio sam da si se promenio, draškane – nastavio je Dok podsmešljivo i bajagi brižno zavrteo glavom. – Dakle, šta je sada u pitanju? Pretpostavljam da je stvar ozbiljna, zar ne?

Geri nije skidao pogled sa rane.

– Čujte, Holideje, vidite da sam ranjen! Pomozite mi da zaustavim krvarenje. I sami znate da... morao sam da ubijem onoga kauboja. Bila je to prava samoodbrana.

– Gluposti.

– Istina je, kunem vam se! Sudarili smo se u mraku i on je počeo da puca kao mahnit...

– Po zakonu, to se smatra ubistvom, Geri. I sam dobro znaš da bi ti svaki sudija za takvo delo dodelio omču, odnosno čvrsto i debelo uže. Dakle, kao častan građanin trebalo bi da te bacim preko sedla i predam najbližem šerifu. – Holidejev ledeni glas naterao je Gerija Grifita da zadrhti.

– Čujte, kada sam tamo pošao nisam ni sanjao da će doći do pucnjave. Zaista nisam hteo. Ja sam sitan kradljivac stoke i već godinama nisam upotrebio revolver...

– Nisi, to je tačno, ali, ipak si još uvek spreman da ga upotrebiš čim zatreba. No... možda bismo nekako mogli da se sporazumemo.

Grifit znatiželjno pogleda sagovornika, a lice mu sinu. – Da se sporazumemo? – ponovi glasom punim nade. – A kako?

– Možda neću morati da te predam vlastima – odvrati Holidej hladnokrvno. – Naravno, to će se desiti samo ako mi kažeš ono što želim da znam.

Grifit nabra obrve. Slutio je da je ono što je Holidej od njega hteo da čuje, sigurno od velike važnosti. Znao je da se neko kao Holidej nikada ne bi upustio u pogađanja oko ubistva i iznenadio se zbog ovih njegovih reči. No, njegovo je bilo da tu promenu na pravi način iskoristi...

– Šta vas interesuje? – spremno je upitao.

– Hauard Girer.

Grifit za tren zaneme.

– Baš on? Hauard Girer?

– Jeste da si ovde prilično udaljen od sveta, ali ipak... Mora da si čuo šta se u poslednje vreme događalo?

– Šta? Pa, nisam baš...

Holidej zamahnu revolverom i zakači kradljivca po slepoočnici. Ovaj kratko jauknu i kliznu pored stene na koju je bio naslonjen.

– Upozoravam te da mi uzalud ne uzimaš vreme, Geri. Bio sam na licu mesta kada je zbrisana Dezmondova banda. Tamo sam čuo da ćeš mu se pridružiti i Denton Blis. Pošto poznajem tog lupeža, shvatio sam da mu je on potreban, da bi ih doveo do tebe. Ali, Girer je ipak zakasnio, jer je Blis samo nekoliko časova pre nego što se on pojavio, poslednji put podelio obeležene karte u salunu „Cvet Arizone". Ipak, Hauard te je sam potražio ovde u „Skrovištu", zar ne? To je bilo pre tri dana i pretpostavljam da je od tada nešto preduzeo.

Grifit je ćutao posmatrajući ranu koja je neprestano krvarila.

– Hej, nešto se desilo! – povikao je uplašeno. – Krv je nekako drugačija!

– Verovatno se tane pomerilo i izazvalo promenu – odvratio je Holidej ledeno. – Što pre se rana previje, to bolje.

– Tačno – dočeka Geri spremno. – U bisagama imam nešto što bi moglo da se upotrebi kao zavoj. Tamo je i jedan melem u posudi... Zašto odmahujete glavom, Holideje?

Dok se ironično osmehnu.

– Nemam nameru da te previjam, Grifite. Bar ne dok završimo razgovor.

– Zaime sveta, iskrvariću!

Holidej ga je posmatrao, ne mičući se.

Grifit uzdahnu.

– Čujte, da se dogovorimo. Zaustavite mi krvarenje, a ja ću vam reći sve što znam...

– Ukoliko mi brže kažeš, to bolje za tebe – prekinuo ga je Holidej nestrpljivo. – Ti sada gledaj koliko ti je važno zdravlje! – dodao je i lagano otpuhnuo dim iz fine, dugačke cigare.

Geri pogleda svoju ranu, pa onda Holideja i brzo dobaci – U redu! Evo šta znam. Girer i njegova banda su prošli ovuda pre tri dana. Kada sam ih ugledao u kanjonu Riolajt, prvo sam pomislio da su neka potera.

– A šta si ti tražio tako daleko izvan ovih brda?

– Tražio sam zalutala goveda. Pošto pre toga nedeljama nisam izlazio iz „Skrovišta", nisam imao pojma šta se napolju dešavalo. Kada sam prepoznao Harva, prišao sam da ga pozdravim. Tek kada smo malo porazgovarali, shvatio sam da je poludeo i da su se svi okrenuli protiv njega, kako predstavnici zakona, tako i ovi sa druge strane...

Holidej iznenađeno izvi obrve.

– Tako znači, ima teškoća u skrivanju?

– Da. Niko ne želi da ima bilo kakve veze sa njim. Ja sam bio sam, i to mi nije davalao mogućnost da biram. Pošto mi je rekao da želi da prođe kroz „Skrovište", zaključio sam da treba da ga provedem, jer će se tako što je moguće pre izgubiti iz ovih krajeva. Mnogo gore bi bilo da je ostao, pa da su se svi čuvari reda uputili ovamo. I tako sam, njega i ostale, proveo kroz „Skrovište" bez ikakvih problema. Kada smo se jedne večeri približili izlazu i seli pored vatre, iskoristio sam prvu slobodnu priliku i pobegao. Pošto sam dobro poznavao Girera, bilo mi je jasno da će me, kada bude stigao kuda želi, hladnokrvno smaknuti, pošto ne voli svedoke. Zato sam ih ostavio tamo odakle su lako mogli da nađu put, a ja sam zbrisao i vratio se na moju stranu.

– Tvoju stranu? Šta to znači?

– Pa... vratio sam se ovamo. Njih sam proveo jugoistočnim delom „Skrovišta", nedaleko od Kejv Krika. Dalje se prostire pustinja Grejslend i pretpostavljam da su se uputili baš tamo. Pre toga će sigurno svratiti u Elfridu.

– To je neki grad, je li?

– Da. Do pre šest meseci bilo je to zabito seoce, bogu iza leđa. Sada su dobili redovnu liniju diližanse i telegraf – dodao je mršteći se. – Kada se to dogodilo, mnogi su zapalili dalje, jer su pretposta-

vili da će sledeći korak biti ustanovljenje šerifke kancelarije. A i telegraf se takvima nije nimalo dopao...

– Zašto misliš da će se Girer uputiti u pustinju? – upita Holidej sumnjičavo.

– Zato što je tako nešto za njega najbolje. U ovom trenutku, on je isto što i usijano gvožđe. Pošto niko ne želi da mu pomogne, mora da pljačka i ubija. To znači da će za sobom ostaviti trag koji i slep čovek može da prati. Zato je sigurno da će se okrenuti pustinji i skrovištima koje ona pruža, jer će jedino tim putem moći da se probiju do granice.

Holidej jedva primetno klimnu glavom. To mu je izgledalo prilično logično. Pošto je granica sa Meksikom bila brižljivo čuvana, Hauard će imati grdne muke ako pokuša da je pređe. To sigurno neće uspeti, sem ako... Pa, da! Hauard Girer, bio je suviše mudar da bi pokušao tako nešto! Naime, lisica poput njega gledaće da ostavi utisak kako mu je prelaz preko reke San Bernandino jedini izlaz... Ali, ako po izlasku iz pustinje krene na istok, stići će u Nju Meksiko, odakle će mu biti mnogo lakše da pređe američko–mekšičku granicu, pošto će svi biti koncentrisani na prelaz između Meksika i Arizone.

Holidej je još neko vreme zamišljeno ćutao, a onda zapitao – A kako stoje sa namirnicama? Imaju li vode i municije?

– Ima svega u izobilju, mister. Pored toga, Kventin Koks je ulovio jednog jelena, tako da su se snabdeli mesom. Čuo sam kako pričaju da će jedan deo da osuše. Mada niko ne želi da ih primi i skriva, svi su bili voljni da im daju ono što traže, samo da bi ih se što pre otarasili.

– Uključujući i tebe?

Grifit odlučno odmahnu glavom i pokaza rukom na ranu koju je jedva pridržavao. No, to nije delovalo na Holideja koji je bio zaokupljen sopstvenim mislima.

– Časna reč, to je sve što mogu da vam kažem, Holideje! Pobegao sam čim sam mogao, i sakrio se duboko u brda. Izvesno vreme neko me je pratio, ali brzo sam se otarasio gonilaca, i od tada sam stalno na mojoj teritoriji... Dakle, kako bi bilo da me sada previjete?

Dok se okrete i ćutke skide bisage sa Grifitovog konja.

– Evo, ovde imaš sve što je potrebno, zar ne? Snađi se sam, draškane, jer ja zaista žurim.

Geri preblede. Nekoliko trenutaka je mirno posmatrao Doka misleći da se šali. Ali kad je video da je ovaj uzjahao konja i da stvarno planira da ga napusti, on uplašeno povika – Holideje, ne možete me sada ostaviti! Pobogu... pa nisam nameravao da vas ubijem iz zasede! U stvari, nisam znao da ste to vi, Holideje!

No, Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno. Samo je brže poterao konja ni ne osvrćući se.

* * *

Regina Lejking je bila lepa, bogata i samovoljna, i imala je sve što joj duša želi. Lepotu je nasledila od majke, poznate lepotice iz Santa Fea koja je umrla donoseći je na svet. Bogatstvo joj je dao otac, poznati bankar, Lukas Lejking

čija se imovina procenjivala na više miliona dolara. Što se tiče svojeglavosti, to je bila njena sopstvena osobina koju nije dugovala nikome. Možda je baš zato ta crta bila dominantna u karakteru ove mlade devojke. Kada bi nešto uvrtela sebi u glavu, nije bilo sile na svetu koja bije mogla odvratiti od onoga što je zamislila.

Za Reginu život je od prvog dana bio šetnja kroz „vrt mirisnih ruža". Imala je svega u izobilju, uključujući i veliki broj udvarača, sa kojima se sa lakoćom poigravala, sve od reda ih vrteći oko malog prsta. Tako je bilo stalno, sve dok jednog dana na zabavi u Feniksu nije srela čoveka koji se razlikovao od njoj dotle poznatih mladih ljudi, i koji je kao od šale, lako porušio sve njene važeće predstave o životu, ljudima kao i njoj samoj. Bio.je to Dok Holidej, obrazovan muškarac, kockar i pustolov, čovek o kome su se mišljenja dijametralno razlikovala. I pored svih nedoumica, nije se moglo poreći da je u pitanju bila izrazita ličnost, sposobna da u „mlaki" društveni život grada unese vatru, polemiku i uzbuđenje. Jedni su govorili da je plemenit, obrazovan i pošten i da je svojom voljom napustio bogat dom i luksuzan život; drugi su pak, pričali da je vetropir, kockar i revolveraš koji, istina, ne iznajmljuje svoje usluge za novac, ali poteže revolver suviše brzo za časnog i poštenog građanina. No, svi su priznavali da je izuzetno hrabar, da je za svojih trideset godina doživeo toliko, koliko drugi neće moći ni za tri života. Iskusne, a i one stidljive dame, jednodušno su smatrale da je Dok Holidej lep muškarac i da jedan pogled njegovih čeličnosivih očiju, može reći mnogo više nego stotina reči svih drugih muškaraca. Baš zbog svih spornih priča koje su ga pratile i pomalo tajanstvenog oreola koji se oko njega stvarao, Dok Holidej je za njih bio neka vrsta romantičnog junaka. Naravno, takvom čoveku nije bilo lako odoleti.

U tu klopku pala je i Regina. Na jednoj zabavi u vrtu, gde je redom odbijala sve obožavaoce koji su joj prilazili, nije uspela da probudi interesovanje glavnog gosta. Mada je bila veoma lepa i šarmantna, Dok ju je ljubazno pozdravio i uputio joj samo nekoliko uobičajenih reči.

Pogođene sujete, ona je učinila sve da ga zainteresuje i privuče, ali... bez rezultata. To ju je najpre razbesnelo, a onda dovelo do očajanja. Njen otac, koji je znao sve o finansijama, ali ništa o psihologiji mlade devojke, nije mogao da shvati zašto njegova kći besni na sve oko sebe, iako bi se po svim merilima spoljašnjeg sveta, mogla smatrati srećnom i zadovoljnom. Počeo je da naslućuje odgovor tek kada je čuo neke glasine koje su govorile da se njegova kćer zaljubila u Doka Holideja. Kada se malo više zainteresovao za tu temu, sa zaprepašćenjem je konstatovao da se od svih ljudi na ovome svetu njegova Regi zainteresovala za onoga koji je njemu lično najmanje odgovarao. Iako je smatrao da Holidej ima fine manire, Lukas Lejking bio je mišljenja da je Holidej probisvet. Zbog toga je sa izvesnim

olakšanjem primio vest da je, goneći razbojnika Girera, Dok Holidej nestao negde u pustinji Grejslend. Ako bi nekom srećom, pomislio je bogati bankar, taj nepoželjni čovek tamo ostavio kosti, bilo bi to povoljno rešenje koje bi mu donelo unutrašnji mir.

Ali, Reginin otac nije ni znao da se strašno vara u procenama, niti je slutio da će mu Holidejev nestanak doneti više problema i glavobolje nego što je mogao i da sanja.

Naime, počelo je time što je jedne večeri Regina izgledala tmurnija i ćutljivija nego ikada. Naviknut na veselo kćerkino čavrljanje, Lukas posle večere lagano zapali cigaru i pokuša da započne razgovor.

– Regi, mila moja – obratio joj se nežno. – Čujem da si danas u džokej klubu, prevazišla samu sebe. Oh, kažu da si prva stigla na cilj i da su ti svi oduševljeno pljeskali! Čujem da je mladi Eugen Lembruk bio posebno zadivljen.

– Da, da... – odvrati devojka ravnodušno. – Ah, dosadan je kao i ostali i ni po čemu se ne izdvaja.

Bankar začuđeno zatrepta – Dosadan? Pa... ako ti tako kažeš. Nego, Regi, draga, primećujem da u poslednje vreme nisi tako vesela kao pre. A trebalo bi da budeš, dušo. Nemaš nikakvih problema i sve ide onako kako ti poželiš.

– Da, da, baš kao što poželim! – ponovi devojka ironično. – U stvari, ljutim se kada vas posmatram i gledam kako gubite vreme oko nevažnih stvari. Oh, ponekada mi se čini da muškarci zaista ne znaju šta rade!

Lukas Lejking se zabezeknuo, jer od svoje kćerke do sada nije čuo ništa slično. Iznenađeno je podigao obrve. – Regi, draga, šta te navodi na takav zaključak? U čemu je taj naš greh, mila? – dodao je pažljivo, plašeći se da ne uvredi svoju ljubimicu.

Ona ga ljutito odmeri. – U čemu? Pa, eto... pitam se da li vi, poreski obveznici, uopšte znate zbog čega plaćate porez? Šta vlasti čine da vas zaštite od kriminala i drugih nevolja?

Bankar se trže. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da shvati na šta devojka cilja.

– Misliš na onaj tragičan događaj sa senatorom Robertsom i njegovom porodicom? Da, to je zaista za žaljenje... Ali, nadam se da će zločinac biti brzo uhvaćen i kažnjen.

Regina ljutito dunu kroz nos. – Hoće, hoće! – odvratila je podsmešljivo. – Kako stvari stoje, taj nikada neće biti uhvaćen! Niko i ne zna šta je sa gospodinom Holidejem koji je pošao za zločincima. Svi su ravnodušni i nikoga nije briga da li je taj čovek živ ili mrtav.

Lejkingu je konačno puklo pred očima.

–Ah, taj pustolov! Niko mu nije kriv što je gurao nos u ono što ga se ne tiče!

Devojka se zarumene i planu. – Stvarno sam razočarana što i ti tako misliš, oče. Samo vrlo odgovoran i plemenit čovek pristaje da se izloži riziku radi drugih, i vlasti bi takvom pojedincu morale pomoći. A šta se kod nas dešava? Ostali se zavuku u svoje kuće, a za njega niko ne haje! To je zaista strašno!

Lejking nervozno ustade i poče da se šeta. – Regi, dušo, mislim da bi trebalo da budeš obazrivija kada se radi o izjavama vezanim za Doka Holideja. Znaš... u gradu se već govorka da gajiš neku naklonost prema njemu – nastavio je, očigledno pažljivo birajući reči. – Iskreno da ti kažem... i sama pomisao na to mi izgleda nedolična.

– Nedolična? – ljutnu se devojka. – Zar zato što je drugačiji od učmalih i dremljivih građana, čovek treba da bude prokazan? Ako baš hoćeš da znaš, Dok Holidej je jedini pravi muškarac koga sam do sada upoznala! On je hrabar i obrazovan, čovek sa snažno izraženim osećanjem za pravdu. Znam šta se o njemu priča i veruj da je mnogo toga izmišljeno.

Lejking molećivo podiže ruku. – Regi, dete moje, pazi šta radiš! Molim te da budeš razumna...

Ona odlučno odmahnu glavom. – Ne, tata, neću da budem razumna na tvoj način, da znaš! Razložna sam i razumna na svoj, ženski način. Hoću da se ponašam kao žena, makar to značilo da mi je srce jače od razuma. I evo šta hoću od tebe: moraš još sutra preduzeti sve da Dok Holidej bude pronađen! Prošlo je već deset dana od tragične pogibije Robertsovih, a Dok još nije stigao u Feniks. Zna se da je pošao u poteru za Girerovom bandom, ali se od tada više nije javio.

– Ali, Regi, zaista te ne razumem! I sama znaš da ja nisam ni federalni šerif, niti zapovednik rendžera!

– Ali si uticajan i imaš veza – dodala je devojka uporno. – Možeš preko njih pokrenuti istragu.

Lukas Lejking nije mogao da sakrije zaprepašćenje koje su kod njega izazvale kćerkine reči.

– Šta ti pada na pamet, dušo? Šta bi ljudi rekli kada bi čuli da čovek moga ugleda pokreće potragu za jednim problematičnim pustolovom? Ne, ne, to ne dolazi u obzir! – dodao je energično.

Regina ga je nekoliko trenutaka posmatrala razmišljajući šta da kaže. Bila je ljuta, ali ipak... Brzo je shvatila da ljutnjom i svađom neće ništa postići i uzdahnula oborivši pogled. Nije htela da se svađa sa ocem, to nikako... No, shvatila je da mora nešto brzo preduzeti, jer ovako dalje nija mogla. Sve je bilo bolje od mučnog i neizvesnog čekanja. Ako ništa drugo, morala je i sama da krene u potragu.

Prvo je to pomislila samo površno, a onda... onda ju je ta ideja odjednom neodoljivo osvojila, još ćutljivija nego na početku večeri, pre odlaska na počinak, ipak se pozdravila sa ocem, a zatim se povukla u svoju sobu.

Kada je ostala sama, sela je za toaletni sto i zamišljeno se zagledala u ogledalo. – Ipak... mislim da postoji nešto što mogu da uradim – progunđala je naglas.

Onda se iznenađeno prenula kao da se trgla od odjeka sopstvenih reči. Osetila je kako joj srce brže kuca i duboko i snažno uzdahnula. Zatim je ustala i iz ormana izvadila opremu za jahanje: uzane pantalone, flanelsku košulju, jaknu

od jelenske kože, visoke kožne čizme i šešir, sa koketno zakrivljenim obodom. Izvukla je malenu putnu torbu i u nju stavila razne neophodne sitnice i rezervnu garderobu.

Pošto je sve spremila, lagano se opružila na krevet i osmehnula se. Ujutro će poći na jahanje izvan grada, samo što će joj pravi cilj biti, u stvari, velika pustinja Grejslend. Naime, izjahaće iz Feniksa kao i obično, ali će se na prvoj sledećoj stanici ukrcati na voz za Tumbston, odakle će uhvatiti diližansu za Benson. Tamo će unajmiti jednog ili dvojicu ljudi koji će joj pomoći u traganju. Da, da... pre toga će negde morati da podigne veću sumu iz banke, jer će sve to morati dobro da plati.

Još jedanput se nasmašila, zadovoljna što je ipak pronašla svoj način delovanja. Svi će videti šta je sve u stanju da uradi Regina Lejking.

* * *

U Elfridi je stalno živelo svega tridesetak osoba. Sada, kada su do mestašceta stigli, stalna linija poštanskih kola i telegraf, postojala je realna nada da će Elfrida početi da napreduje i jednoga dana postati pravi grad.

Iako se mesto sastojalo bukvalno od jedne ulice, u njemu je bilo stvari koje su Hauardu Gireru bile neophodne. Na prvom mestu, bila je svakako hrana, pošto im se tovarni konj sa zalihama nesrećno okliznuo na izlasku iz „Skrovišta", i pritom za sobom skoro povukao Čarlsa Mek Alpina koji ga je vodio za povodac. Videvši šta se desilo, Girer je toliko pobesneo da je u nastupu besa gurnuo Mek Alpina u provaliju i ispalio u njega još tri hica. Posle toga se mirno okrenuo ostalim banditima koji su sve zapanjenoj posmatrali i naredio – Elfrida! Šta čekate?

U grad su upali pucajući i urlajući iz sve snage, i uneli strah i trepet među stanovnike – uglavnom sitne trgovce i zanatlije. Potom su zauzeli salun i tamo pijančili dva dana, pucajući na svakoga ko im se ne bi dopao ili ko bi na bilo koji način odgovorio na njihove provokacije. Na kraju je pobesneli Girer sačekao poštansku kočiju, ranio vozara i čuvara kola, opljačkao sve dragocenosti koje su putnici imali, i ubio jednog mladića koji je pokušao da mu se suprotstavi.

Pošto je prethodno na dva konja natovario sve što mu je bilo potrebno, onesvestio je telegrafistu, uništio stanicu i, prednjačeći u pucanju i urlanju, zajedno sa ljudima odjahao u pravcu pustinje Grejslend.

Sutradan je u Elfridu stigao Dok Holidej i na licu mesta se upoznao sa razmerama štete koju su načinili Harv Girer i njegova banda. Pomogao je povređenima i sa telegrafistom pokušao da popravi uređaj, ali bez uspeha. Akumulatori koji su sam telegraf napajali strujom niskog napona bili su razbijeni, a rezerve kiseline prosute. Do dopremanja novih nije bilo nade da će moći na bilo koji način da obaveste čuvare zakona o još jednom zločinačkom delu Hauarda Girera. Pa ipak, zadržavanje u Elfrido bilo je za Doka Holideja od velikog značaja, jer

je gotovo slučajno saznao jednu važnu novost.

Naime, pre nego što je krenuo dalje, telegrafista mu je zahvalio za sve što je učinio da pomogne ljudima.

– Verujte mi da će vas se ovi ljudi uvek sećati, mister. Posle onih đavola koji su nas zavili u crno – vi ste kod svakog čoveka povratili veru u ljudski rod. Hoćete li nam bar reći kako se zovete, da znamo za koga da se molimo Svevišnjem?

Holidej rezignirano odmahnu rukom. – Tamo gde idem, molitve mi sigurno neće pomoći – odvratio je ljubazno. – Inače, drugi me zovu Dok Holidej.

– Dok Holidej... – ponovio je telegrafista. – Prava sreća da sam to saznao, mister, jer treba da vam prenesem jednu poruku! Oh, pa vas traže na sve strane!

– Mene? – iskreno se iznenadi Dok.

– Ko me traži i zašto?

Telegrafista živnu, jer je razgovor sa ovim čovekom dao značaj njegovom poslu i skrenuo mu misli sa nesreće koja se sručila na njegovu stanicu, i ceo gradić.

– U stvari – odvratio je lagano – neposredno pre dolaska onih ubica stigao je telegram da federalni šerif u Feniksu traži neku Reginu Lejking koja je, opet, u određenoj vezi sa vama.

Holidej iznenađeno izvi obrve. Nije mu bilo jasno zbog čega bi federalni šerif mogao da traži Reginu Lejking?

– Imate li taj telegram? – žurno je upitao.

– Nažalost, nemam, pošto su oni zlikovci sve spalili i uništili. Ali, verujte da ga znam skoro napamet, mister. Evo kako glasi: „Nestala Regina Lejking", pa onda sledi njen opis: „ Poslednji put je devojka viđena u Bensonu. Pretpostavlja se da traga za Dokom Holidejem. Ako neko od njih dvoje bude primećen, javiti"... i onda slede imena. Kao što vidite, nestala je neka devojka koja se dovodi u vezu sa vama.

– Hmm, da... – progunđa Dok zamišljeno. Kakva ludost, pomislio je u sebi. Tako nešto mogla je napraviti samo Reginina usijana glava. Okrenuo se ka pustinji i zagledao u daljinu. Ako je pošla da ga traži iz Bensona, kao što stoji u telegramu, onda je u velikoj opasnosti. Sama žena u pustinji! Bože, valjda nije bila toliko nerazumna da pođe sasvim sama? Gotovo je zadrhtao pri pomisli šta joj se sve može desiti.

Sada će njegov plan morati da pretrpi izmene. Zahvaljujući zadržavanju zlikovaca u Elfridi, bio je Gireru bliži nego ikada. Znao je da može da ga stigne i prekine taj „put smrti i užasa". Ali, Regina je bila važnija. Mada joj nije ništa dugovao, morao je da pokuša da je nađe. Nije smeo dopustiti da tu zanosnu, mladu lepoticu, njena sopstvena neobuzdana priroda, odvede u smrt.

* * *

Za samu ženu ulogorenu pod „krovom od zvezda", noć u pustinji mogla je biti veoma neprijatna, čak strašna.

Dnevna žega je trajala veoma kratko posle zalaska sunca, pa je prelaz od žege u hladnoću bio nagao i neprijatan. Regina je ipak znala da vatru treba da naloži pored neke stene, kako bi joj se

vratio bar deo toplote koji se odbijao o kamenu liticu. No, logorska vatra imala je i svoje negativno dejstvo, odnosno, doprinosila je da tama pustinjske noći bude još izraženija.

Ta tama je bila tu, odmah iza drhtavog kruga svetlosti logorske vatre. Regini se činilo da je dovoljno da pruži ruku pa da je dotakne, kao da se radi o nekoj opipljivoj stvari. Tama je ličila na zid koji se pružao svuda okolo skrivajući od njenog pogleda sva čuda i stravu mrkle noći: gmizanje reptila sa jednog kraja na drugi, sumorno zavijanje pustinjskog kojota i urlanje šumskog vuka, „kašljivo" režanje jaguara koji se šunjao između stena, sablasni krik sove ustremljene na plen, misteriozno krckanje suvih grančica u žbunju ili, jednostavno i čudno pucketanje stena koje su se skupljale od noćne hladnoće.

Svi ti šumovi delovali su na Regininu maštu, tako da nikako nije mogla da se smiri. Oko podneva toga dana, videla je iza sebe udaljeni oblak prašine. Nadala se da je konjanik otišao svojim putem, ali je isto tako znala da ne mora biti tako. Ako je skrenuo, onda je tu u okolini i sigurno je primetio njenu vatru.

A šta ako ih je više? Odjednom se ukočila od straha zamišljajući grupu konjanika koji je vrebaju zaštićeni zavesom noći... Možda čekaju da plamen utihne, ona se uvije u ćebad i onda napadnu.

– Regina, ti si stvarno jedna glupa devojka! – rekla je sama sebi i gle čuda: odjek sopstvenog glasa u toj tišini delovao je nekako umirujuće na njene živce. – Zašto bi neko čučao u mraku i čekao da zaspiš da bi te tek onda napao? Glupa, nervozna ženska glavo! Pa ti si ovde sama, potpuno sama! Nijedan neprijatelj ne bi se ustezao da nasrne na usamljenu ženu koja sebi sprema večeru.

Te glasno izgovorene reči potpuno su je umirile. Noćni šumovi su se i dalje čuli, ali se ona samo osmehnula, mirno otvorila konzervu graška i izručila njen sadržaj na već zagrejan tiganj. Ubacila je tu i jedan odrezak slanine, kao i dva parčeta kukuruznog hleba. To je bilo jelo koje je bilo daleko od specijaliteta koji su se služili u kući u Feniksu, ali ga je ona sa apetitom pojela i popila gotovo punu šolju kafe.

Kada je završila sa večerom, rešila je da proveri svoje rezerve hrane. Naime, traganje po pustinji oduzelo joj je više vremena nego što je planirala, tako da se količina hrane „opasno" smanjila. Ipak, sve nije bilo bezrazložno. Uspela je da sazna da je čovek koji odgovara Holidejevom opisu viđen na ivici pustinje. Znala je da je u tom pravcu ležao Benson, i shvatila da je jahala u velikom luku potrošivši dosta vremena. No, šta je bilo bilo je. Nije mogla da se žali, već da iskoristi svaku mogućnost i pronađe Doka Holideja. O Gireru, sem govorkanja, nije bilo nikakvih pouzdanih obaveštenja. No, ona je sve te glasine odbacila, pošto je znala da su ovaj deo pustinje rendžeri već pomno pretražili.

Što se tiče samog puta, njen dolazak je u mnogim mestima bio propraćen začuđenim pogledima, jer sama žena u pustinji nije bila svakodnevna pojava. No, za tako nešto nije snosila krivicu. Iako

je pokušala da angažuje ozbiljne tragače i pratioce, to joj uopšte nije pošlo za rukom. Svi ljudi koji su joj se nudili nisu joj ulivali poverenje, pa je zaključila da bi bila daleko bezbednija, ako putuje bez njih.

Tek što je zavukla ruku u bisage, Regina je zastala kao skamenjena. Kroz noćne šumove na koje je već bila navikla, jasno se čulo rzanje konja i zvučan topot potkovanih kopita po kamenom tlu. Izgleda da se neko približavao njenom logoru...

Nekoliko trenutaka stajala je potpuno nepomično, jer joj se činilo da će joj srce prepući od straha. Onda je pogledom potražila pušku koja se nalazila naslonjena na stenu. Na žalost, bila je udaljena bar tri metra, a ona nije mogla da se pomeri. Drhtala je, a dlanovi su joj bili vlažni od znoja.

Sada je već sasvim jasno čula približavanje konja. Baš kada je zakoračila ka pušci, zadržao ju je glas iz tame.

– Dobro veče! Imate li šolju kafe za umornog putnika?

Bio je to muški glas koji je zvučao prijatno, mada dosta umorno. Regina je zastala i baš u tom trenutku, došljak je uveo svog konja u krug svetlosti. Motreći ga, ona koraknu još bliže pušci.

Odelo mu je bilo prašnjavo, brada neobrijana, ali se videlo da je prilično mlad. Ljubazno se osmehnuo i prstima dotakao obod šešira.

– Gle, devojka! Kako ste, gospođice? Znate, već dugo žudim za logorskom vatrom, a miris kafe me je prosto izludeo. Osim toga, nisam ništa jeo već dva dana... Imate li dovoljno hrane na raspolaganju? Ako je tako, nešto bih prezalogajio...

– Oh... ovaj, da... sjašite. Dobro došli na večeru pre nego što nastavite put – kazala je oprezno, držeći se nepisanog pravila prerije da, bez obzira na sve, treba pomoći putniku koji je došao u logor.'

Regina još jednom okrznu pogledom pušku, dvoumeći se da li da je uzme ili ne. Za to vreme, nepoznati je sjahao i stresao prašinu sa sebe.

– Nastaviću put čim operem posuđe, gospođice – rekao je.

Ona se jedva primetno osmehnu, pokazujući rukom prema vatri – Poslužite se kafom i graškom – ponudila ga je.

Došljak je klimnuo glavom i prišao bliže vatri. U istom trenutku je iza sebe, gotovo pored samog uha, začula grub muški glas.

– Oh, poslužićemo se mi još mnogo čime, gospođice!

Tog časa ju je par muških ruku snažno obuhvatio i digao sa tla, sasvim joj presekavši dah. Htela je da vrisne, ali joj je glas zastao negde u grlu.

Počela je da se otima i bacaka nogama, a za to vreme nepoznati joj se cerekao pored uha, još uvek je snažno držeći. Onda ju je iznenada odgurnuo od sebe i bacio na zemlju, pa se otkotrljala tik do vatre.

Ostala je da leži na zemlji potpuno bez daha i na smrt preplašena, a onda su joj napadači prišli i stali iznad nje. Sada je videla da je ovaj drugi bio mnogo stariji i grublji, duge brade, žmirkavih očiju i

prilično upadljivih, neprirodno debelih usana. Nekoliko trenutaka je ćutke posmatrao Reginu.

– Rekao sam ti da nas ovde čeka nešto lepo, Daunse – dobacio je i gurnuo laktom svog mlađeg kolegu. – Predosećao sam to, a ti znaš da me osećaj nikada ne vara. Žene i Indijance mogu da namirišem na milju. Verovatno imaju nešto zajedničko.

Mlađi se usiljeno nasmeši.

– Pređimo na stvar – rekao je ledeno, i Regina zadrhta od boje tog glasa.

No, bradonja mu stavi ruku na mišicu i isceri se. – Bez žurbe, mali, bez žurbe. I sam znaš da nisi lagao kada si ovoj mladoj gospođici saopštio da nismo jeli cela dva dana. Ako nešto ne preduzmemo, ono jelo će zagoreti – dodao je i namignuo. – Bolje je da se prvo najedemo, a devojka može da čeka. Nisam li u pravu, „divlja mačko"? – upitao je i prišao Regini u dva koraka, uhvatio je za kosu i podigao joj glavu uvis.

Iako je osetila strahovit bol, devojka nije jauknula. Samo je stisnula zube i pogledom punim mržnje odmerila bradonju.

Ljut što mu ne odgovara, on je još jače prodrma. – Oho, „divlja mačka još i frkće"! – prosiktao je ljutito. – Pazi, devojčice, nemoj da me naljutiš, inače ne odgovaram za sebe! Obećavaš da ćes biti dobra?

Videvši da je vrag odneo šalu, Regina procedi – Nara... naravno... da... biću dobra...

– Siguran sam da hoćeš! – odbrusio je bradonja i ponovo je iz sve snage gurnuo na zemlju. Zatim je prišao vatri i zadovoljno se osmehnuo.

– Hej, mali, pa ova hrana je; stvarno dobra! Grašak, suvo meso, kukuruzni hleb... Prava poslastica! Samo, bojim se da nema dosta za obojicu...

Okrenuo se i vrhom čizme „zakačio" Reginu po leđima. – Hajde, diži se i spremi još! Prošla su dva dana i red je da se pošteno najedem!

Devojka kriknu od bola i savi se u klupko. Ostala je tako nekoliko sekundi, a onda pokušala da ustane. Osećala je da nekako mora da se dovuče do vatre, inače joj je pretilo još udaraca. Sva sreća, uspela je da se podigne iz prve i teturajući se uputila prema vreći sa hranom. Čučeći pored vatre, mlađi nasilnik je nije ispuštao iz vida, dok je stariji halapljivo kupio ostatke hrane iz tiganja.

Regina je izvadila iz vreće još jednu konzervu i polako uzela otvarač oštar poput noža koji je kupila kada je krenula na put. Pošto je otvorila konzervu, lagano se uspravila.

– Treba mi taj nož – kazala je tiho, držeći u ruci konzervu sa otvaračem.

– Naravno, damice – odvratio je bradonja i bez razmišljanja joj dodao tiganj, iskoristivši devojčinu blizinu da je drugom rukom pomiluje po bedrima.

Ona se za tren ukočila, a onda reagovala potpuno instinktivno. Okrenula se i zamahnula konzervom čiji je sadržaj pljusnuo bradonju u lice. Ne očekujući tako nešto, on se iznenađeno trgao, kriknuo i pokrio lice rukama. Naime, oštra, gotovo testerasta ivica konzerve zakači-

la ga je po nosu i obrazu, a strašan bol mu je za trenutak pomračio svest.

Pomalo zatečen iznenadnim „sukobom", mlađi napasnik skoči, ali ga Regina tresnu tiganjem po glavi. Teška metalna posuda zakačila ga je baš po slepoočnici i on se zatetura kao pijanac. Videvši da je u pitanju „sada ili nikad", devojka hitro skoči i pokuša da dohvati pušku. No, bradonja ju je uhvatio za nogu i urlajući od besa gurnuo rukom, tako da je pala na zemlju. Širom je otvorila oči i videla kako joj se približava njegovo iskeženo lice, izobličeno od besa i bola. Osetila je prašinu pod prstima, zgrabila je i punu šaku mu bacila u lice. On se baci na stranu, ljutito psujući i pokušavajući da obriše oči. Za to vreme, devojka se dočepala puške, hitro je podigla i bez razmišljanja povukla oroz, ugledavši razrogačene oči čoveka ispred sebe. Začuo se strahovit prasak i mladić se nekako čudno izvi, još uvek ne shvatajući šta se dešava.

Regina ubaci metak u cev i još jednom opali. Bradonja, čije su oči još uvek bile pune prašine, instinktivno pođe rukom ka koltu. Ona shvati da više ne sme da se zadržava, već u jednom skoku preskoči vatru, gurnu čizmom preostalu žeravicu i pepeo prema bradonji i već sledećeg trenutka nestade iza stena. Sa jednog kamena koji je ličio na mali plato, skočila je na gola leđa svog konja i prosto mu zakopala prste u grivu. Životinja poče da se trza i poskakuje što je devojci išlo u prilog, jer je sama oslobodila uzde koje su bile obmotane oko jedne izbočine.

Iako još uvek nije povratila dah, Regina petama podbode svoga ljubimca, dok joj je srce tuklo kao ludo. Konj se za trenutak prope i njisnu, a onda gotovo panično jurnu u noć.

Odmah zatim čula su se dva nasumce ispaljena pucnja, ali to je više nije brinulo. Vetar joj je „brisao" oko lica, nosio kosu, vraćao dah u grlo i sušio suzne obraze. Još čvršće je uplela prste u konjsku grivu, naizmenično mucajući nejasne molitve i bodreći konja na još brži trk.

Prošlo je dosta dugo vremena pre nego što je životinja sama od sebe usporila, odbijajući da ponovo pređe u trk, bez obzira na njeno žestoko bodrenje petama. To je i samu Reginu na neki način osvestilo. Polako se ispravila i pokušala da obriše znoj sa čela, još uvek ne mogavši da se oslobodi čudnog pulsiranja u ušima. Podbočivši ruku na kuk, oprezno se osvrnula.

Nije imala pojma sa koje strane je došla i gde se nalazi. Jedino što je shvatala bila je činjenica da je pucnjava davno prestala i da je uspela da pobegne. Za trenutak joj je na licu zatitrao osmeh, ali je već sledećeg časa duboko uzdahnula. Jahala je konja bez sedla, nije imala ni trunku hrane, niti kap vode.

* * *

Kada je Holidej konačno stigao u Benson, njegov Mig je pokazivao znake dugog i napornog putovanja. To nije bilo ništa čudno, jer ga je terao u trk, bez dužih odmaranja. No, drugačije nije moglo, jer je samo tako mogao za kratko vreme

da pročeščja predeo oko grada u kome je Regina poslednji put viđena. No, ma koliko se raspitivao, nije saznao ništa. Stoga je odlučio da krene od početka, to jest od samog Bensona.

Našavši se u glavnoj ulici, Dok se lagano osvrnuo. Iako je već pao mrak, svetlost je gorela samo u dva saluna, pansionu i hotelu odmah pored njega, kao i u dve gradske štale. Uputio se ka većoj i, kako mu se činilo, novijoj, sveže obojenoj i lepo uređenoj zgradi, sa prostranim pregradama za konje. Bilo je očigledno da ovde svraćaju imućnije mušterije, zaključi Dok zadovoljno, pošto mu je bilo važno da Mig dobije svu potrebnu negu. Naime, radilo se onima koji su zaradili čitavo bogatstvo prodajući zemlju, preko koje je trebalo da pređe železnica.

Dežurni momak u štali spremno prihvati konja.

– Pobrini se da ga pošteno nahraniš i pružiš mu najbolju moguću negu – dobacio je Holidej, tutnuvši mu dolar u ruke. – Dogovorili smo se?

Ovaj se zadovoljno osmehnu.

– Podrazumeva se, mister. Nećete imati nijednu primedbu.

Dok klimnu glavom i izađe na ulicu. Idući ka hotelu, prošao je pored druge gradske štale u kojoj su uglavnom, bili smešteni konji kauboja i svih mogućih lutalica koje su prolazile kroz grad. Unutra je bilo toplo, a štalski momak je hrkao na stolici pored koje je ležala prazna boca. Unutrašnjost baš nije odisala čistoćom, a konji su nemirno trupkali u tesnim pregradama. Pošto je osmotrio situaciju, Holidej tiho izađe. Već posle pola sata nalazio se u hotelskoj sobi i jedva čekao da zakorači u kupatilo.

Pošto je počastio i recepcionara, ovaj ga je probudio tačno u pola osam, dok mu je u osam, poslužen doručak. Momak iz hotela kupio mu je u obližnjoj prodavnici sve što mu je bilo potrebno, i po uputstvu spakovao torbe. Zadovoljno odbijajući dim iz cigare, lagano je koračao glavnom ulicom uživajući u lepom jutru. Kada je došao do štale, oprezno je provirio unutra. Momak više nije spavao na stolici i trenutno ga nije bilo na vidiku. Ali, ono što je ugledao izuzetno ga je zainteresovalo.

Neki visok, neuredan čovek, sa nisko pripasanim revolverom, vukao je konja iz pregrade prema najbližim štalskim vratima. Radilo se o vrancu posutom po sapima sitnim tačkicama. Čovek je besneo na njega i ljutito opsovao, jer se životinja opirala i nije poštovala želje svog gospodara.

No, njega nije interesovala ni životinja ni njen vlasnik, već sedlo koje se nalazilo na konjskim sapima. Bilo je to fino sedlo, majstorske izrade, sa crtežima vinove loze i lišća, koji su bili ugravirani u široke kožne površine. No, to nije bilo ništa čudno da se između tih, lepo prikazanih izuvijanih grana, nisu nalazila dva utisnuta slova: R. L. Bio je siguran da je takvo sedlo sa tim inicijalima bilo unikat u celoj Arizoni, jer je bio na proslavi baš kada ga je mlada dama dobila od oca za rođendan, jedno mesec dana ranije. Zato, nije ni trenutka sumnjao da to sedlo pripada Regini Lejking.

Inače, jedini razlog što je tako nešto uopšte primetio bila je činjenica da se konj uznemirio baš kada je mršavko hteo da pritegne kolan na novom sedlu, pa je ono skliznulo dole. Kauboj je ljutito opsovao, a životinja je počela da se propinje i njišti.

Dok je spustio svoje bisage, pored njih odložio pušku i energičnim pokretom dohvatio konja za vođice. Promrmljao mu je nekoliko nerazumljivih reči, tako da se životinja za tili čas smirila. Sada je stojala u mestu kao ukopana i napeto osluškivala. Ali, kada ju je mršavko gurnuo ponovo pokušavajući da namesti sedlo, ponovo se uznemirila. No, ovaj put je samo zarzala i počela da trupka kopitima.

– Lepo sedlo – dobaci Holidej koji se u međuvremenu naslonio na stub.

Mršavko ga je oštro odmerio kao da želi da proveri da li negde na grudima ne nosi šerifsku značku. Potom ga je pogledao u oči.

– Da – odvratio je učtivo, pokušavajući da ispravi i pričvrsti sedlo.

– Sviđa mi se ornamentika slova. Gde ste ga nabavili?

– Poklon – odvrati mršavko stisnutih zuba.

– Tako znači? Pitam, pošto jedna moja poznanica ima isto takvo sedlo. Potpuno isti inicijali i sve...

Mršavko se brzo okrenuo. Mora biti da je otkopčao kolan kada je Holidej počeo da ga ispituje, jer je sa sedlom u rukama jurnuo prema njemu. Zaurlavši iz sveg glasa, nasrnuo je na Holideja koji nije očekivao ovako nešto. Već u sledećem trenutku bio je odbačen u stranu sa sedlom na sebi.

Napadač je u međuvremenu jurnuo ka štalskim vratima, vadeći istovremeno kolt iz futrole. Okrenuo se i opalio baš kada je Holidej, batrgajući se, odbacio sedlo sa sebe. Tane je diglo prašinu, komadiće drveta i slamu, dok se on hitro otkotrljao na drugu stranu, munjevito potežući svoj sjajni kolt sa drškom od slonovače.

Mršavko je ispalio još dva hica prema Holideju, tako da su se ljudi na ulici uplašeno razbežali. Zatim je brzo, koliko god je to moguće, potrčao sredinom ulice. Holidej je uspeo da ispali samo jedan hitac pre nego što je begunac zamakao za ugao zgrade, blok kuća dalje. Dok je potrčao za njim, ali se zbog neravnog trotoara sapleo i to mu je verovatno spasio život. Jer, mršavi ga je čekao iza ugla, čim ga je ugledao, ispalio je još dva hica. Baš tada se Dok sapleo, tako da su mu kuršumi prozviždali pored glave. Srećom, tu je bilo neko bure za kišnicu, pa se Holidej spretno otkotrljao, tako da je za tili čas bio iza njega.

No, mršavko nije prestajao da puca. Treći njegov kuršum pogodio je bure i voda je potekla napolje. Begunac se sada okrenuo i počeo da beži, a Dok je jurnuo za njim, bez problema preskačući sve što je mršavi rušio pred sobom, u nameri da ga uspori. Jurnjava se nastavila dalje... Dok nije odustajao i najzad se našao pred drvenom ogradom kroz čiju kapiju je begunac nestao pre par trenutaka. Lagano izvirujući napred, pobedonosno se osmehnuo. Mršavko je

bio u klopci, jer je utrčao u slepu uličicu na čijem kraju se nalazio visoki zid od cigala. Zato je lagano prošao kroz kapiju sa oružjem u rukama i povikao – Baci oružje!

Istovremeno su se začula dva pucnja. Dok je u jednom trenutku pomislio da ga je neki nevidljivi bič udario po licu. Ipak, pogledao je napred i video da mu se protivnik drži za rame. Već sledećeg trenutka je pao na kolena, ali je pokušavao da podigne ruku i pripuca još jednom. Sledeći Dokov metak pogodio ga je u bok i on uz jauk ispusti pištolj. Ali, ni to ga nije nateralo da odustane, već je posegao rukom prema pištolju. Tada mu je Dok prišao i snažno stao čizmom na šaku. Jauknuo je od bola, povukao ruku i njome pritisnuo ranu. Holidej uzdahnu. Nije želeo da se ovo desi, ali bio je izazvan. Video je kako se ljudi sakupljaju provirujući iza ograde.

Lagano je kleknuo pored mršavog, podigao mu glavu i zabrinuto se zagledao u njegovo, bolom izobličeno lice.

– Gde si nabavio ono sedlo? – upitao je hladnim, pretećim glasom.

– Idi đavola!

– Ti ćeš otići đavola ako mi ne kažeš ono što želim da znam, draškane.

– Sada bih vas molio da prekinete – začu Dok nepoznat muški glas.

Okrenuo se i iza sebe ugledao sedokosog šerifa koji je u ruci držao zapetu pušku. Iza njega je stajala grupa od oko desetak ljudi.

– Predajte mi taj revolver, mister – dobaci čuvar zakona pružajući ruku.

Umesto da mu preda oružje, Dok mirno odmeri šerifa i spusti kolt u futrolu.

– To neće biti potrebno – odvratio je ljubazno, ali odlučno. – Bio sam napadnut i morao sam da se branim.

Sedokosi čovek nabra obrve i malo pažljivije se zagleda u svog sagovornika.

– Gle, ovo nikako ne bih očekivao! – kazao je tiho zviznuvši. – Ako se ne varam, vi ste Dok Holidej, zar ne? Zbunili ste me što ste u potpuno drugom izdanju, gospodine.

Holidej je dobro razumeo ovu dobronamernu opasku. Pošto je bio odeven u „levis" pantalone, čizme, debelu košulju i kožnu jaknu, znao je da nimalo ne liči na elegantnog gospodina koji je imao običaj da posećuje ovdašnju kockarnicu. Prerijsko odelo promenilo ga je na određen način, tako da nije bilo čudno što ga šerif nije odmah prepoznao.

– Tačno tako, mister Kartere – odvratio je Dok uz poluosmeh. – To sam zaista ja, i pretpostavljam da ćete prihvatiti moju verziju događaja.

Čuvar zakona potvrdno klimnu glavom, očigledno zadovoljan što mu je Dok zapamtio ime.

– Ne sumnjam da je on prvi potegao, mister Holideje – odvratio je spremno.

– Ta činjenica vas stavlja na ovu stranu zakona... kao i obično. No, ipak mi recite šta se desilo. Neće biti dobro ako ste prekoračili nužnu odbranu.

– Odmah ću vam sve ispričati, ali bih pre toga molio da udaljite ove radoznalce, mister. Evo ovaj čovek ima sedlo koje pripada nestaloj devojci, Regini Lejking.

Šerif ponovo zviznu, i odmerivši ranjenika, mahnu rakom ljudima da se udalje. Za to vreme stigao je lekar i odmah pregledao ranjenika. Pošto je razmenio nekoliko rečenica sa doktorom, Holidej čučnu pored mršavka koji se previjao od bolova.

– Doktor treba da te odnese u ambulantu, da bi ti izvadio kuršum. No, pre nego što odeš, reći ćeš mi ono što želim da znam. I da ti je jasno: ukoliko više odugovlačiš, šanse da se izvučeš su sve manje. Upravo mi je rekao da je kuršum blizu pluća i da je stvar veoma ozbiljna.

Doktor Lebling zausti da porekne tako nešto, ali ga šerif čvrsto stegnu za mišicu pokazujući mu prstom da treba da ćuti. On samo slegnu ramenima i ćutke se udalji nekoliko koraka.

Videvši to, mršavi se uplaši. – Šerife, nemojte dozvoliti doktoru da ode! – povikao je u panici. – Oh, pa ne možete dozvoliti da se ovako mučim!

Sedokosi čuvar zakona slegnu ramenima. – Ako je tačno to što mister Holidej kaže, onda moramo da saznamo sve u vezi sa tim sedlom.

Mršavko klimnu glavom. – U redu, reći ću ono što znam. Našao sam ga u pustinji.

Holidej zažmiri. – Našao ga? I to baš u pustinji!?

– Čujte, iako mi ne verujete, kažem vam da je zaista tako. Ako je vlasnik tog sedla nestao i ako mu se nešto desilo, ja sa tim nemam nikakve veze.

– Nemaš nikakve veze! Pa, nije moguće! Hoćeš da me ubediš da ovakva sedla leže razbacana po pustinji, i da samo treba proći i pokupiti ih! Ne misliš valjda da smo toliko naivni da ćemo da poverujemo u tako nešto? – dodade Holidej pokazujući prve znake ljutnje.

Mršavko obrisa hladan znoj sa čela. – Ali... kunem se da je tako, mister! Nego, bolje pozovite lekara da me još jednom pregleda – zavapio je. – Zar ne vidite da ću umreti?

– Za takvu hulju neće biti nikakva šteta – odvrati Dok ljutito. Naime, priča o sedlu bila mu je malo verovatna, pa je po svaku cenu hteo da sazna nešto više. – Slušaj, čoveče – nastavio je unevši se ranjenom lupežu u lice – umrećeš ovde kao pas, ako mi ne ispričaš sve u vezi sa sedlom i... njegovom vlasnicom!

Uplašen Dokovim izrazom lica, mršavko brzo odvrati – O vlasniku zaista nemam pojma... ponavljam. A... evo kako je bilo: na dva dana jahanja odavde, natrapao sam u pustinji na napušten logor. Našao sam pepeo logorske vatre, prazne konzerve, tragove više osoba i konja i... to sedlo. I još nešto: našao sam i tragove krvi na zemlji i nekoliko komada krvavog platna. Izgledalo je kao da je neko bio ranjen. Malo dalje našao sam u žbunju jednu pušku koju nisam uzeo. Sedlo mi se dopalo i eto... to bi bilo sve.

Holidej ga je netremice posmatrao. Iako je priča bila prilično neverovatna, izgledalo je da lupež govori istinu, jer mu glas nije zadrhtao, a u očima se mogao pročitati strah i očaj. Znao je da ljudi koji misle da umiru nikada ne lažu.

– A zašto si onda bežao od mene? – upitao je sumnjičavo. – Zbog čega si uopšte potegao oružje?

– Mislim da znam odgovor na to – umešao se šerif. – Poslednjom poštom, sinoć je u grad stigla gomila novih poternica i jedna od njih se odnosi i na ovog druškana. Jutros sam ih ponovo pregledao, tako da sam sasvim siguran. Tip je menjao dosta imena, ali mislim da se zove Džons. Traže ga zbog krađe konja i nekog ubistva u Vilkoksu.

– To nisam ja – progunđa mršavi. – Zamenili ste me sa nekim drugim, šerife.

No, čuvar zakona je bio neumoljiv. – Ja se nikada ne varam, momče. Ti si taj Džons i to je sigurno.

– Ne interesuje me ko je on i zbog čega je ucenjen – kazao je Holidej. – Zanima me samo šta je sa devojkom koja je jahala na tom sedlu. Zato ćeš mi nacrtati mapu mesta gde se to odigralo i to kako znaš i umeš. Ako odem tamo i utvrdim da nema ništa od toga, ili pak saznam da si naudio devojci, dobro se čuvaj! Ništa na svetu te neće spasti! Zažalićeš što si se rodio i prizivaćeš smrt, da te oslobodi muka. Da li ti je jasno?

* * *

Osmotrivši okolni predeo na dnevnoj svetlosti, Regina Lejking obeshrabreno klonu. Naime, mesto gde je prenoćila nalazilo se negde u sredini pustinje, ali su se tu i tamo moglo videti retko, kržljavo drveće, ali i žbunje koje je raslo pored stena ispucalih od jakog sunca. U trenutku joj se učinilo da sve što vidi oko sebe predstavlja deo nekog izgubljenog, dalekog sveta. Stene su joj se činile nekako suviše oštre i testeraste, čudno uzdignute prema nebu kao da svojim pomalo neprirodnim položajem prkose celoj prirodi. Tlo je bilo prekriveno nekim pepeljastim peskom slankastog ukusa, a prašina koja se dizala prodirala joj je u nozdrve, usta, grlo. S obzirom da nije imala šešir, kosa joj je bila puna prašine, a crvenilo ispod okovratnika bolno ju je peklo.

Bila je gladna, žedna i umorna. Pored svih problema, prsti su je boleli od grčevitog stiskanja grube konjske grive. Isto tako, donji deo leđa bio joj je potpuno ukočen, a butine su je bolele od stalnog stiskanja neosedlanih konjskih sapi.

No, sve te stvari mogla je i morala je podneti. Regina je bila hrabra devojka i ne bi odustala, niti kukala nad sudbinom. Ništa od ovoga nije je plašilo, osim činjenice da je, izgleda, zalutala u ovoj ogromnoj pustinji.

Dok je u toku noći sedela i pomalo dremala na leđima svoga konja, više puta je pokušavala je da izračuna svoj položaj u odnosu na logor. No, primetila je da je konj dva–tri puta išao u krug, obišla je nekoliko velikih stena, tako da je bila potpuno sluđena. Sunce joj je bleštalo visoko iznad glave, tako da nije mogla da odredi njegovu nebesku putanju. Tek u kasno poslepodne znače gde se nalazi zapad, ali... bilo je pitanje šta se na tom zapadu nalazi...

Ona sama je u ovaj kraj stigla vođena pričama da su Hauard Girer i njegova banda viđeni negde u blizini granice sa Nju Meksikom. Posle svega što se desilo, pitala se, nije li pošla tragom jedne obične laži. Nije videla ni Holideja, niti čula bilo šta o njemu...

No, za takva razmišljanja u ovom trenutku je bilo suviše kasno. Postupila je glupo i sada je plaćala za tu grešku. Ipak, nadala se da je i Holidej čuo iste vesti vezane za Girera, što je značilo da će se uputiti ka granici Nju Meksika. Možda je prošle noći bila neoprezna samo zato što se nadala da će videti baš njega...

Ali, sada to više nije bilo važno. Našla se u velikoj nevolji i život joj je bio ozbiljno ugrožen. Najviše od svega mučila ju je žeđ, mada se stalno trudila da misli na nešto drugo. No, pitala se koliko će i sama životinja izdržati.

Zaustavivši se na kratko u senci jednog drveta, iscepala je pokošulju i napravila kapu za glavu. Kada je ponovo krenula, iskreno se iznenadila pošto joj je bilo mnogo prijatnije. Ta činjenica ju je naterala da se osmehne i koliko–toliko povrati veru u sebe. Posle kraćeg jahanja polako je skliznula sa konjskih leđa i, držeći životinju za uzde, lagano je povela prema jugozapadu.

Kada je pao mrak, bila je na granici snage i bez predstave o tome u kom pravcu se kreće. Dok je zgrčena u klupko ležala na prašini koja je bila sve hladnija, sve više ju je obuzimalo neko čudno osećanje ravnodušnosti. Zatim je sledio grozničav dremež sličan bunilu...

* * *

Hauard Girer je napravio grešku. Naravno, to nije bio prvi put da je pogrešio i sama ta činjenica izazivala je u njemu strašan bes. Jednostavno nije voleo da mu se tako nešto dešava, ma kakva greška bila u pitanju. Najviše od svega je mrzeo da pravi greške kada su drugi mogli da ih uoče.

Sada je njegova grupa bila manja nego ranije. Girer je jahao ispred Maskalera i Kventina Koksa, ali Dana Hensama nije bilo na vidiku. On se verovatno negde u kanjonu mučio sa tovarnim konjem i besneo što nije sa ostalima. Girera ne bi čudilo i ako je životinja bila na izdisaju, pošto je pre neki dan doživela gadan pad. Sada je išla sporo i teško hramljući, dok joj je na usta povremeno izbijala krvava pena.

No, Hauardu Gireru je tako nešto bila poslednja briga. Računao je da će preko Dregon planina moći da se provuku u Nju Meksiko. Naime, to je bio jedan od najudaljenijih delova granice, pa je smatrao da će straže tu biti sasvim proređene što im je najviše i odgovaralo. Ali, ubrzo je shvatio da je pogrešio.

U stvari, neko je bio dovoljno mudar da pretpostavi kako će on pokušati da pređe granicu baš na ovom mestu, pa je postavio jaku patrolu tačno u „njihovoj liniji". Šćućuren iza stene na brdskom prevoju, prineo je durbin očima, podesio dioptriju i pogledao prema logoru: jasno je video šator, vezane konje i piramidu od pušaka. Iz šatora su izvirivala dva para nogu, ali koliko je on mogao da vidi, bilo je četiri, odnosno pet pušaka. Malo dalje stajalo je pet konja zajedno sa jednom tovarnom životinjom...

Neko vreme je pažljivo osmatrao pitajući se gde mogu biti ostali rendžeri.

– Dakle, šta misliš da preduzmemo, Harvi? – upita ga Kventin Koks zatvara-

jući cilindrični magacin šestometka koji je upravo podmazivao. – Da sačekamo Dana i pokušamo da se probijemo?

Hauard Girer opsova – To je vraški teško reći, Kventine. Sa onim bangavim konjem, Dan bi nas mogao odvesti pravo u smrt.

– U redu. Izgleda da ih dole ima petorica, dok je nas samo trojica. Lično baš ne volim kada sam u manjini.

– Ni ja – dobaci Maskalero brižljivo zatežući povez preko oka. – Mislim da bi bilo bolje kada bi se malo vratili nazad i skrenuli na jug, a onda, pošli prema severu i onim stenama u pustinji.

Girer nabra obrve.

– Na jug, pa na sever. Šta to, đavola, pričaš?

– Pa, dobro, mislio sam na jugozapad, a onda na istok. To bi nas dovelo ispod one krivine na granici, pa bi mogli da pređemo južno od Mjulberija. Tamo imam prijatelje, prave prijatelje koji bi nas sakrili ako bude potrebno.

– Meni to zvuči sasvim dobro – dobacio je Koks. – Ovde ionako nije pogodno.

Toga časa su se u kanjonu iza njih razlegli pucnji. Odmah zatim mogao se čuti topot kopita u trku, još dva–tri pucnja, a onda je sledio prodoran jauk pogođenog čoveka koga su pratili pobedonosni uzvici. Još dva praska i – tišina.

Isturen nešto napred, Maskalero shvati da su dva para čizama koje su virile iza šatora čista prevara. Petorica ljudi sa puškama, pojavila su se iza stena i osula plotune u njihovom pravcu. Meci su prštali svuda unaokolo, a sitni kamenčići i prašina leteli su na sve strane.

– Zaseda! – zaurla Maskalero i hitro potrča prema konju.

Hauard Girer u trenutku oseti kako ga obliva ledeni znoj. Vinuo se u sedlo i sipajući bujicu psovki, potegao šestometak. Polegnut uz konjski vrat, Kventin Koks je već grabio prema kanjonu odakle su, pucajući iz pištolja, već jurila dva konjanika. Samo malo je podigao glavu i video trećeg koji se velikom brzinom spuštao niz prevoj, sa kundakom puške prislonjenim uz rame.

Banditi se hitro udaljiše od ivice visoravni i usredsrediše se na trojicu koja su im se približavala. Računajući i konjanika koji je dolazio sa brdskog prevoja, rendžeri su ih imali kao na dlanu. Osetivši to, Girer je svu pažnju usmerio ka tom pojedincu. Na nišan ga je uzeo i Kventin Koks, tako da je konjanik posle dva uzastopna hica samo zamlatarao rukama i pao na stranu iz sedla. Prevrnuo se nekoliko puta, a onda se dohvatio zaklona i držeći se za grudi, nestao iza velike kamene gromade.

Hauard Girer mu je uputio još jedan metak, ali nije imao vremena da proverava da li je pogodio cilj. Osim toga, jedno tane mu je prosviralo tik pored lica i okrznulo mu uho, tako da je u trenutku osetio oštar bol. Zatresao je glavom i levo od sebe ugledao Maskalera poleglog uz bok svoga konja i levom rukom zakačenom o jabuku sedla. Sa jednom nogom u uzengiji, on je prosto visio na toj strani i pucao ispod konjskog vrata. Njegovi meci pogodili su jednog rendže-

ra u grudi, ali mladić nije pao sa konja, već se grčevito uhvatio za sedlo i pokušao da skrene u stranu.

Onda su Kventin Koks i Girer pripucali i oborili mu konja. Dok se ranjenik nije osvestio i podigao iz prašine, sakupili su se u grupu i nastavili da jašu. Bili su zadihani i uzbuđeni, očiju sjajnih od borbenog žara.

Odjednom su začuli topot kopita rendžerskih konja koji su jurili nizbrdo. Ne izmenivši ni reč, okrenuli su životinje i poterali ih nazad u kanjon. Znali su da im je jedini spas pustinja i prostranstvo koje se pružalo iza stenovitih „vrata". Usput su prošli pored zgrčenog tela Dana Hensama, ali se nisu zaustavili ni na tren. Ipak, Girer je strašno opsovao, jer se njegova banda lagano, ali sigirno smanjivala. No, sada mu je bilo važno da umakne ruci zakona i zauvek napusti Arizonu.

– Do vraga – progunđao je sam za sebe. – Zaklinjem se da ću to stvarno i učiniti.

* * *

Dvajt Džons je nacrtao dosta preciznu mapu terena gde je, po njegovom tvrđenju, našao sedlo Regine Lejking.

U sumrak prvoga dana jahanja u pustinji Grejslend, Holidej je u daljini ugledao znake opisanog predela. Nastavio je da jaše do duboko u noć, ali je ipak morao da sačeka dan kako bi utvrdio da li je na pravom mestu. Onda je počeo da pretražuje teren i ubrzo naišao na nešto što je mogao biti nekadašnji logor. Kada je sjahao i prišao mestu, nekoliko leši-nara se podiglo i odletelo do vrha obližnjeg drveta.

Ubrzo je našao ostatke vatre, kao i dve upola zarđale konzerve zasute prašinom. Tragova nije bilo, pošto ih je vetar izbrisao. Ali je zato posle dužeg traganja, u gustom žbunju pored proplanka našao oružje sa kratkom cevi. Bila je to puška koja se najčešće nalazi kod onih koji nemaju potrebu da stalno nose oružje, pa Dok zaključi da je lako mogla biti Reginina.

Tragove krvi i komadiće platna koje je bandit pomenuo nije ni mogao da nađe posle nekoliko dana, ali, sve u svemu, uverio se da je bar deo priče tog lupeža bio istinit.

No, šta je bilo sa ostatkom onoga što je rekao? Dok je seo i naslonio se na stenu pored koje je pre tri dana sedela Regina Lejking. No, on to nije mogao da zna. Zapalio je cigaru i zamišljeno se zagledao u suncem spržen predeo. Oko njega je sve bleštalo i nepodnošljiva vrelina odbijala se od stena i tla. Žmirkajući je pogledao prema suncu, a onda mu je pogled ponovo pobegao ka horizontu. Odjednom je poskočio, jer mu je cigara u ruci dogorela i malo ga opekla. Pošto se zamislio, nije ni primetio da je vreme tako brzo prošlo.

Uzdahnuo je i ponovo u sebi pretresao svaku pojedinost Džonsove priče. Uzimajući u obzir i ono što je video, sada je bio potpuno siguran da su banditove reči istinite. Iako je bila naivna i prilično nelogična, odlučio je da veruje u nju. No, takav stav je nametao niz drugih pi-

tanja i tražio odgovore koje nikako nije mogao da pronađe.

Naime, ako je Dvajt Džons zaista pronašao sedlo na tom mestu, postavljalo se pitanje kako je ono tu dospelo? Da li ga je neko doneo ili je dojahao na njemu? Prvu mogućnost je odbacio, jer je bila potpuno apsurdna. Što se tiče toga da je neko dojahao na sedlu, prvo što mu se nametnulo je da je to morala biti Regina. Ako je tako, gde se onda nalazila ona sama, a gde se izgubio konj koga je jahala? U blizini nije bilo humke, ostatka bilo kakvog leša, niti oglodanog životinjskog kostura. Ako je neko bio na ovom proplanku, mora da je i otišao odavde. Dakle, ili je devojka stigla dotle, a zatim nastavila put živa i zdrava ili uopšte nije bila tu, što je značilo da je stradala, pa ju je neko skinuo sa sedla. Samo, to se uopšte nije podudaralo sa onim u šta je Holidej instinktivno verovao.

No, nešto je ipak imalo sve osobine realnog, a to su bile tri činjenice: postojanje čoveka koji je doneo sedlo, samo sedlo i logor. Te tri niti povezivale su se u klupko iz kojeg je jedna nit vodila do Regine, bilo žive ili mrtve. Sada je trebalo pretpostaviti u kom pravcu vodi ta nit i doći do istine. Nevolja je bila u tome što se iz logora moglo krenuti u hiljade pravaca, a niko, osim možda Džonsa, nije znao koji je put onaj pravi.

Dok se vinuo na konja, ostavši neko vreme nepomičan u sedlu i razmišljajući šta da preduzme. Naime, mogao je da se vrati u Benson i ponovo presliša bandita, mada mu je neki unutrašnji glas govorio da mu to neće doneti nova saznanja. Znao je da lupež nikada neće priznati da je ubio Reginu Lejking, jer bi mu to direktno namaklo omču na vrat. S druge strane, povratak u Benson značio bi gubljenje od najmanje dva dana, a to vreme moglo bi za Reginu da znači život ili smrt... ako je još živa.

Pogledao je prema zapadu i još jednom glasno uzdahnuo: tamo se nalazio Benson. Ako se Džons držao istog pravca, onda je došao sa istoka. Možda tamo leži rešenje zagonetke.

Poterao je konja petama i okrenuo ga prema severu. Jahao je tako nekoliko časova, ali nije naišao ni na kakvu potvrdu svoje pretpostavke. Još neko vreme vladala je tišina, a onda...

Hitac je odjednom došao gotovo niotkuda. Čuvši zlokoban fijuk kuršuma, Holidej hitro zategnu vodice. Ispred se pružala miljama široka ravnica koja je podrhtavala u jari. Jeste da je iza njega bilo nekih stena, ali kuršum je došao spreda.

Posle prvog, začuo se i drugi prasak. Dok je munjevito skočio iz sedla i povukavši svom težinom vodice nadole, zavukao čizmu između prednjih konjskih nogu i oborio životinju na zemlju. Izvukao je pušku iz futrole i čučnuo iza konja, znajući unapred da neće moći dugo da se drži u tom položaju.

Ovaj drugi put ugledao je blesak barutnog plamena kroz drhtavu jaru. Izgleda da je tamo napred postojala plitka uvala i da su prokletnici pucali iz nje. Holidej je za tren oka brzom paljbom ispraznio magacin puške, prateći efekat kuršuma

koji su sa ivice uvale odbijali komadiće krečnjačkih stena. Onda je odbacio pušku, potegao revolvere i potrčao. Trebalo mu je da pređe jedno tridesetak metara i bio je ubeđen da će uspeti pre nego što napadači obrišu prašinu iz očiju.

Naravno, ljudi u zasedi nisu očekivali takvu drskost ili pak, ludu hrabrost. Kada je došao do ivice, našao se oči u oči sa bradatim čovekom preneraženog pogleda koji nije mogao da veruje u ono što mu je bilo pred očima. No, Dok je hladnokrvno pritisnuo obarač i ućutkao ga za sva vremena. Drugi, znatno mlađi napadač je digao pušku i opalio, ali je zbog velike blizine promašio. Holidej mu je ispalio još jedan metak pravo u grudi, tako da je čovek najzad bacio pušku. No, još uvek je bio živ i bolno se previjao na tlu.

Dok odahnu i čučnu pored njega, hitro izbacujući prazne čaure iz magacina svog kolta. Ubica je okrenuo prema njemu lice izobličeno bolom i iznenađeno se trgao.

– Do sto đavola! – izustio je. – Dok Holidej!?

Ovaj ga ozbiljno odmeri i zatvorivši magacin kolta, mirno ga vrati u futrolu.

– Ti me poznaješ, druškane – konstatovao je mirno. – Mogu li da znam ko si?

– Džeri Dauns – odvrati ranjenik tiho.

– Dauns? Džeri Dauns? Za tebe nisam čuo ništa lepo, draškane. Naime, kažu da si najogavniji pljačkaš mrtvih ljudi koji postoji na svetu.

Bandit zastenja i polako se okrete na leđa. Videlo se da trpi snažan bol i da u ovom trenutku ne može da govori.

– Pretpostavljam da je ono Donald Kini? – upita Dok pokazujući na bradonju čije je nepomično telo ležalo na tlu. – Pa... lepo. Dobili ste što ste zaslužili. Uostalom, bilo je „ili vi – ili ja", zar ne?

Dauns ga je još uvek netremice posmatrao. – Pomozi mi, Holideje – prošaputao je jedva čujno.

Dok sleže ramenima. – Ništa nisam poneo, tako da nemam čime da ti pomognem.

– Bisage... tamo... – jedva je izustio Dauns i rukom pokazao prema mestu gde su stajali njegov i Kinijev konj.

Dok se dvoumio. Pretpostavljao je da je bandit ozbiljno ranjen i da neće preživeti. Takođe je znao da su obojica bili pravi „pustinjski pacovi" koji su godinama napadali i pljačkali usamljene putnike. Plen im je obično bio lak, jer se često dešavalo da ljudi zalutaju, potroše zalihe vode i hrane, i jednostavno zalutaju u pustinji... Bez tih osnovnih stvari, bili su laka meta za ljude poput Daunsa i Donalda.

Ipak, nije mogao da gleda kako čovek krvari, a da ne pokuša da mu pomogne. Zato je počeo da pretresa bisage nadajući se da će naći nešto što će mu poslužiti kao zavoj, ili napipati i rezervnu bocu viskija koji bi bio odličan antiseptik. No, odjednom je nabrao obrve shvativši da je iz banditovih bisaga izvukao svilenu podsuknju i tanku žensku bluzu fine izrade. Ruka mu je zadrhtala kada je na okovratniku bluze video etiketu sa

adresom jedne od najskupljih prodavnica ženskog rublja u Feniksu!

Žurnim korakom se vratio do Daunsa i bez razmišljanja kleknuo pored njega. Disanje mu je bilo teško i isprekidano, a na uglovima usana skupljale su se kapljice krvi.

– Daunse! – grubo ga je prodrmao. – Daunse, čuješ li? – ponovio je još glasnije i zamahnuo mu bluzom ispred očiju. – Kako si došao do ovoga? Odgovori mi ili ćeš umirati tako da ćeš moliti đavole da ti otvore vrata samog pakla!

Bandit je pokušao nešto da kaže, ali nije mogao. Očajan, Holidej ga zgrabi za ramena i strahovito ga prodrma.

– Govori, prokletinjo! – povikao je i tako čvrsto ga stisnuo za vrat, da je bandit iskolačio oči počevši da se guši.

Rukom je dao znak Holideju, istovremeno ga moleći da skloni ruku.

– Devojka... pre nekoliko dana... – promrmljao je nepovezano.

– Gde – gde je ta devojka? – prasnuo je Holidej nervozno.

Polako je podigao ruku i neodređeno pokazao –Tamo...

– Smeđa, zelenih očiju i lepa kao anđeo? – dodade Dok nestrpljivo.

Dauns samo klimnu glavom.

– Jeste li je ti i Donald ubili? – procedi Holidej stiskajući vilice.

Na banditovom licu se pojavi strah. – Ne, ne! – odvratio je odlučno odmahujući glavom. – Ona... ona je pobegla. Ranila me je... pobegla... na golom konju.

– Na golom konju? – ponovio je Holidej začuđeno, i u istom trenu mu bi jasno kako se desilo da Džons nađe Reginino sedlo. Pošto im nije bilo potrebno, Dauns i Donald su ga ostavili u logoru. Podigao je glavu i bacio pogled preko pustinje zamagljene treptanjem jare. Pomislio je na Reginu bez hrane i vode i duboko uzdahnuo.

U tom času Dauns se grčevito zakašljao, a onda mu je na usta potekla krv. Dok se izmače korak dalje, jer je shvatio da bandit umire i da od njega neće više ništa saznati.

Skinuo je šešir, obrisao čelo i pomislio na devojku koja već dva–tri dana luta pustinjom. Iako je želeo da se nada, bilo mu je jasno da Reginini izgledi da preživi nisu bili veliki.

* * *

Takvu paklenu žegu Regina Lejking nikada nije doživela. Iako je odrasla u vreloj Arizoni i već ranije boravila u pustinji, ovo joj se činilo kao hodanje kroz užarenu peć.

Konj joj je posrtao, spoticao se, tako da je manje jahala, a više vukla jadnu životinju. Žega ju je preko dana iscrpljivala, dok ju je noćna hladnoća ujedala do samih kostiju. Počela je da kašlje, pa je pomislila da će, ukoliko ne umre od gladi i žeđi, sigurno umreti od zapaljenja pluća.

S vremena na vreme želudac bi je zaboleo od gladi, ali su vremenom grčevi bih sve slabiji. Znala je da to nije dobar znak, jer je to značilo da se želudac već navikava da opstaje bez hrane i vode. Vreme je prolazilo i ona se osećala sve slabijom i slabijom. Jednoga trenutka su joj vodice iskliznule iz ruku i pala je

na prašnjavo tlo. Ostala je da leži dole gotovo jedan čas pre nego što je smogla snage da ponovo ustane.

Druge večeri svog lutanja kroz pustinju, naišla je na tragove nekih kola kojima se polomio točak. Mada je na njima ostalo samo malo nepoderanog platna, ono joj je ipak pružilo nešto zaštite. U toku noći, platno je koristila za pokrivanje, a preko dana kao suncobran. U olupini je našla jedan ulubljeni limeni vrč sa nekom tečnošću. U prvi mah je pomislila da su njene muke sa vodom završene, no brzo se razočarala kada je shvatila da je unutra stajalo neko konzervirano voće, tako da je tečnost bila gorko–slatka, gotovo neupotrebljiva. Ali, sledećeg jutra pre izlaska sunca, na spoljnoj strani vrča, otkrila je sitne kapljice rose. Vrhovima prstiju je pokupila kapi, a onda dala konju da popije ostatak.

Okrenula se i pogledala pustoš oko sebe. Teško je uzdahnula, shvativši da je svakog časa sve bliže smrti. Povremeno je padala u neku vrstu bunila i činilo joj se kao da sunce skače sa jednog mesta na drugo. Izgubila je osećaj za pravac i pošto bi se podigla, nije znala kuda da krene.

Kada je prošlo podne, vrelina je postala zaista neizdrživa. Osećala ju je kao teret koji pritiska i nju i životinju, pa je nemoćno klonula. Neko vreme je ostala u klečećem položaju, a onda shvatila da nema više snage da ustane. Polako se spustila na tlo i okrenula na stranu, ostajući da leži širom otvorenih očiju.

Odmah pored nje bila je verna životinja koja je takođe legla na tlo. Povremeno bi kratko frknula i to je bilo sve. Regina je skupila svu snagu i lagano se dovukla do konja, kako bi potražila bar malo hlada u senci masivnog tela. Nekoliko puta se nakašljala, a onda počela da drhti iako je napolju bilo vrelo kao u peći.

* * *

Hauard Girer je bio ljut na samog sebe što je dozvolio da upadnu u klopku. To mu je već bila druga greška, pa je pretpostavljao da Maskalero i Koks nisu zadovoljni njime. No, to ga trenutno nije brinulo. Sada je bilo najvažnije što su se dočepali izlaza iz klanca. Nadao se da će se živi izvući iz klopke koju su im rendžeri postavili.

Osim toga, neće pokloniti svoju kožu. Ranili su bar dvojicu, pa je bilo pitanje, da li će preostala trojica krenuti za njima u pustinju.

Nešto kasnije ispostavilo se da je „kratki" bandit u pravu. Rendžeri nisu krenuli za njima, i to ih je strašno ohrabrilo. No, kasnije će se pokazati da je za sve to bilo razloga, ali Girer, Koks i Maskalero nisu mogli o tome da razmišljaju.

Jahali su ivicom pustinje kao bez daha i tek posle nekoliko sati zaustavili se u blizini jednog ranča, gde su verovali da će moći da se snabdeju hranom i vodom. Girer je znao za taj ranč, čiji su vlasnici zarađivali za život tako što su lovili divlje konje i kasnije ih prodavali rančerima. Neko vreme su osmatrali dvorište i koral i nisu videli ništa neobično: dva

čoveka radila su napolju uobičajene poslove. No, bandit se ipak dogovorio sa ljudima da priđu sa tri različite strane.

Kada su stigli u dvorište, ljudi su ih prijateljski pozdravili i Girer se odmah odobrovoljio. Naravno, nije ni slutio da je tu napravio veliku grešku kada nije posumnjao kako ta dva čoveka nemaju oružje pri sebi, niti se pak, ono videlo u blizini. Na ovako opasnom mestu, svako je morao da bude oprezan, jer je odnekud uvek mogao iskrsnuti neki begunac ili bandit.

Pošto su bili umorni, gladni i žedni, prihvatili su poziv plavokosog bradonje da sjašu i osveže se u koritu sa vodom.

– Treba nam hrane i municije – dobacio im je Girer, sa uživanjem otresajući kapljice sa lica.

Plavokosi i njegov sin se trgoše. – Pa... nešto hrane bismo mogli odvojiti – odvratio je oklevajući. – Što se tiče municije... i mi imamo jako malo...

– Potrebna nam je! – ponovio je „kratki" pretećim glasom i krenuo rukom ka dršci revolvera.

U tom času začuo se pucanj iz pravca staje, te on skoči kao oparen.

– Zaseda! – povika i u dva skoka se nađe u sedlu. Istovremeno je potegao revolver, i pomalo nasumce pucao u pravcu odakle je došao pucanj. Njegov primer je sledio i Maskalero, dok je Kventin Koks uzjahao konja, ali nije krenuo napred, nego je nastavio da puca. Već sledećeg trenutka konj mu je bio pogođen i on se zajedno sa njim stropoštao na zemlju. Girer je video šta ga je snašlo, ali nije imao nameru da se vraća. Samo je u magnovenju ugledao kako Maskalero neprestano pucajući, pravi krug, uzima Kventina za ruku i diže ga na sedlo. Praćeni kišom meraka, jurnuli su što su brže mogli. Nisu se zaustavljali dokle god nisu bih sigurni da su zametnuli trag, jer su znali da su rendžeri krenuli za njima. Iako su životinje bile na kraju snaga, terali su ih sve do jednog stenovitog predela koji je Maskalero poznavao. Dnevnu žegu su prespavali u nekoj pećini, a u sumrak nastavili bekstvo. Budući da nije imao konja, Kventin Koks ih je prilično usporavao. Naime, da bi snaga bila pravilno raspoređena na obe životinje, on je svakih sat vremena prelazio sa Indijančevog na Girerovog konja, pošto je to bilo jedino prihvatljivo rešenje. Naravno, sva trojica su znala da bi odmicali znatno brže da Kventin nije onako brzopleto reagovao i izložio se nepotrebnoj paljbi.

– Zatvorili su nas kao u praznu bocu – rekao je Girer odjednom. – To je njihov idiotski plan! Da nas drže u pustinji i ne dozvole da se dočepamo državne granice! Da, da, prokletnici... Računaju da ćemo umreti od gladi ili žeđi ili, da ćemo se predati! – ljutito je dobacio i gnevnim pogledom odmerio svoje saputnike.

– Ali, ja ni pod kojim uslovima ne nameravam da se predam!

– Ni ja! – brzo se složi Maskalero. – Tamo me čeka samo omča. Ovako ću ipak pokušati da se izvučem.

– A ti, Kventine? – upita „kratki" nestrpljivo.

Koks slegnu ramenima. – A kakav drugi izbor imam?

Girer zadovoljno klimnu glavom. Ipak, ne misle da je on kriv što su upali u klopku. Sa takvim ortacima zaista vredi ostati...

Još jedno vreme su jahali, a onda su ponovo zastali između niskih stena. Sunce je zalazilo i bližila se noć.

– Šta je ono tamo? – upita Kventin Koks promuklim glasom. Naime, on se popeo na jednu stenu da osmotri okolinu, radoznao kakav ih predeo očekuje sutra. – Liči mi na mrtvog konja.

Maskalero se pope do njega i zažmiri.

– Miče se – rekao je kratko.

– Gluposti – odvrati Koks odlučno.

– Senka je potpuno nepomična. Ma šta da se nalazi tamo, garantujem da je mrtvo. Gledao sam ga baš dosta dugo i nisam primetio da se pomera.

– Nešto se miče – ponovio je Maskalero uporno.

Girer se popeo na stenu i stao između njih. Prineo je durbin očima i pažljivo se zagledao napred.

– Mislim da je konj koji leži na zemlji – rekao je neodlučno. – Bar tako mi liči. Nisam siguran da li je i jahač pored njega. Da, da, Maskalero je u pravu. Sada je malo pomerio glavu. Tačno... digao ju je za tren sa tla, a onda je ponovo spustio.

Koks sa divljenjem osmotri Maskalera.

– Svaka čast. Kako bi tek video sa oba oka!

Ovaj je samo nešto progunđao i skočio sa stene. Girer je spustio durbin i zamislio se.

– Ako bismo uspeli da podignemo tog konja na noge, ti bi mogao da ga jašeš, Kventine. I sam znaš šta to znači u ovoj situaciji...

Koks se lecnu.

– Misliš li to ozbiljno, Harvi? Pa ko zna šta je sa njim? Možda je slomio nogu!

– Možda – složi se Girer. – Možda mu je kamen zapao ispod potkovice ili ima strašnu zubobolju. Ukoliko budemo i dalje stajali ovde i nagađali, nikada nećemo saznati šta je problem. Ako je pao i leži tamo zbog gladi i žeđi, možemo izdvojiti malo iz zaliha i pomoći mu da se pridigne. Znaš li koliko bi nam tako nešto značilo?

– Znam, samo...

– Nema „samo", Kventine – presekao ga je Girer hladno. – Pošto je tvoj konj ubijen, savršeno ti je jasno da nas zadržavaš. Hm... mogao sam ti prosvirati kuršum kroz glavu isto kao što te je Maskalero mogao ostaviti. Ali, mi to nismo učinili i zajedno smo stigli dovde. Zato ćeš, ukoliko za to postoje ikakve šanse, otići tamo i pribaviti sebi konja.

Kventin zatrepta. – Sam?

– Da. Maskalero i ja ostaćemo ovde, jer nam je dosta rendžerskih klopki. Pošto smo te sve vreme vukli dovde, najmanje što možeš učiniti je da odeš tamo i vidiš šta se događa.

– Pešice?

– Naravno. Mi ćemo te odavde štititi.

– Da me štitite? Sa ovolikog rastojanja!!

Pre nego što je uspeo još nešto da doda, Kventin Koks se našao pred uperenom cevi.

– Pođi, Kventine – dobacio je Girer hladno, očigledno već na ivici strpljenja. – Uzmi onu upola ispražnjenu čuturu i stavi malo zobi u džepove. Ako u tom konju ima iole života, ti ga podigni na noge i dovedi ovamo. Zapamti, druškane! Moraš učiniti sve što možeš, inače ću ti prosvirati kuršum kroz glavu! Neću da me niko zavitlava i usporava, čuješ li?

Kventin Koks stisnu vilice, a usne mu se stegoše u tanku crtu. Pogled mu je preleteo preko Girerovog gotovo luđačkog izraza do Maskalerovog lica koje je podsećalo na bezizražajnu masku. Znao je da nema šanse protiv njih dvojice, bez obzira što je bio ubeđen da je Hauard kriv što su onako olako upali u zasedu. Nije mu preostalo ništa drugo, već da uradi onako kako mu je naređeno.

Lagano je uzeo čuturicu i nešto zobi. Rumena kugla sunca upravo se gubila na horizontu.

– Biće mrak kada se vratim – kazao je, trudeći se da mu glas deluje ravnodušno.

Girer se zacereka. – Nema vatre dok se ne vratiš ovamo...

Koks jedva čujno progunđa ljutitu kletvu i pogledavši još jednom obojicu svojih ortaka, uzdahnu i lagano krenu prema udaljenoj, tamnoj mrlji. U trenutku je pomislio da će poslužiti kao mamac, pretpostavljajući da je ovo još jedna od rendžerskih zamki...

Kao i uvek u pustinji, sumrak je trajao veoma kratko. Noć se spustila strahovito brzo i na tamnom nebu zasjale su prve zvezde. Vreme je prolazilo.

Maskalero je sedeo na ravnoj steni i držao pušku u naručju leve ruke. Nedaleko od njega, takođe naslonjen na veliki kamen, sedeo je Hauard Girer i lenjo žvakao komad suvog mesa koji je pronašao u bisagama. Posmatrali su zvezde i ćutali.

– Pitam se šta se tamo dogada? – procedi Maskalero najzad.

– Sačekaćemo još desetak minuta, a onda ćemo se pomeriti na drugo mesto... Za svaki slučaj – odvratio je Girer.

– U redu, pogledaću da li nečega ima – odvrati jednooki, pope se na stenu i zagleda se u noć. Posle svega pet–šest minuta zapazio je kretanje u preriji ispred njih i tihim zviždukom pozvao Girera da mu se pridruži.

Napregnuvši oči do krajnjih granica, uskoro su uočili senku koja se lagano kretala. Kako su sekundi prolazili, činilo se da je nejasna i tamna mrlja sve bliža i veća. Pažljivo su oslušnuli i začuli spor, ujednačen topot konjskih kopita.

Odmah zatim iz mraka se začuo Koksov glas. – Spustite oružje, momci! To sam ja, Kventin! Ne brinite se, nije bila klopka. Konj je pao, jer je bio žedan, gladan i na kraju snaga. Ali, konjanik je u još gorem stanju. Mislim da je u groznici i da bi mu dobro došao lekar.

– Zar si doveo ovamo i konjanika, glupane? – povika Girer ljutito.

– Naravno... U pitanju je neka devojka.

Girer nije odgovorio. Zajedno sa Maskalerem je sišao sa stene, pa su sačekali da se Kventin približi. Maskalero je brzo zapalio vatru, jer su sve već rani-

je pripremili. Koks je dodirnuo rukom obod šešira i lagano skinuo devojčino telo. Spustio ju je pored vatre tako da su jasno mogli da joj vide lice, rumeno od groznice.

Hauard Girer je neko vreme zurio u nju, a onda se pobedonosno osmehnuo.

– Ne znam ko je ova devojka, ali se po sitnim detaljima vidi da je rasla u finoj porodici. Hm... imam predosećaj da u pitanju nije makar ko – dodao je zadovoljno. – No, bilo kako bilo, ona će biti naš talac i... možda čak i propusnica za Meksiko.

* * *

Tražiti nekoga u pustinji kao što je Grejslend, bilo je isto tako besmisleno kao i tražiti iglu u plastu sena. Regina Lejking se mogla nalaziti na milju udaljenosti, ali isto tako i na tri i na deset, jer nije postojao ni najmanji pokazatelj koji bi goniocu sugerisao u kom pravcu je krenula. Na konju bez sedla, bez zaliha hrane i vode nije mogla stići daleko. No, uspeh takvog traganja na ovakvom terenu mogao je biti samo plod čiste slučajnosti. Možda je u tom trenutku bespomoćno ležala u jednoj od stotina jaruga koje su presecale pustinju, nemoćna da se pomeri i da znak svog prisustva. U takvom stanju mogla se nalaziti tako reći nadohvat ruke, a da je čovek uopšte ne zapazi. Ovako razmišljajući, Holidej je po ko zna koji put došao do zaključka da su Reginine šanse da preživi ravne nuli.

No, nije imao srca da sebi prizna tako nešto. Kada bi se malo vratio u prošlost, pred očima mu se pojavio devojčin lik: čuo je njen zvonki smeh, video ono predivno lice i uživao u njenoj energiji i volji za životom.

Zbog toga je ostao uporan i, iako bez mnogo nade, za dva dana prešao skoro pedeset milja, zavirujući u svaku dubodolinu, jarugu i pećinu, proveravajući iza svake stene i žbuna na koje je naišao. No, sve je ostalo bez rezultata, jer od Regine nije bilo ni traga. S obzirom da su mu se rezerve hrane i vode brzo smanjivale, računao je da će uspeti da izdrži u pustinji još dva–tri dana, a da će posle toga morati da se vrati u Benson. To bi značilo da je otpisao Reginu, a on nije želeo da se tako nešto desi. Instinkt mu je govorio da treba da se vrati do mesta na kome je Džons našao sedlo i pokuša sa traganjem zapadno odatle. Sada je, kroz prohladnu pustinjsku noć, jahao prema proplanku na kome je i započeo traganje.

Došavši gotovo nadomak cilja, ugledao je ispred sebe svetlucanje vatre i ostavivši konja vezanog, pošao da ostatak puta pređe pešice. U predelima gde je ubica i pljačkaša bilo napretek, valjalo je znati ko se nalazi u blizini. Zato je sa puškom u ruci prešao preko ruba plitke jaruge i našao se iza leđa čoveka koji je nagnut nad vatrom, pripremao sebi hranu. Počeo je lagano da silazi niz blagu kosinu, a cvrčanje masti u tiganju izgleda da je sakrilo šum Holidejevih koraka. Kada se našao na svega nekoliko metara od neznanca, rešio je da ga oslovi.

– Ko ste vi i šta tražite? – upita on hladno, baš kada je čovek odložio tiganj na stenu.

Još u okretu, neznanac krenu rukom prema dršci revolvera. No, ugledavši cev puške pred sobom, on brzo podiže obe ruke uvis.

– Oh, baš ste me preplašili, mister! – dobacio je uz osmeh. – Pretpostavljam da ste vi Dok Holidej?

– A ko to pita?

– Met Jang. Šerif Karter iz Bensona poslao me je da vas nađem. U stvari, rekao mi je da biste sigurno dobro platili da dobijete poruku koju sam vam doneo.

– Poruku? – ponovi Holidej spuštajući pušku, posle čega Jang odmah spusti ruke. – Dalje prste od oružja, Mete – dodao je. – Za svaki slučaj. A sada recite kakva je to poruka koju treba da mi predate?

Met Jang čudno iskrivi glavu. – Oho, sačekajte malo, mister! Šerif mi je dao samo pet dolara tvrdeći da ćete mi vi dati bar dvosruko više. Da nije bilo toga, verujte mi da se ne bih mučio da vas pronađem.

Holidej je bio suviše nestrpljiv za bilo kakvo preganjanje. Brzo je izvadio iz džepa deset dolara i bacio Jangju dve zgužvane novčanice.

– Lešinarska posla – prokomentarisao je prezrivo. – No, hajde da čujem.

Jang hitro gurnu novčanice u džep. – Život je težak, mister Holideje – kazao je kao da se pravda. Onda je zavukao ruku ispod jakne i iz unutrašnjeg džepa izvadio jedan koverat. Bez reči ga je pružio Doku koji ga je hitro otvorio, a onda prišao još bliže vatri.

U omotu su bila dva papira: kratko pismo od šerifa i kopija jednog telegrama. Prvo je pročitao Karterovo pismo u kome je stajalo:

„Mister Holideje, ovaj telegram će vam objasniti mnogo toga. Pretpostavljam da je vaša poznanica Regina Lejking u rukama Hauarda Girera, mada on to verovatno ne zna. No, rezultat je isti. Donosilac ovog pisma je dobar tragač i možda će vam koristiti. Borg Karter."

Što se tiče telegrama, on je bio upućen štabu rendžera i u njemu je pisalo:

„Obustavite sve potere. U protivnom ću ubiti devojku koju držim kao taoca. Hauard Girer".

Na Jangovom licu ogledalo se nestrpljenje. Činilo se da jedva čeka da Holidej završi sa čitanjem.

– Jesu li potere obustavljene? – upita Dok najzad.

– Koliko ja znam, jesu. Telegram sa naredbom svim rendžerima poslat je iz glavnog štaba.

Dok klimnu glavom. – Šta je mislio šerif kada je napisao da ste dobar tragač, Mete?

Ovaj sleže ramenima, ali ipak odvrati – Pretpostavljam da je hteo da kaže da umem da gledam, i da ću uz put sigurno prikupiti neka obaveštenje koja ćete vi biti voljni da platite.

– Kao na primer?

Jangove oči pohlepno zasjaše. – Pa... mogao bih vam reći kuda je otišao čovek koji je poslao telegram.

– Dogovoreno. Znate li gde je on?

– Naravno... – odgovori Jang oklevajući. – Samo... već sam vam rekao da sve košta. Mislim da deset dolara...

Holidej nije sačekao da ovaj završi, već stavi ruku u džep i ćutke mu dobaci još deset dolara. – Pričajte! – naredio je hladno.

– Nije daleko odavde – odvrati Met Jang uz uzdah. – Lako sam ga pratio i uopšte me nije primetio. Znate, za vreme indijanskih ratova bio sam pridodat konjici u tvrđavi Vačuka. Živeo sam kod Komanča i Čejena i...

– Lepo, Mete, ali to ostavite za drugi put. Kako bi bilo da mi sada kažete gde je taj „čova"?

On neodređeno mahnu rukom u pravcu jugozapada.

– Poslednji put sam ga video kada je jahao prema jednom velikom stenovitom brdu koje ovde nazivaju „Sunčev zrak". Pretpostavljam da se tamo ulogorio i sutra ujutru kreće dalje. Možda će nastaviti istim pravcem prema jugozapadu, a možda će skrenuti starim putem koji vodi u napušteni grad...

– Čekajte malo... Pomenuli ste neki napušteni grad... Zar tako nešto postoji u ovom kraju. Nikada nisam čuo da je neko pomenuo nešto slično!

Met Jang zastade i za trenutak ga iznenađeno odmeri.

– Možda vi niste čuli za njega, ali ipak postoji jedan takav. Nekada se zvao Glisontaun, a onda je zarazna groznica koju je donela grupa doseljenika zbrisala gotovo ceo grad. To je bilo pre nekih pedesetak godina. Pretpostavljam da nije upisan u mape zbog toga što bi neki namernik mogao da pomisli kako se radi o „živom" gradu i poželi da ga poseti. No, ostavimo sada to. Kada bih bio na mestu Hauarda Girera, ja bih se uputio baš tamo.

– Da, da, sada razumem.

Jang se nasmeja.

– Mislim da je to idealno mesto za skrivanje, pogotovo ako sa sobom vodite taoca kao što je Lejkingova kćerka. Ovaj... ne mislite možda da to moje obaveštenje vredi više od deset dolara?

– Petnaest dolara i jednu rundu pića – odvrati Holidej zadovoljno, pružajući tragaču i novčanicu od pet dolara. – U svakom slučaju, veliko vam hvala, Mete. Zahvalite se i šerifu Karteru u moje ime i recite mu kako se nadam da ćemo se uskoro opet videti. Onda ću moći i lično da mu se zahvalim.

Holidej dodirnu rukom obod šešira i lagano krete.

– Hej, kuda ćete? Ne nameravate li valjda da noćas krenete, mister?

Dok klimnu glavom.

– Ako pođem iz ovih stopa, mogao bih do tog stenovitog brda da stignem negde pred izlazak sunca. Da, ne bi bilo loše da mi kažete pravac, a ja ću naći put pomoću zvezda.

Jang sumnjičavo zažmiri.

– Da niste i vi živeli sa Komančima?

Holidej se osmehnu i odrično zavrte glavom. – Sa Apačima – rekao je mirno.

* * *

Pri sivkastom svetlu koje je prethodilo skorom izlasku sunca, Glisontaun je zaista ličio na napušteni avetinjski grad.

Naime, zbog jedva primetne izmaglice i prelamanja oskudne svetlosti, izgledalo je kao da „grad" u sebi ima nečeg nezemaljskog. Činilo se kao da pliva iznad pustinje, pa je u velikoj meri podsećao na fatamorganu. Zgrade su bile trošne, napola razrušene, kod nekih su postojali samo zidovi, dok se kod drugih na slabim i trulim gredama jedva održavala krovna konstrukcija. Prozori bez stakla ličili su na prazne očne duplje i kada su se pojavili prvi zraci sunca, oni su izgledali nekako preteče i turobno. Svega nekoliko ruševina imalo je čitava stakla na kojima je sunce crtalo zanimljive figure. Ispred nekadašnjih radnji i radionica još je lepršala po koja zaostala polutrula krpa, a na nekada glavnoj ulici, bile su velike gomile peska.

Hladan vetar zavijao je kroz nahherene skelete, negde se čula škripa... Na drugom mestu tupo je odjekivalo neprestano udaranje razvaljenog prozorskog kapka...

Ovo lupkanje uznemirilo je Hauarda Girera koji se brzo okrenuo u sedlu i spretnim pokretom ruke vešto repetirao pušku ubacivši metak u cev.

Iza njega je sedela Regina Lejking, vezanih ruku i očima punim straha posmatrala to jezivo mesto. Pri pogledu na ogromnog pacova koji je pretrčao preko ulice, trgla se i poskočila u sedlu. Istoga trenutka Girer je pritisnuo oroz, a preplašena životinja je ciknula i žurno se izgubila ispod gomile dasaka.

Uskoro su sjahali i smestili se u kući sa samo jednim zidom. Regina sa olakšanjem odahnu, jer joj je Girer olabavio veze na rukama.

– Za tebe bi bilo najbolje da rendžeri što pre donesu odluku, curo – dobaci bandit zapalivši cigaretu i ljutito je odmerivši. – Postavio sam im ultimatum i ne nameravam da u ovoj paklenoj rupi provedem više vremena nego što moram. Ako mi ne pošalju odgovor ili pak, ne prihvate moje uslove, počeću da te vraćam u komadima.

Regina pretrnu. Iako joj je srce tuklo kao ludo, iz sve snage se trudila da ne pokaže koliko se boji.

– Pa... rekli ste da ste poslali čoveka koji je odneo ultimatum. Zašto mislite da ga neće prihvatiti? Ovaj... valjda ćete sačekati njihov odgovor? Ako ga ne sačekate, kako ćete znati šta su odlučili?

Girer se nekako usiljeno isceri.

– Rekao sam Kventinu da pošalje prvu poruku, a onda se iskrade iz grada. Prikriće se u blizini brda „Sunčev zrak", tu provesti noć, a zatim se vratiti u grad i poslati drugu, upozoravajuću i mnogo detaljniju poruku, ha, ha, ha...! Sačekaće odgovor i, moli priviđenje da on bude pozitivan! Inače, ako onaj glupi šerif reši da zadrži Kventina, i on ne stigne ovamo do zalaska sunca, onda će, za početak, tvoje uho biti poslato rendžerskoj gospodi. To će biti prvo upozorenje i znak da smo više nego ozbiljni.

Nasmejao se grubim, promuklim glasom i Regina oseti kako telo počinje da joj se trese. Ledeni ton u Girerovom glasu imao je neki čudan, pomalo luđački prizvuk.

– Maskalero će se pobrinuti za sve – isceri se bandit i pogleda visokog crvenokošca koji je očima gutao devojku. – Prvo ćemo ti „otfikariti" jedno uvce, zar ne? – dodao je i počeo histerično da se kikoće.

– Naravno – odvrati jednooki spremno. – Sve što je u vezi ove devojke nije mi teško. Iako ne dozvoljavaš da joj se približimo, ja...

– Ona je naša karta za izlaz iz zemlje! – prekide ga Girer. – Zato se strpi, drugar! Sada treba da se držimo plana, a posle... posle ćemo da uživamo.

Regina se ukoči. Sada joj je bilo jasno da više nikada neće videti oca, prijatelje i rodni Feniks. Odjednom je čudno klonula, obuzeta nesvesticom. Sklopila je oči i udahnula, jer joj se činilo da će ostati bez vazduha. U tom trenutku izgledalo je kao da čudni, suludi smeh Hauarda Girera dopire iz daljine i kao pakleni eho se odbija od polutrulih zidina napuštenog, avetinjskog grada.

* * *

Na noćnom putovanju do brda „Sunčev zrak", Dok Holidej je izgubio dosta dragocenog vremena.

U jednom trenutku počeo je da duva jak vetar i oblaci prašine odjednom su sakrili zvezde. Podigla se prava peščana oluja, tako da se teško mogao razaznati i prst pred okom. Kada se, posle jedno sat vremena konačno sve utišalo, Holidej je primetio da je prilično skrenuo sa pravca. Trebalo mu je nekoliko milja da nadoknadi grešku, pa je već svanuo dan kada je stigao na cilj.

Što se tiče samog brda, ono se dizalo iz pustinje obavijeno sumaglicom i podsećalo ne neki špicasti sunčev zrak. U istom trenutku kada ga je ugledao, Holidej je spazio konjanika koji se baš izdvajao iz senke u podnožju. Odmah je osetio nelagodnost, jer je bio zatečen na čistini, raskošno obasjan jasnim jutarnjim suncem. Što se tiče prilaza brdu, svi su bili potpuno ravni, bez ikakvog rastinja ili zaklona. To je sigurno bio razlog što je Girer izabrao ovo mesto za odmor svog glasnika: jedan čovek mogao je da osmatra celu okolinu i na taj način predupredi bilo kakvo iznenađenje.

Holideja je zbunila činjenica što konjanik nije pošao dalje u pustinju, ka „avetinjskom gradu" o kome je Met Jang pričao. Umesto toga, lepo se videlo da je jahač krenuo u pravcu Bensona. Dok nije mogao da razume takav neobičan manevar, ali sada nije ni bilo vreme da razmišlja o tome.

Jer, bio je primećen.

U to nije bilo sumnje, jahač je odjednom zaustavio životinju i zagledao se u pravcu odakle je Holidej dolazio. Iako su bili suviše daleko da ospu paljbu jedan na drugog ili se pak prepoznaju, neznanac sa „Sunčevog zraka" nije želeo da rizikuje.

Naime, on je odjednom okrenuo svog konja i punom brzinom jurnuo prema podnožju ogromnog šiljatog vrha, da bi ubrzo nestao u njegovoj dubokoj senci. Holidej izusti glasnu kletvu, jer se crni neznančev konj izgubio u dubokoj senci između stena. Osim toga, nije ni znao u

kom pravcu je odjahao. Mogao se sakriti odmah iza kamenih gromada i sačekati ga u zasedi čim se približi. Isto tako je mogao požuriti ka vrhu i iznenaditi ga kada zađe dublje među stene.

Iskusnom čoveku, kakav je bio Holidej, bilo je jasno da je bandit bio u mnogo povoljnijem položaju. On sam je bio jasna i uočljiva meta, što ga je činilo prilično nervoznim. No, morao je da jaše dalje, pošto drugog izbora nije imao. Samo... Razmišljao je šta će se desiti kada stigne na puškomet udaljenosti. Da li će ga pogoditi prvi kuršum ili će, pak, uspeti da se dokopa zaklona.

Nastavio je lagano da jaše sa puškom u levoj ruci. Ručicu za repetiranje držao je tako čvrsto da je osećao kako mu na dlanovima izbijaju sitne kapi znoja i zatim se lagano spuštaju niz drvo i metalnu cev. Bio je strašno napet, pošto se svakog trenutka moglo desiti da bude pogođen.

Ipak, prvi hitac došao je nekako nenadano, i sa dosta velike udaljenosti. Gruvanje puške između stena gromko je odjeknulo i taj odjek se naprosto „prostro" po pustinji. Dok instinktivno uvuče glavu u ramena, ali trenutak kasnije shvati da je to bilo potpuno nepotrebno. Jer, iako je tane teoretski moglo da dobaci tako daleko, mogućnost da bude pogođen, bila je jedan prema hiljadu. Pošto je i sudbina drugog hica bila slična, on se dade u cik–cak trk i vrlo brzo dojaha do podnožja brda. Tu je naglo skupio uzde i poterao konja prema jednoj dubokoj senci. Kada je ponovo prešao u galop, shvatio je da se penjanjem sunca senka lagano pomera i oprezno nastavio. Tek što je prošlo nekoliko desetina metara, puška je ponovo planula.

Ovoga puta metak se odbio od stenovitog tla koje je prštalo pod kopitima Holidejevog konja. Nije reagovao, već je pustio životinju da i dalje ide istim tempom i sama bira put, skrećući čas levo čas desno. On je u međuvremenu digao pogled i kroz poluspuštene kapke osmotrio izbrazdanu liticu brda koja se dizala iznad njega. Ta strana je još uvek bila u senci i kada je skriveni strelac poslao svoj sledeći metak, on je u magnovenju ugledao tanak bledocrveni vatreni plamičak. Sada mu je bilo jasno da se napadač nalazi nekih dvadesetak metara iznad njega i da se posle svakog hica premešta s mesta na mesto. Iako je bio prilično precizan, Holidej mu je stalno izmicao, jer se njegov Mig na ovom strmom terenu kretao spretno, poput mačke. Ovaj metak se odbio od jabučice sedla i skrenuo na drugu stranu. Tog trenutka, Dok je procenio da je vreme da sjaše, ako ne želi da mu se konj povredi. Zato se, čim je ugledao blesak iznad sebe, munjevito bacio u stranu i, okrenuvši se u vazduhu, pao leđima na mesto pokriveno debelim slojem peska. To je u mnogome umanjilo udar, tako da je uspeo odmah da se prevrne i otkotrlja u zaklon, iza najbliže stene. Brzo je opalio držeći pušku jednom rukom. U tom času, bilo mu je svejedno kuda će kuršum dospeti. Želeo je samo da se napadač uplaši i bar za trenutak povuče.

Izgleda da je u tome uspeo, jer je već u sledećem trenutku zavladala tišina. To

je iskoristio da ustane i potrči uz brdo pucajući kao mahnit. Hici su prštali u napadačevom pravcu, a on je nastavio da se kreće kosinom, sve do kraja. Došavši do vrha, oprezno je izvirio iz zaklona i ugledao napadača kako stoji i nišani prema mestu na kome se on do malopre nalazio.

Naravno, Dok je to iskoristio i ponovo podigao oružje. Škljocanje puške i škripa kamenčića pod njegovim nogama naterali su napadača da se okrene i vidi odakle dolaze neobični šumovi. Ugledavši Holideja, oči mu se uplašeno raširiše, a onda se malo zaneo i bez razmišljanja opalio. Naravno, brzina i iznenađenje učinili su svoje, tako da mu hitac nije bio precizan. To je dalo Holideju sasvim dovoljno vremena da nanišani: hitac je pogodio čoveka u rame, a onda se začuo oštar krik. Već sledećeg trenutka, bandit se zateturao i ispustio pušku. Lica zgrčenog od bola, jednom rukom se uhvatio za rame, dok se drugom čvrsto pridržavao za stenu da ne bi kliznuo niz strmu kosinu.

Ali, iskusni Dok Holidej je slutio da to nije kraj. Dobro je poznavao takve tipove i bilo mu je jasno da će, samo ako bude mogao, njegov protivnik pokušati da potegne revolver. Zato je još jednom pažljivo nanišanio i lagano pritisnuo okidač.

Prvo se prolomio snažan prasak, a onda je bandit snažno kriknuo, jer ga je udar kuršuma odvojio od stenovite izbočine za koju se držao. Neprestano zapomažući, u oblaku prašine se kotrljao niz padinu, da bi se zaustavio tek u podnožju. Shvativši da ne može da ustane, ostao je da leži bolno stenjući.

Kada je otvorio oči, video je iznad sebe cev puške uperenu u glavu, a iza nje, Holidejevo ozbiljno lice. Nekoliko trenutaka Dok ga je pažljivo osmatrao, a onda dobacio – Nemoj se pretvarati, druškane. Znam gde te je pogodio ovaj drugi metak. U butinu... zar ne? Do kraja života ćeš imati problema sa desnom nogom, ali moći ćeš da se izvučeš ako ja to budem želeo. Sada podigni obe ruke... i to mirno.

Čovek otvori oči i bez reči posluša. Već sledećeg trenutka, Dok mu izvadi revolver i futrole i baci ga preko stene.

– Sto mu gromova, Dok Holidej! – izusti ranjenik u jednom dahu.

– Kao što vidim, poznaješ me – odvrati Dok mirnim, staloženim glasom. – I sa mnom je isti slučaj, pošto je tvoje lice na mnogim poternicama, Kventine. Zato nemoj da me lažeš, jer znam čime si se ranije bavio. Mislim... pre nego što si počeo da jašeš sa Girerom.

– Jeste li poludeli? – izustio je Koks tiho. – ja da jašem sa Girerom? Do vraga, ako me poznajete, mister Holideje, znate da sam od onih ljudi koji uvek rade sami. Da ste se samo malo raspitali, to biste veoma lako saznali.

Holidej odlučno odmahnu glavom. – Za poslednje dve–tri godine jahao si u raznim razbojničkim bandama. Iako me nisi zanimao, nije bilo teško da tu i tamo ponešto čujem, jer se u krčmama i salunima prepričavaju mnogi događaji vezani za lupeže tvog kova. Pre izvesnog vremena, bio si u društvu sa

Mek Alpinom i Hensamom koje je nedavno „sredila" grupa rendžera... jer su bili sa Girerom. Osim toga, za račun tog zlikovca, pre neki dan si poslao poruku komandi rendžera... Radi se o taocu koga on drži, zar ne? Dakle... vidiš da se sve zna. Zato bi bilo najbolje da mi odmah kažeš gde je ona, jer te upozoravam da nemam mnogo vremena i da neću da te molim. Zato, ako mi brzo ne odgovoriš ono što te pitam, imaćeš još jednu polomljenu butnu kost.

Da bi potkrepio svoju tvrdnju, Holidej vrhom puščane cevi ćušnu razbojnika u nepovređenu butinu. Iznenađen, Koks jauknu i instinktivno skupi nogu.

Dok se još bliže nagnu nad njega.

– Kako sada stvari stoje, ti izgleda nisi svestan da ćeš, ako ne iskrvariš, ostati hrom do kraja života. Ali, ako brzo ne propevaš, znaj da više nikada nećeš hodati na svojim nogama. No, ne brini, već će te neko odneti na vešala.

Koks obrisa znoj sa čela.

– Pa... biću obešen... u svakom slučaju.

Dok slegnu ramenima.

– Nikada se ne zna, druškane... Reci mi ono što želim da znam, pa ćemo videti. Ponavljam da ti da nemam vremena za duge priče, ali ne želim ni da se vraćam u Benson. Možda ću ti previti ranu, ili ti pak, ostaviti i konja. A možda i ništa od toga... Dakle, možeš pobeći odavde ako uspeš. Znači...?

U Koksovim očima bijesnu nada.

– Pa... ako je tako... Ovaj, Girer je odveo devojku u jedan stari, napušteni grad...

– Glisontaun? – prekide ga Holidej nestrpljivo.

Bandit ga zabezeknuto pogleda.

– Da... tačno. Otkud znate?

– Nije važno! Ko je sa njim? Maskalero?

Koks klimnu glavom.

– Samo Maskalero. Mister Holideje... dobri čoveče... Moja butina...

Dok ga strogo odmeri, ne obraćajući pažnju na stalnu kuknjavu. – Još nešto... – dodao je pomalo pretećim glasom. – Hoću da znam da li je neko maltretirao devojku?

Koks uplašeno zatrepta.

– Ne, svega mi na svetu. Niko je nije ni pipnuo, kunem vam se! U stvari, mogu da kažem šta se dešavalo dok sam ja bio tamo. Ne mogu ništa da tvrdim za kasnije. Girer je lud i... zaista ne znam hoće li hteti Maskalera da drži na uzdi.

Dok se ispravi. – Previću ti ranu i pustiću te. To je mnogo više nego što bi jedan savestan čovek smeo da učini za zlikovca kao što si ti. Ali, to sam ti obećao i održaću reč. Ako pobegneš, utoliko bolje za tebe. No zapamti: ako se devojci nešto desilo, goniću te na kraj sveta!

* * *

Girer je sve pomno razgledao i odlučio da se ulogori u zadnjem delu nekadašnje trgovine mešovitom robom.

Stara teška tezga od borovine još uvek je bila na svom mestu, a čvrst drveni pod bio je prilično sačuvan. Prazne police za robu obavijene paučinom bile su pričvršćene za zidnu konstrukciju, a cela prostorija bila je prilično velika.

Namestivši nekoliko dasaka i vrata koja su pala sa šarki na tezgu, Girer i Maskalero su izgradili mali zaklon. Krov trgovine bio je srušen, a komadi pokrivke još zaostali na polurazvaljenoj konstrukciji, preteći su se ljuljali. No, unutra je bilo dovoljno hladovine i prostora, pa su se banditi brzo odlučili: čim su doveli Reginu, zavezali su joj ruke za jednu gvozdenu alku za koju je, kada je trgovina poslovala, obično bilo vezivano bure s naftom. Naime, otkada su doseljenici stigli na zapad i potisnuli pleme Maskalero Apača, nafta je u ovim krajevima uvek bila tražena roba i čuvana je na specijalan način.

Koliko god je pokušavala da ostane mirna, Regini to nije uspevalo. Naime, strah u njoj je rastao, jer je primetila kako je Maskalero sve duže i sve požudnije gleda. Kada je završio sa pravljenjm zaklona kod tezge, zastao je pored nje i dugo, dugo je posmatrao.

– Nadam se da Kventin Koks neće doći do zalaska sunca, iskreno se nadam – progunđao je, neprijatno se cereći.

Regina je samo zadrhtala, ali je i pored ogromnog straha uspela da izdrži taj pohlepni pogled. To ga je malo razočaralo, pa se okrenuo i promrmljao nešto sebi u bradu.

S druge strane, Hauard Girer se za nju kao za ženu malo interesovao, za šta mu je bila veoma zahvalna. Jer, banditski vođa je u njoj video samo propusnicu za slobodu koja mu je bila važnija od svega. Naravno, kada jednog dana bude daleko od Arizone, šerifa i rendžera, znala je... slutila je da će je ubiti. No, osećala je da će se Girer starati da joj se dotle ne desi neko veliko zlo. Pokušala je da uveri samu sebe da on Maskalera i njegove zlokobne poglede, koristi samo kao pretnju, ali... to joj nikako nije polazilo za rukom. Prava istina je bila da se strahovito bojala, jer nije znala koliko još Hauard Girer može da vlada tim krvoločnim i beskrupuloznim čovekom.

Zamislila se tako da nije ni primetila da neko stoji pored nje. Trgla se kada je shvatila da joj je nečija senka pala na ruku. Podigla je glavu i ugledala Girera kako stoji tik pred njom, sa čuturicom vode u ruci.

Tek tada je shvatila koliko je žedna. Mogla je da pruži ruku samo toliko da dohvati limenu čutiri i popije nekoliko gutljaja. Za trenutak je odložila čuturicu kako bi udahnula vazduh, ali je već sledećeg trenutka Girer zgrabio i hladno je odmerio.

– Držaču te živu sve dok ne dobijem odgovor iz rendžera – rekao je ledenim glasom. – Ako odgovor bude povoljan, živećeš malo duže. No, ako ne bude onakav kakav ja želim... – preteći se iscerio i lagano okrenuo glavu prema Maskaleru.

– Ako me ubijete – odvratila je jedva prikrivajući strah – nećete imati čime da se pogađate.

„Kratki" bandit se zlobno osmehnu.

– Ha... stvar je u tome što rendžeri neće znati da li si živa ili mrtva... Za početak ću im poslati tvoj prst, ili pak, uvo sa nešto kose ih odeće... Naravno, kao opomenu! Poručiću im da ću sledeći put, ukoliko ne obustave potere, poslati

tvoju glavu! To će ih verovatno urazumiti.

Regina skupi hrabrost i odvrati – Može biti da će obustaviti potere i povući zasede, ali i sami znate da će vas sigurno motriti. Ako ne budu videli da jašem sa vama, bez razmišljanja će vas napasti. Zato... mislim da bi bilo najbolje da me sačuvate živu, zar ne?

Ljut što mu se suprotstavlja i što ne drhti od straha, Girer je snažno ošamari. Ona kriknu od bola i instinktivno se izmače. Već u sledećem trenutku, u ustima je osetila ukus krvi. Naime, snažan udarac rasekao joj je usnu i ona se polako saže. Trudila se da zadrži suze koje su je neizdrživo pekle i prislonila usne na rukav košulje. Došlo joj je da vrišti, kako zbog osećanja bespomoćnosti, tako i zbog beznadežnosti koja ju je iznenada preplavila. No, znala je da bi tako samo pogoršala situaciju, pa je pokušala da potisne osećanja koja su navirala poput bujice.

– Nemoj mi govoriti šta treba i šta ne treba da učinim, prokletnice! – čuo se Girerov zluradi glas. – Jahaćeš sa nama, živa ili mrtva, da znaš! Ako treba, vezaću te za konja i... iskoristiću te da odem iz Arizone! Sve ću uraditi da ostvarim taj cilj, a tvoje nije da mi daješ savete! I nemoj da se brineš! Hauarda Girera još niko nije uspeo da nadmudri!

Zamahnuo je nogom da je udari, a onda se, videći njeno šćućureno telo na zemlji, iznenada predomislio. Zatim se okrenuo i odmerio Maskalera koji je sve to zainteresovano posmatrao.

– Prokleta devojčura me zavitlava! – progunđaoje.

– Dabome, kada je držiš kao „malo vode na dlanu" – dobaci ovaj pomalo uvređeno. – Daj mi je samo na pola sata, Harvi... Garantujem da će posle toga biti mirna kao jagnje.

Regina zadrhta i pogleda kratkog bandita ispod oka. Osetila je kako joj krv pulsira u slepoočnicama, a telo se koči. Primetila je da se Girer koleba. Tih nekoliko trenutaka iščekivanja bili su dugi kao večnost. Onda je, na njeno ogromno olakšanje, bandit ipak, odmahnuo glavom.

– Sačekaj da vidimo šta će nam Kventin reći.

– U redu, ja sam strpljiv čovek. Ali, mora neko vreme biti i u mom društvu. Naravno, kada se probijemo odavde ili...

– Dogovoreno – prekide ga Girer i lagano se okrete.

Maskalero je zadovoljno klimnuo glavom i nastavio da ređa nekakve daske. Iako je bilo veoma toplo, Regina oseti kako je hvata drhtavica. Sklupčana na podu, osluškivala je njihove korake i pokušala da se smiri.

Posle nekog vremena, Girer joj je prišao i bez reči joj pružio čuturicu. Povukla je dva poveća gutljaja i obrisala krv sa usne.

– Nisi nam rekla otkuda sama devojka u pustinji? – upita je on tiho.

Ni sama nije znala kako je smogla snage da ga pogleda pravo u oči.

– Došla sam da nađem Doka Holideja.

Bandit iznenađeno podiže obrve, a onda se isceri.

– Doka Holideja? Gle, gle, to je zaista zanimljivo! Pa... da li si ga našla?

– Nisam.

– Naravno da nisi, ha, ha, ha! Nisi ni mogla, nikako nisi...

Regina se trže. – A zašto? Zar mu se nešto dogodilo?

Girer uze palidrvce i kresnu ga o obližnju gredu. Lagano je zapalio cigaru, a onda otpuhnuo dim – Verovatno jeste...

Regina se zgrči. Ako se Doku nešto desilo, onda ona više nije imala razloga da se nada. Morala je da se pomiri sa strašnom sudbinom i još strašnijom, skorom smrću. Ipak, uspela je da promuca – Da li ste... ga ubili?

– Možda jesam, a možda i nisam – isceri se ovaj.

Jedva čujno je odahnula. Sada joj je postalo jasno da ni Girer ne zna ništa o Holideju, i to joj je ulilo novu snagu. Jer, da je likvidirao Doka, sigurno ne bi časio ni časa da se time pohvali. Verovala je da je Holidej živ, samo... ta vera je svakim satom, svakim trenom bila sve manja.

Jer, ako je zaista bio živ, kako je bilo moguće da se nigde nije pojavio? Toliko ga je tražila, išla za svakim glasom, mogućim tragom i... ništa.

Sada više nije mogla da zadrži snažan jecaj koji joj se oteo iz grudi. Bio je to tako iznenadan i čudan zvuk, da oba zločinca podigiše glavu i u čudu je pogledaše. Devojka je samo okrenula glavu, gušeći se u suzama.

* * *

Dok Holidej je jahao Miga, vodeći sa sobom i životinju koju je donedavno jahao bandit. Nije ga grizla savest što je Kventina ostavio bez konja, jer mu tako nešto nije ni obećao. Bilo mu je dovoljno što ga je previo i ostavio u životu, a za ostalo se nije brinuo. Osim toga, Koks mu je rekao da konj pripada Maskaleru i to mu je bila važna informacija koju je želeo da iskoristi.

U stvari, već je imao smišljen plan. Kada se približi „avetinjskom gradu", nameravao je da sakrije Miga, a dalje produži jašući ovog drugog. Znao je da će jednooki Maskalero biti u stanju da razazna samo njemu poznat topot kopita, što je bio veoma značajan detalj.

Podigao je glavu i pogledao u nebo. Iako mu je Koks rekao da ga u „gradu" očekuju do zalaska sunca, računao je da će sačekati bar još jedan sat posle toga, pre nego što pribegnu nekom drastičnijem potezu.

Dok je nameravao da iskoristi baš taj jedan čas.

Napušteni grad nalazio se na rubu jedne prostrane tepsijaste dolje, iskopane vekovnim dejstvom prerijskih vetrova. Holidejev plan bio je jednostavan. Nameravao je da se do „grada" prišunja baš iz te dolje, što je bilo prilično neuobičajeno. S druge strane, Indijančevog konja bi pustio ranije, tako da bi on sam našao svoj put, odnosno ušao u ruševine iz pravca prerije. Nadao se da će dolazak konja privući pažnju dvojice bandita, što će biti dovoljno da im on priđe što bliže i pokuša da im doskoči.

Zastao je u ravnici iza nekih stena koje su bile poslednji zaklon do ostataka nekadašnjeg grada. Sunce se brzo spuštalo ka horizontu, a on je ležao na uzvišenju između dve stene i posmatrao. Posle izvesnog vremena, njegovo strpljenje je bilo nagrađeno kratkim, zaslepljujućim bleskom malog predmeta na krovu jedne od građevina. Odmah zatim, blesak se ponovio. Dok je sa velikom sigurnošću pretpostavio da je to bio odsjaj zalazećeg sunca na sočivima durbina. Neko je sa krova kuće osmatrao predeo, verovatno očekujući Kventina Koksa. Taj neko nije mogao da vidi Holideja, ali on se ipak spusti malo niže. Želeo je da na miru razmisli o svom sledećem koraku.

Posle nekoliko minuta, zaključio je da ne treba da ostavlja Miga na ovom mestu. To je bilo suviše daleko od ruševina, tako da mu ne bi mogao koristiti. Pokušaće stoga da ga povede oko uvale, nadajući se da će sve proći u savršenoj tišini, čvrsto verujući da Maskalero neće moći ni da nasluti.

Sada je bar znao da se u Glisontaunu neko krije. S obzirom na razvoj događaja, to je mogao biti samo Girer. Jedini način da se uveri u to i pokuša da spase Reginu, bio je da se uputi pravo u „lavlje čeljusti".

Čim se dovoljno smračilo, oprezno je izašao iz zaklona pazeći da, koliko god je to bilo moguće, stene budu iza njega, kako bi bio što manje uočljiv. Ništa nije ukazivalo gde se banditi tačno nalaze, jedini trag koji je imao bio je položaj zgrade sa koje je video odblesak durbinskih sočiva.

Na stotinak metara ispred prvih građevina, pustio je Maskalerovog konja i životinja je tiho, ali radosno zarzala. Kada se vranac udaljio, on sjaha, stavi šaku na Migovu gubicu i povede ga sa sobom. Lagano se šunjao ceo polukrug oko „grada", sve dok nije došao do tačke koja se nalazila tačno nasuprot mestu na kome je pustio ponija. Do tada su Girer i Maskalero već uhvatili životinju, svakako se pitajući šta se desilo sa Kventinom Koksom...

Holidej zastade da proveri da li mu je kolt pun i da li se lako vadi iz futrole. Otvorivši ga, opipao je puna ležišta metaka u cilindričnom magazinu i jedva čujno uzdahnuo pri pomisli da će se uskoro sukobiti sa dvojicom opasnih, bezobzirnih protivnika. Uz to, oni su imali još jedno dodatno oružje: Reginu. Srce mu se steglo pri pomisli na sve što bi joj se moglo desiti ako ne bude dovoljno pažljiv.

Naravno, tako nešto nije dolazilo u obzir, pošto je sebi obećao da će spasti Reginu. Ipak... niko nije mogao da tvrdi da...

Podigao je ruku kao da od samog sebe želi da odagna zle misli. Počinjao je drugi, ali i najvažniji deo njegovog plana.

Dobro je svezao Miga, potapšao ga po sapima, a onda nečujno kliznuo preko ruba uvale, napeto osluškujući svaki šum.

Napušteni grad bio je pred njim i izgledao je zaista avetinjski. Slaba svetlost pomalo nakrivljenog meseca koji se tek pojavio na tamnom nebu, sablasno je osvetljavala naherene zidove i prozore

koji su izgledali kao prazne, crne rupe. Lelujanje iscepanih nadstrešnica na blagom povetarcu činilo je celu atmosferu zaista avetinjskom. U stvari, ceo „grad" je odisao prohladnom jezom zapuštenog groblja.

Korak po korak i on je bi sve bliži. Stigao je do prve zgrade polurazrušenih zidova, obrasle gustom puzavicom. Neke daske škripale su na vetru, kao i zarđali ekseri kojima su bile prišvršćene. Negde je lupnuo prozorski kapak i Holidej se trgao. Setio se priča strave i užasa koje je slušao kao dete i jedva primetno se osmehnuo.

No, sada su mu ti neprijatni šumovi koristili, jer je računao da će prikriti svaki eventualni šum njegovog približavanja. Bacio je pogled kroz otvor i zakoračio da pođe dalje, ali se odjednom sledio.

Prodoran ženski vrisak zaparao je noć i Dok shvati da to može biti samo Regina Lejking.

* * *

Maskalero se nasmejao i krajičkom oka pogledo u malu vatru koju je Hauard Girer zapalio na popločanom delu poda, u samom uglu skloništa. Plamen je poigravao na oštroj oštrici noža koji je držao u desnoj ruci.

U prstima leve ruke držao je pramen Reginine kose. Devojka je još uvek sedela na podu, zgrčena tik uz tezgu. Tresla se kao prut i uplašeno posmatrala duguljasto, ružno Maskalerovo lice.

Sklopila je oči i u mislima još jednom preživljavala malopređašnji događaj. Naime, sve je bilo naizgled mirno, a onda je Maskalero nekako iznenada ustao i u dva koraka se našao pored nje držeći nož u ruci. Kada ju je snažno zgrabio za kosu i povukao joj glavu unazad, mislila je da je sve svršeno.

Zato je, trenutak pre nego što je instinktivno kriknula, pomislila na dve stvari: ili će joj ovaj hladnokrvni zlikovac prerezati grlo ili će je živu skalpirati. Bio je to strašan trenutak iščekivanja... Na čelu je osetila hladne graške znoja.

Sada je ponovo otvorila oči.

– Evo, Harvi – dobacio je jednooki, čvrsto držeći među prstima pramen Reginine kose. – Ovo bi trebalo da bude dosta za komandanta rendžera.

Girer se isceri.

– Zar? To je sve?

– Naravno da nije – dodade Maskalero. – Biće efikasnije ako ovaj pramen bude namotan na prst ili uvo.

Obojica su se zadovoljno nasmejali, a onda je zavladala tišina.

Regina je znala da je ne čeka ništa dobro. Setila se svoga oca, svojih drugarica u rodnom Feniksu i zabava na kojima su ludovale i smejale. Ko zna zašto, baš sada je pomislila na sve momke koji su joj se udvarali i osetila stid zbog svoje tadašnje oholosti.

Kako bi bilo lepo da je ponovo kod kuće...

Kada je ugledala Girera kako joj lagano prilazi, obuzela ju je tako strašna mučnina, da je gotovo izgubila svest. „Kratki" bandit je uzeo pramen kose iz Maskalerove ruke i glasno uzdahnuo.

– Ne znam šta misle ti rendžerski lupeži, ali sigurno nešto smeraju...

– Ka... kako to mislite?

On ljutito progunđa neku psovku i dodade više za sebe – Hm... vratio se konj koga je Kventin jahao, ali... bez njega. Nešto mu se dogodilo, jer tip kao što je Koks nije nikakav nespretnjaković. Situacija nije jasna, ali ne smemo samo sedeti i čekati.

– Bili smo i previše strpljivi – dobaci Maskalero.

– Tako je! – složi se Girer. – Dakle, rendžeri će dobiti ovo i još jedan deo tebe, kako bi znali da se ne šalim. Izgleda da je to društvo potcenilo starog Harva! Sada ću im pokazati da su se prevarili! Kada dobiju najnoviju „pošiljku", sto posto sam siguran da će ukloniti straže i obustaviti potere.

Klimnuo je glavom Maskaleru i baš kada devojka glasno zajeca, jednooki ponovo zamahnu nožem. Oštrica sjajna kao brijač presekla je konopac koji ju je držao vezanu za stub. Sledeći potez noža prerezao joj je veze na rukama.

Regina je imala samo toliko vremena da iznenađeno podigne glavu i zaprepašćeno ih pogleda. Već sledećeg trenutka, Girer ju je uhvatio za levu ruku, silom je pritisnuo na pod i raširio joj prste. Onda je Maskalero stavio nož u zube, namestio njen mali prst u položaj koji je želeo, ponovo uzeo nož u ruku i zamahnuo.

Regini se učini da se sve oko nje okreće. Bila je preplašena i iznad svega očajna. Ponovo je kriknula, ali istovremeno sa njenim krikom, iz tame planuo je revolver i izbio nož iz Maskalerove ruke.

Iako tako nešto ni u snu nije očekivao, jednooki je reagovao neverovatno brzo. Prvo se bacio unazad, a onda se, pre nego što je dodirnuo pod, izvio u vazduhu kotrljajući se prema senci sa revolverom u ruci. Čim je nestao u tami, zapucao je prema jednom od ulaza u nekadašnju trgovinu.

I Girer je reagovao sličnom brzinom. Ali, on je dograbio Reginu za ruku i privukao je k sebi, povlačeći se u mrak, što dalje od svetlosti vatre. Bez razmišljanja je ispalio dva hica na neviđenog napadača, dok su mu oči grozničavo sjale. Devojci se učini da on uopšte ne trepće, već bez prestanka zuri u tamu.

Sada je Maskalero još jednom opalio i odmah su mu odgovorila dva gromka, bleštava pucnja. Kada se drugi put olovo žarilo tik u dasku pored njega, on ljutito opsova i jednim skokom se baci iza tezge.

Pri blesku revolverskih pucnjeva, Regina je u magnovenju ugledala Dokov lik. Srce joj je poskočilo od radosti i lude nade. Došlo joj je da se, bez obzira na sve, otrgne i potrči mu u susret. No, znala je da nije pametno i da bi na taj način izazvala samo još veću zabunu. Sav njen očaj sada se pretvorio u neopisivu radost. Iako su na ovoj strani bila dva bandita, ona je verovala u Doka.

Za to vreme Holidej je uskočio kroz vrata i iz neposredne blizine ispalio dva hica u tezgu, baš tamo gde se nalazio Maskalero. Grmljavina revolverskih pucnjeva zaglušila je lomljenje raskomadanih dasaka, ali i crvenokoščev krik. Istog momenta, kao bačeno nekom džinovskom rukom, njegovo telo polete-

lo je iza zaklona do samog zida, gde je ostalo da leži potpuno nepomično.

Na drugoj strani, Girer je vukao Reginu držeći je ispred sebe. Nije više pucao iz revolvera i ona pretpostavi da nije želeo da otkrije svoj položaj. Sa druge strane, Holidej je čučao pored ulaza i pogledom pretraživao tamu. Regina pomisli da bi na neki način trebalo da ga upozori, vikne ili napravi bilo kakvu buku. No, pre nego što je i završila misao, bandit joj je stavio ruku na usta, a drugom rukom je gurnuo, tako da su prošli kroz neki otvor u zidu koji ona ranije nije videla. Kada je osetila miris konja u blizini, shvatila je da je lukavi Girer već ranije sve pripremio u slučaju da stvari krenu naopako. Pomislila je na Doka i upitala se hoće li uspeti da ga nađe...

Ali, nije morala dugo da misli o tome. Već sledećeg trenutka, iz tame je začula dobro poznat muški glas.

– Stani, Girere! – povikao je Dok iz mraka.

Iznenađen, bandit za trenutak olabavi ruku i pomalo unezvereno se obazre oko sebe. Regina je osetila da mu je pažnja popustila, snažno ga odgurnula i potrčala u pravcu odakle je dolazio glas. – Mister Holideje! – uspela je da kaže.

– Holidej, sto mu gromova! – kriknu Girer i okrete se prema tamnoj senci čoveka koja se jedva nazirala pri bledoj svetlosti zvezda. Sve ostalo se odigralo u deliću sekunde.

Tamna prilika munjevito se pomerila, i baš kada je Girer dodirnuo rukom dršku svog kolta, strahovit udar kuršuma teškog kalibra „gurnuo" ga je unazad. Zinuo je da udahne vazduh, ali drugi, smrtonosni metak bio je suviše brz. Pogodio ga je još dok je bio u vazduhu, tako da se, čudno mlatarajući rukama, stropoštao na zemlju. Pogledao je bledunjave zvezde i oblačno nebo iza koga se sakrio mesec, pokušao da podigne glavu, a onda je počeo da propada kroz tamni, beskonačni bezdan...

Holidej se bez reči okrenuo i stavio kolt u futrolu.

Odmah zatim, nečije ruke obisnule su mu se oko vrata, a još uvek drhtavo devojčino telo potražilo je zaštitu u njegovom zagrljaju.

– Mister Holideje – jecala je Regina – oh, mister Holideje!... Mislila sam da je sve gotovo...

Znao je da je devojka potpuno skrhana od pretrpljenog straha, pa je pustio da se isplače. Neko vreme je nepomično stajao, a onda je lagano pomilovao po kosi.

Ćutao je, ne želeći da remeti lepotu trenutka. Minuti su prolazili i on je osećao kako se njeni drhtaju smiruju, kako diše sve pravilnije i lakše.

Regina Lejking je đavolski hrabra devojka, zaključio je u sebi. Ta vatrena i svojeglava lepotica zaslužuje da joj se posveti više pažnje, pomislio je i osmehnuo se u tami.

KRAJ

POTRAŽITE NA KIOSCIMA!

ZVEZDANA SLIKOVNICA

Edukativna interaktivna
ZVEZDANA SLIKOVNICA
iz koje učiš, sa kojom se igraš, uz koju uživaš...

MARKETPRINT

ISSN 0353-0000
00488
9 770353 000002